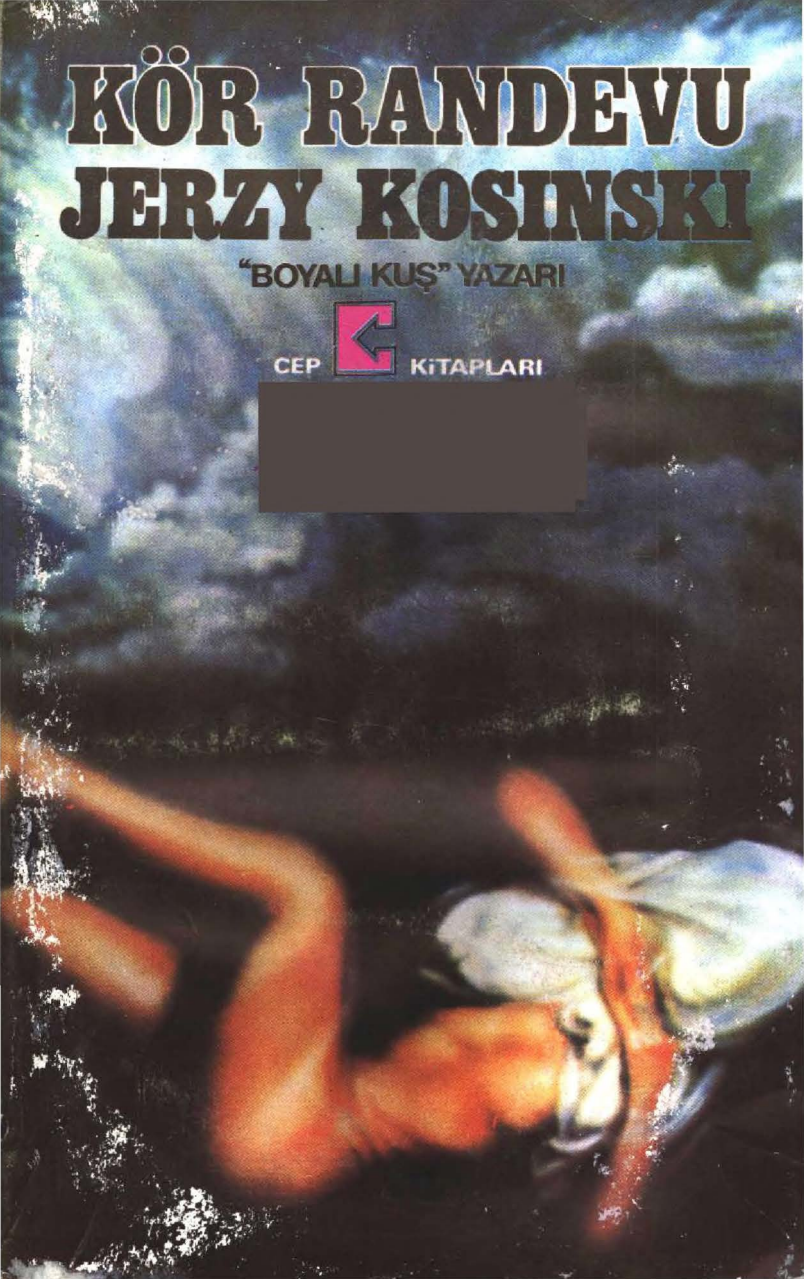
KÖR RANDEVU

JERZY KOSINSKI

"BOYALI KUŞ" YAZARI

CEP KİTAPLARI

Jerzy Kosinski, yüzyılımızın en renkli ve çarpıcı kalemlerinden biri olarak tanınır. 1933 yılında Rus asıllı bir ana-babadan Polonya'da doğmuş ve İkinci Dünya Savaşı'nın tüm vahşetini, kendi anlatımıyla, «binlerce benzeri gibi, altı yaşındaki o küçük çocuk da» yaşamıştır. O yılların kabusu, tüm yapıtlarında yansır durur.

1955 - 57 yılları arasında Varşova Bilimler Akademisi'nde asistan olarak görev yapan Kosinski, Ford bursuyla Birleşik Amerika'ya gitti ve orada kaldı.

Psikoloji doktorası yaptıktan sonra Wesleyan, Princeton ve Yale Üniversitelerinde öğretim üyeliklerinde bulundu.

İlk yazılarını 1960 yılında Joseph Novak takma adıyla yazan Kosinski, çocukluğunun kabuslu yıllarını anlattığı **The Painted Bird** (Boyalı Kuş / e yayınları) adlı romanıyla büyük bir üne kavuştu. Kitap kısa bir süre içinde otuz altı dile çevrilip yayınlandı. Fransa'da en iyi yabancı roman ödülünü aldı.

İkinci romanı **Steps** (Adımlar / e yayınları) 1969'da yayınlandı ve Amerika'nın en büyük kitap ödülü olan National Book Award'ı (Ulusal Kitap Ödülü) aldı.

Üçüncü romanı **Being There** (Bir Yerde / e yayınları) çıkar çıkmaz on dokuz dile çevrildi. Başrolünde Peter Sellers'in oynadığı bir film haline getirildi.

Sonraki romanları olan **Cockpit** (Boşluk / e yayınları) ve **The Devil Tree** (Şeytan Ağacı / e yayınları) da yazarın ününü perçinledi.

Yazarın son romanı olan **Blind Date** (Kör Randevu), yapıtlarının içinde en çarpıcısı ve insanoğlunun psikolojik derinliklerine en çok nüfuz edeni olarak tanımlanmaktadır.

BLIND DATE / KÖR RANDEVU
JERZY KOSINSKI'nin romanı
türkçeleştiren : osman deniztekin

●

1981 cep kitapları - entaş, istanbul
yayın hakları : (c) jerzy n. kosinski 1977
onk ajans / cep kitapları - entaş 1981

ingilizce aslından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

●

cep kitapları / çağdaş romanlar : 3
birinci baskı : aralık 1981

●

kapak grafiği : reha yalnızcık
kapak filmi ve baskısı : ebru grafik / ibolar matbaacılık
dizgi - baskı : doğuş matbaası
cilt : alibaba - entaş mücellithanesi

KÖR RANDEVU

JERZY KOSINSKI

cep kitapları- entaş
p.k. 183 sirkeci

«Al götür beni bu köleler ülkesinden,
Herkesin aptal ve herkesin korkak olduğu bu ülkeden,
Her korkak ve her aptalın satınalındığı,
Fakat herbirisinin kendini bedava sattığı bu ülkeden...»

Jonathan Swift

«Fakat bundan böyle suçun tanımlamasını kim yapacak? Neyin iyi neyin kötü olduğuna kim karar verecek? Tüm geleneksel düzenler ahlak ve değerleri insanın erişemeyeceği bir yere yerleştirmişlerdir. Değerler insana ait değillerdi; insan, onlara aitti. Şimdiyse yalnız ve yalnız kendine ait olduklarını biliyor değerlerin...»

Jacques Monod

GEORGE Levanter, öğrencilik yıllarında elverişli bir alışkanlık edinmişti: Öğleüstü 4 saatlik bir uyku, ertesi sabahın erken saatlerine kadar hem zihin hem beden olarak uyanık ve hareketli kalmasını sağlıyor, o da sabahleyin dört saat daha bir uyku çekip güne hazır olarak kalkıyordu.

Yıllar sonra şimdi, bu alışkanlık kentteki iş hayatını sürdürmek için gereksindiği enerjiyi korumasını sağlamakta; dağa çıktığındaysa gece hayatının yorgunluklarına katlandığı gibi kayak sporunu da aksatmadan sürdürmesine izin vermekteydi.

Lokanta sahibi terasa çıkmış, Fransızca seslenerek İngilizce bilen birini arıyordu. En son moda kayak giysilerine bürünmüş, tedirginliği her halinden belli olan tombul bir Arap genci de arkasından geliyordu.

Levanter bir an için yardımcı olmayı düşündü, ama sonra, İsviçre'nin birçok tatil köyünde olduğu gibi Valpina'da da bu işi kendisinden iyi yapacak, iki dil bilen kişiler bulunacağı aklına geldi.

Bir grup Amerikalının arasından biri kalkıp lokantacının yardımına gitti. Adam Arabı işaret ederek, Fransızca «Lütfen kendisine çekini bozamayacağımızı söyler misiniz,» dedi.

Amerikalı, kendisine çeki uzatan Arapla konuşmaya başladı, ama çekin üstündeki tutarı görünce irkildi.

«Yirmi yedi bin yazıyor burada yahu,» diye mırıldandı arkadaşlarına doğru. Önce Araba, sonra da lokantacıya bakıp sonra bir kez daha çeke baktı. «Yirmi yedi bin dolar ha!» dedi bir kez daha.

«Bunu daha bugün Londra'daki Barclays Bankasından aldım. Amcam Şeyh Said'in yolladığı haftalığım bu benim.

Çek sağlamdır, yemin ederim!» diye İngiliz aksanlı tiz bir sesle diretiyordu Arap.

«Bir haftalık için hayli büyük para,» dedi Amerikalı, elindeki çeki belirgin bir saygıyla evirip çevirerek.

Genç Arap ürkek ürkek baktı Amerikalıya. «Bu, vergiler kesildikten sonra kalan tutardır,» dedi. «Benim haftalığım petrolün fiyatına göre her hafta ayarlanır.»

Amerikalı şaşırmış gözüküyordu. «Peki ne iş yapıyorsunuz siz bu kadar para kazanmak için?» diye sordu.

«Yapmak mı?» dedi Arap. «Yapacak bir şey yok ki. Kumların altından petrol fışkırıp duruyor nasılsa, ailem istese de istemese de,» sinirli sinirli kıkırdadı. «Amerikalı mısınız?» diye sordu.

Amerikalı başıyla onayladı.

Arap bir an düşündü. «Bizde yedi milyon nüfus var,» dedi, «sizde ise iki yüz yirmi milyon. Oysa bizim yalnızca Amerikan bankalarındaki paramız, Amerika'nın kendi mevduatının toplamından fazla! Petrol bu işte! Yazdığımız çekleri karşılamayan bir Amerikan bankasına ne yapabileceğimizi hiç düşündünüz mü?» Gülümsedi. «Evet, ne olacak şimdi benim çek?»

«Gerçekten de bozmasını istiyor musunuz?» diye sordu Amerikalı.

«Yemeğin parasını nasıl ödeyeceğim peki?» diyen Arap, hâlâ ötekilerin şaşkınlığının nedenini anlamamışa benziyordu. «Yanımdaki nakit paranın hepsini de otelde bırakmışım. Bu çekten başka para yok üstümde.»

Amerikalı durumu lokantacıya anlattı.

«Burası bir dağ lokantası, banka değil ki!» diye söylendi patron. «Üstelik yediği de basit bir öğle yemeği. Söyleyin ona, çekini bozamam. Ayrıca burada veresiye alışverişimiz de yoktur!»

Öğleden sonraydı ve Levanter'in terasta otururken uykusu gelmeye başlamıştı. Öğle uykusu için aşağı kayıp, oteline dönme zamanı gelmişti. Bir an kestirdikten sonra gözlerini açtığında, yanındaki iskemlede oturmuş, bebeğiyle oynayan dört-beş yaşlarında küçük bir kız gördü. Ötede şezlonga uzanmış, gözleri kapalı güneş banyosu yapan bir kadın vardı.

«İsmin ne senin bakim?» diye sordu Levanter.

«Olivia,» dedi küçük kız ihtiyatlı.

«Olivia mı? İyi ama bu kız ismi, sense erkeksin. Senin ismin Oliver olmalı,» dedi Levanter.

«Ben kızım, erkek değil,» dedi kız. Kıkırdayarak yaklaştı.

Öne doğru eğilen Levanter, çocuğu nazikçe kendine doğru çekti. «Yok, sen erkeksin. Hem utanacak bir şey yok ki bunda; adın Oliver, sen de yakışıklı bir oğlansın.»

«Ben oğlan değilim. Hiç olmadım. Ben kızım.» Kız sinirlenmiş, neredeyse bağırıyordu. «İstersen anneme sor.»

Şezlongdaki kadın bir gözünü açıp Levanter'e doğru gülümsedi sonra çocuğa seslendi. «Beyefendiyi senin ikna etmen gerekli,» dedi. «Şimdi ona senin kız olduğunu söylesem, bana da inanmayabilir.» Yine gözlerini kapadı.

«Gördün mü, Oliver,» dedi Levanter nasihat verircesine, «Sen kendini kız sanıyorsun ama aslında bir erkek çocuğusun. Kime istersen sor.»

Kız başını kaldırıp yakındaki bir masaya baktı. Orada oturmuş bira ve şarap içen genç kadın ve erkeklerden birkaçı da dönmüş, Laventer ile çocuğu seyretmekteydiler. Gülümsüyorlar ama bir şey söylemiyorlardı. Bir an için çocuk kaygılı durdu, sonra canlandı.

«Peki, ben de Oliver'im öyleyse. N'olmuş yani?» Şimdi Levanter'e meydan okuyor, oyunu sürdürmeye hazır olduğunu belirtiyordu.

O sırada lokantadan terasa bir çift çıktı. Saçları dökülmeye başlamış, şişman yapılı adam altmışa merdiven dayamış gözüküyordu. Kolunda, yaşı onun yarısı kadar gösteren oksijenli bir sarışın vardı; kadının dolgun göğüsleri bluzundan dışarı taşacakmış gibiydi. Masada oturan genç adamlardan biri saygıyla kalkıp elini uzattı.

«Nasılsınız, Profesör?»

Levanter'in dikkati Olivia'dan profesörle gençlere kaymıştı.

Oyunun yarıda kaldığına sinirlendi küçük kız. Profesörün önüne dikilip yüksek sesle, «Nasılsınız Madam?» dedi.

Profesör kıza tepeden baktı. «Bana Profesör ya da Bay derler,» dedi, «Madam değil.»

Kız, büyümüş de küçülmüş bir edayla, gülümsedi, «Siz

bay değilsiniz. Madamsınız,» dedi. «Her ne kadar siz kendinizi erkek sanıyorsanız da, aslında bir kadınsınız. Kime isterseniz sorun, şuradaki beye sorun örneğin,» diye üsteledi, Levanter'i işaret ederek.

Levanter uyukluyormuş gibi yaparak gözlerini kapamıştı.

Adamın dudakları kısılmıştı. «Yanlışın var çocuğum,» dedi ısrarla. «Yanılıyorsun. Hadi bakalım şimdi uslu uslu oynamana bak.»

Kız yılmamıştı. Adamın elini okşayarak, «İtiraf etmek istemiyorsunuz ama, bir Madam olduğunuzu biliyorsunuz. Bunda utanılacak ne var ki Madam?»

Küçük kız dönüp ciddi ciddi Levanter'in yanına oturdu. Komşu masalarda herkes gülmekten kırılıyordu.

Levanter öğleüstü şekerlemesinden uyandı. Duşunu aldı, giyindi, otelin yemek salonuna indi. Yemekten sonra da otelin barına geçti. İnsanlarla dolup taşan kokteyl salonunda otururken, içeriye yanında aynı kendisi gibi gür saçlı, soluk yeşil gözlü iki kız bulunan bir kadının girdiğini gördü. Kadın gözleriyle boş bir masa aradı; sonra çabucak kalabalığı yararak Levanter'in solundaki boş masaya geldi. Oturunca da salondakileri incelemeye koyuldu. Arada Levanter'e de bir göz attı ama onun gözlerinin zaten kendi üstünde olduğunu anlayınca hemen bakışlarını kaçırdı.

Birkaç dakika içinde küçük kızlar bardan çıkmış, anneleri masada yalnız kalmıştı.

Levanter, kadına karşı saygıyla karışık bir korku duydu. Ama bu duyguyu veren şeyi belirleyemiyordu. Kadınla birbirlerine bakmıyorlar, ama ona karşı duyduğu ilgiyi kadının hissettiğini biliyordu. İkisi de gözlerini piyaniste dikmişti; kırk yıldır popüler melodiler çalan bir müzisyenin bezgin havası vardı adamda. Piyanist bir ara dinlenmek için kalktığında, kadın da kalkıp piyanoya doğru ilerledi. Tabureye oturup Chopin'den zor bir noktürn çalmaya başladı.

Kadının profesyonel üslubu birkaç saniye içinde salondaki herkesin dikkatini çekmişti. Parmakları tuşların üzerinde gezinirken gözleri dinleyicilerin üzerinde dolaşıyor, arada bir Levanter'inkilerle karşılaşıyordu .Levanter, kadının ken-

dini müziğe verişiyle hafifçe aralanan dudaklarına, kirpiklerinin yanaklarında bıraktığı gölgelere bakıyordu. Kadının yüzünün acı ya da zevkle gerilişini düşlemeye çalıştı ama gözünde canlandıramadı. Mümkün mertebe kimseye engel olmadan çıktı salondan.

Lobide kadının kızlarını oynarlarken gördü. Yanlarına gidip kaç yaşında olduklarını sordu.

«Ben sekiz yaşındayım,» dedi büyük olanı, «kardeşim de altı.»

«Peki büyüyünce ne olacaksınız?» diye sordu Levanter ona.

Kız ona dikkatle bakıp hiç duraksamaksızın aktris olmak istediğini söyledi.

«Aktris ha? Ben birçok aktris tanırım,» dedi Levanter, «sizi bir rol için denememi ister misiniz?»

Kız yüzündeki ciddi bir ifadeyle, evet makamında başını salladı.

«Şimdi diyelim ki, ben senin kocanım, bu otel de evimiz,» dedi Levanter. «Ben bir yurtdışı gezisinden yeni dönmüş olayım. Ben yokken köpeğimiz ölmüş olsun. Adı Frecky köpeğin ve ikimiz de çok seviyoruz onu. Sen beni üzmemek için Frecky'nin öldüğünden söz etmedin mektuplarında, ama artık bana haberi vermek zorundasın. Hazır mısın?»

Kardeşinin kıskanç bakışları altında, küçük kız telaşlı bir ev kadını pozlarını takındı. Levanter birkaç adım uzaklaştı, sonra kollarını kucaklaşmak için açmış halde geri geldi.

«Sevgilim, ne kadar özledim seni bir bilsen,» dedi, küçük kızı kucaklayarak. «Sana ve Frecky'ye döndüğüm için o kadar mutluyum ki!» Bir an durakladı, çevresine bakındı. «İyi ama Frecky nerede? Frecky, Frecky!» Levanter sesini yükseltmeden bağırıyormuş rolü yapıyordu. «Nerede benim tatlı küçük köpeğim, ha, Frecky? Gel bakalım, efendin döndü!»

Küçük kız kızarmış, terliyordu. Levanter'in elini eline alıp okşadı. «Otursana, sevgilim,» dedi hayli kararlı bir tonla. «Otur. Sana anlatacaklarım var.»

Levanter onu kenara itti. «Bir dakika sevgilim. Önce Frecky'yi bulayım. Frecky!» diye seslendi.

«Otur, otur,» diye üsteledi kız. «Frecky hakkında bir

şey söyleyecektim zaten. Yani, demek istediğim...» gözlerinde yaşlar birikmişti, «...Frecky yok burada.»

«Yok mu? Ya nerede?»

«Otur ama artık,» diye yalvardı kız. Levanter oturunca ona sokulup şefkatle sarıldı. «Ama sana Frecky'ye ne olduğunu anlatırsam, beni yine eskisi kadar sevecek misin?» diye fısıldadı.

«Tabii seveceğim. Senle Frecky'den başka kimsem yok ki dünyada!» dedi Levanter heyecanla.

«O halde artık yalnızca ben varım senin için,» dedi kız hıçkırarak. «Çünkü Frecky... evet, Frecky öldü.» Yüzünü elleriyle örttü.

Levanter bayılma numarası yapmak üzereydi ki, iki kardeşten küçüğü koşup ceketinin kolundan çekiştirmeye başladı. «Ben ondan daha iyi oynayabilirim,» dedi. «Ben daha iyi oyuncuyum!»

Levanter gülümsedi. «Görelim bakalım. Seni de deneyeceğim. Hazır mısın?»

Kız heyecanla hoplayıp sıçramaya başladı.

Levanter aynı rolü tekrarladı. «Frecky, Frecky, neredesin? Nerede benim Frecky'm, benim küçük köpeğim?» dedi telaşla.

Ablasının eleştirici bakışları altında küçük kız paniğe kapılmaya başlamıştı. Söyleyecek söz aramaya başladı.

«Frecky, Frecky!» diye sürdürüyordu Levanter. «Bak ben geldim. Çabuk çık ortaya bakayım!»

Kız önce durakladı, sonra yanına sokulup gözlerini Levanter'e dikti. «Frecky gelemez,» dedi gerginlik içinde. «Yukarıda, yatak odamızda.» Her sözcüğün üstüne basa basa konuşuyordu.

Levanter kaşlarını çattı. «Sen bana Frecky'nin ölmüş olduğunu söyleyecektin. Oysa şimdi yukarıda olduğunu söylüyorsun. Rolünü unuttun.»

«Hayır rolümü unutmadım,» dedi kız, kararlı. «Ben senin karın olduğuma göre, Frecky'nin ölmüş olduğunu öyle pat diye açamayacak kadar çok seviyorum seni. Onun için yukarıda olduğunu söylüyorum. Sen de yukarıya çıktığında onu bulacaksın... ama ölü olarak! Şimdi aktris olabilirim değil mi?» diye sordu, gözleri yaşlı.

Levanter kızı avutmaya çalıştı. «Aktris olacaksan, rol dışında ağlamamayı öğrenmelisin. Halk bir aktrisin gerçek-

ten ağladığına kesinlikle inanmaz çünkü. Rol kestiğini sanırlar.»

Kızın gözyaşları dinmişti. Gülümsedi.

«Hadi bakalım, küçükler,» dedi Levanter, ikisini de kucaklayarak. «Şimdi de iyi öykü anlatıp anlatamadığınızı görelim hele. Annenizi anlatın bana örneğin. Belki günün birinde o da bizimle oynar. Adından başlayın anlatmaya.»

«Annemin adı Pauline,» dedi küçük olanı. «Ünlü bir piyanisttir. Daha küçük bir kızken bile annem piyano çalmak istermiş.»

Ertesi gün öğleden sonra Levanter otelin oturma salonuna indiğinde Pauline de oradaydı. Kızları masanın yanında oynuyorlardı. Levanter'i görür görmez, yeni bir oyun uydurmasını istediler ondan. Levanter de anneleriyle konuştuktan sonra onlarla oynamaya söz verdi.

Kendini kadına tanıttı, kadın da nazik bir karşılık vererek masaya davet etti. Çocuklarla, kayak ve tatil yerleri hakkında kısa bir konuşmadan sonra Levanter geçen geceki gösterisinden dolayı kadına iltifatta bulundu. Kadın teşekkür etti.

«Çok yeteneklisiniz,» dedi Levanter, «hayran oldum size.»

«Benim piyano hocamsa yetersiz yeteneğin doğanın en acımasız armağanı olduğunu söylerdi,» dedi kadın gülerek.

«Annem de bir piyanistti; ve o da aynı sözü söylerdi sık sık! Size kim öğretti piyanoyu?»

Çocuklar Levanter'in yanına gelip yeni bir oyun oynamak için sırnaştılar, ama anneleri onları uzaklaştırdı. Levanter kadına müzik eğitimi hakkında sorular sorunca, kadın birlikte çalıştığı hocaları anlatmaya koyuldu. Levanter kadının ağzından bir Rusun adı çıkıncaya kadar yarım kulakla dinliyordu.

«Ama bu, annemin Moskova konservatuvarındaki bir profesörünün adı,» dedi Levanter. «Hatta annem bu adamın metresi olduğunu da anlatmıştı bana.»

Pauline yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle biraz düşündü. «Andığım profesör, ailesindeki tek piyanistti, herhalde aynı adam olmalı,» dedi. «Rusya'da annenize ders verirken herhalde 30 yaşlarındaydı; ben onun yanında İngiltere'de ders görürken de altmış yaşlarında olmalı. Benim

de sevgilim olmuş olsaydı, acaba annenizle bir kan bağım olur muydu dersiniz?»

«Evet ve ben annemin sevgilisi olmuş olsaydım,» dedi Levanter, «o zaman da benim sizinle bir kan bağım bulunmuş olurdu.»

Gözleri karşılaştı, ama kadın bir şey söylemedi. Sonra gözlerini yere eğdi.

«Piyano çalmamanız ne yazık,» dedi. «O kadar güzel elleriniz var ki; tam bir piyanistin elleri.»

Levanter'in annesi, kocasından yirmi yaş daha küçük ve tek oğlundan da yirmi yaş daha büyüktü. Kocasıyla birlikte Rusya'dan göç ederek Doğu Avrupa'ya yerleşmişlerdi, Levanter doğmadan az önce. İnce hatlı, ince uzun boylu bir kadın olan annesinin kuğu boynundan aşağı dökülen parlak siyah saçlarıyla tezat halinde olan beyaz bir teni vardı.

Levanter liseye giderken, kız arkadaşlarla arasını yapan çoğu zaman annesi olurdu, arkadaşları değil. Annesi ne zaman güzel bir kıza rastlasa —ister bir konserden sonra kulise gelip imza isteyen biri, isterse otobüste yanına oturmuş biri olsun— evinde oğluyla tanışması için çaya davet ederdi onu. Her keresinde de genç kız sonradan Levanter'e bu çekiciliğiyle annesinin davetlerini evli bir kadının bile reddedemeyeceğini anlatırdı.

Levanter kendi başına bir kıza rastlayıp eve getirse, annesi ilk önceleri kızı kibarca över, sonra da teker teker kusurlarını sayıp dökmeye başlardı. Bir tanesi kuşkusuz çok güzel ve zarifti, ama pek temiz değildi. Bir başkasıysa şık ve hoşsohbet idi, ama bedenen hiç çekici değildi.

Levanter'in babası yaşlandıkça, kalp rahatsızlığı erken emekliye ayrılmaya zorladı onu. Toplumsal yaşamdan neredeyse tamamen çekilip kendini odasında eski diller üzerinde yaptığı araştırmalara verdi. Levanter'in hâlâ genç ve çekici olan annesiyse toplumdaki yaşantısını sürdürdüğü gibi sık sık oğlunun ya da onun arkadaşlarının verdikleri partilere de geliyordu.

Sonunda Levanter'in babası şiddetli bir kriz sonucu hastaneye kaldırıldı. Nöbetçi hemşire her sabah telefonla Levanter'in annesine kocasının sağlık durumunu bildiriyordu.

Levanter kendi odasından annesinin yatak odasındaki telefonun çalışını ve hemen arkasından onun kaygılı sesini duyardı. Bir gün telefon çaldıkça çaldı. Levanter yatağından atlayıp çıplak vücuduna robdöşambrını bile geçirmeden telefona cevap vermeye koştu. Tam alıcıyı kaldırıyordu ki annesi üstünden sular damlayarak banyodan çıktı ve alıcıyı elinden aldı. Elindeki havluyla örtünmeye ya da karyolanın kenarında asılı duran bornozuna kadar uzanmaya çalışmadı. Telefonda konuşurken, yatağa oturmuş olan Levanter'e dönük bir şekilde, ayakta duruyordu.

Telefonu kapattığında, Levanter'e babasının durumunda bir değişiklik olmadığını söyledi. Sonra kurulanıp oğlundan birkaç santim ötede yatağına uzandı.

Levanter tahrik olmuş, ama annesinin farkına varmasından çekindiği için ayağa kalkmaya korkuyordu. Yerinden kıpırdamadı. Rahatı yerindeymiş gibi gözükmek için biraz geriye doğru yaslanınca annesinin kalçalarını hissetti arkasında. Hiçbir şey söylemeden uzandı annesi ona doğru ve o da sessizce karşılık verdi.

Kadın oğlunun yüzünü kendine doğru çekti. Dudaklarının önce boynunda, sonra omuzlarında ve nihayet memelerinde gezinmesine izin verdi. Bir süre öyle bıraktı, sonra kısmen altına kaydırdı vücudunu. Levanter diliyle vücudunu okşamaya başlayınca daha da altına kayarak omuzlarından tutup yukarı doğru çekti onu. Levanter kadına karşı duyduğu ihtiyacın dışında her şeyi unutarak coşkuyla kapandı üstüne.

Levanter ile annesi yıllarca seviştiler, ama annesi yine de oğluna kızlar bulmaya devam ediyordu. Yalnızca sabahları birlikte oluyorlardı. Çıplak yatan annesi yalnızca sabah uyandığında sevişiyordu onunla, böylece hiçbir zaman onun için soyunmamış oluyordu. Hiçbir zaman dudaklarından öpmesine izin vermiyor ve başka kadınların cinsel eğilimlerinden ilgiyle söz etmesine karşın oğlunun memelerinden başka bir yerini okşamamasında diretiyordu hep.

Levanter, annesiyle sevişmeleri hakkında hiçbir zaman bir şey konuşmadı. Annesinin yatağı sessiz, fiziksel bir günah çıkarma yeri gibiydi; orada aralarında olanlardan hiç söz edilmiyordu.

Levanter bir kez Doğu Avrupa'dan çıktıktan sonra memleketine dönemedi, resmi makamlar da annesinin yurtdışına çıkmasına izin vermediler. Fakat birbiri ardına başarısız kanser ameliyatları geçirip de tüm doktorlar sonunun yakın olduğunda birleşince, İsviçre'deki oğluna gitmesine izin verdiler. Yirmi yıldır ayrı kalmışlardı birbirlerinden.

Levanter giriş terminalinde bekliyor, gümrükten geçen yolcuları izliyordu. Bir hemşireyle havayolları görevlilerinden birinin ufak tefek buruşuk yüzlü, başında iyi oturmamış bir peruk bulunan bir kadını tekerlekli sandalye ile iterek getirdiklerini gördü. Beklediği bu değildi oysa; yüzünü başka yana döndürüyordu ki, kadın titrek elini kaldırıp ona doğru salladı.

Kadına doğru koştu Levanter. Kadın onu kucaklayıp dikkatle baktı yüzüne. Levanter, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, kadının çukur yanaklarını, derisi sarkan ellerini öptü. Peruk yana doğru kaydı. Kadının kel olduğunu görmekten duyduğu ıstırapla daha sıkı sarıldı Levanter ona. Sürdüğü kokuyu övdü kadının; kadın bunca yıl sonra hâlâ kokusunu hatırladığı için sevinmişti. Uçakta güzel bir genç kadınla tanıştığını, bir gün birlikte çay içmeleri için davet ettiğini fısıldadı Levanter'in kulağına.

O gün hiç gelmedi. Yolculuğa hazırlanmanın heyecanı, yolculuğun kendi gerginliği ve oğluyla yeniden biraraya gelmesi kadının tüm geri kalan enerjisini tüketmişti. İsviçre'ye geldiğinin ikinci günü, çöktü. Bilinçliliği silikleşti ve artık bir daha geri gelmeyeceğinden korkmaya başladı; hemşireyle doktoruna son anlarını oğluyla birlikte geçirmesine izin vermeleri için rica etti.

Oğluna yanına yatması için işaret etti, oğlu da boyun eğdi. Ona doğru uzanan kol, bir sürü iğneyle delinmiş damarlar etrafında oluşan mavimtrak lekelerle doluydu. Fakat kadın oğluna dokunduğunda, yüzü onun her zaman görmeye alıştığı rahat, sabit görünüşünü almıştı. Kadın, oğlunun elini geceliğinin aralığından içeri sokturdu; o, memelerini okşamaya başladığında, gözleri donuklaşıp kaydı, sanki düşünceleri binlerce mil ötedeymiş gibi.

Pauline ValPina'dan ayrılmazdan hemen önce, Levanter onu St. Leonard yeraltı gölünü gezmeye çağırdı. Sa-

vaştan hemen sonra vadiyi sarsan bir zelzelenin yerinden oynattığı kocaman bir kayanın yuvarlanmasıyla meydana çıkmıştı bu gölün varlığı.

Dikdörtgen mağaranın dar girişine vardıklarında, koyunderisi ceketli genç bekçi onları gördüğüne şaşırmışa benziyordu. On altı metre derinliğindeki göl turistlerin çok rağbet ettikleri bir yer olmakla beraber, kış aylarında çok soğuk olan bu mağaraya pek gelen olmazdı. Bekçi biletleri verdi, onlar da gün ışığını arkada bırakarak, peşisıra oyuğa girdiler.

Dar iskele solgun ampullerle aydınlatılmıştı. Gölün kenarına vardıklarında üç yüz metre kadar uzakta kalan karşı kıyıyı göremediler. Bekçi bir kayaya bağlanmış olan üç bottan birini çözüp, önce Levanter sonra da Pauline içine atlayıp otururlarken dengesini sağladı.

Levanter küreklere güçlü bir asılışla kayığı harekete geçirdi. Sessizce gölgeli boşluğa doğru kaydılar. Kayık durgun suları yararken mağaranın tavanından sarkan ampullerin yansımalarını da kırıyordu. Birkaç saniye sonra Levanter bir kayalığın etrafını dönünce iskelenin ışıkları da kayboldu. Mağara önlerinde açılmış duruyordu şimdi; kireçtaşı, demir, mermer karışımı kütlesel duvarlarıyla başka yerlerde olduğu gibi insanın değil de, salt doğanın yararına olarak duruyordu. Levanter, dünyadan saklanmış olarak çalışan bir sanatçının mahremiyetine tecavüz etmiş gibi bir hisse kapılmıştı.

Kayığın etrafındaki yarı saydam sularda beyaz renkli bir balık kümesi parıldayıp geçti. Bekçi, bu göle getirilen turuncu renkteki alabalıkların haftalarca doğanın ışığından yoksun kalmaları sonucu öz renklerini kaybedip kireç beyazına döndüklerini anlatmıştı.

Levanter kürekleri kaldırdı, kayık yavaş yavaş sürüklenmeye başladı. Mağaranın ortasında, hemen hemen hareketsizdiler şimdi. Suda yansıyan ışık, sanki dipten geliyormuş gibiydi. Pauline'in gölgeli yüzü bu garip loşlukta yabancı gibi duruyordu.

«Tepemizdeki kayalar çöküp bizi burada hapsetse...» diye başladı kadın. Düşündüklerinin devamını getirmesi için Levanter'e baktı.

«Kayaları atıp bizi buradan çıkarana kadar beraber olurduk,» dedi Levanter.

«Ne kadar sürerdi bu?» diye mırıldandı kadın.

«Birkaç gün herhalde. Belki de daha fazla. Girişe ne kadar kaya düştüğüne bakar.»

«Kurtarılmayı beklerken biz ne yapardık peki?»

«Konuşurduk.»

«Ne hakkında?»

«Kendimiz hakkında. Belki de son kez olarak.»

«O zaman, bu da ikimizin son konuşması olabilir,» dedi kadın; uzun tilki kürküne sıkıca sarınarak kayığın içine büzüldü.

«Olabilir,» dedi Levanter de. «Yine de bu mağara bizi birbirimize yaklaştırdı.»

Solgun ışıkta pırıldayan vücutlarıyla balıklar kayığın altından kaçıştılar.

«Bir zamanlar tanıdığım bir beyzbol oyuncusu vardı,» dedi Levanter, «takımının arada bir maç yaptığı küçük bir kasabada çalışan bir garson kıza tutulmuştu. Kısa bir zaman sonra kız da ona sevdalandı. Kasabaya her uğradığında maçtan sonra onun otel odasına kapanıp tükenene kadar sevişirlerdi. Beyzbolcu aylar sonra birinci lig takımlarından birine transfer edildi ve büyük bir yıldız oldu, yalnızca büyük kentlerde maçlara çıkmaya başladı.»

«Neden anlatıyorsun bunu bana?» diye sordu Pauline.

Levanter gülümsedi. «Birbirimize böylece yakınlaşıyoruz işte. Ayrıca sen de o adam gibi bir sanatçısın. Her neyse, beyzbol oyuncusu o kasabaya bir yıl kadar hiç dönmedi. Sonra gelip garson kızı aradığında sokağa düştüğünü öğrendi. Kızın takıldığı kulübe gidip oteline çağırdı. Fakat kız artık ondan hoşlanmadığını öne sürerek teklifini reddetti. Adam kızın naz yaptığını sandığından, onu her zamanki gibi istediğini, yalnızca hayatındaki koşulların değiştiğini, başka bir şeyin değişmediğini anlatmaya çalıştı. Fakat kız yine onunla gitmemeye diretiyordu. Adam bu kez para teklif edince, hiçbir paranın kendisini onunla yatmaya razı edemeyeceğini söyledi. Adam artık inanmıştı kızın ciddi olduğuna.»

Kayık bir kaya çıkıntısına tosladı hafifçe. Levanter kayığı uzaklaştırdı. Pauline'in dikkati onun üstüne toplanmıştı ama bir şey söylemiyordu.

«O günün gecesi, beyzbolcu kulübün müdürüne telefon etti. Sahte bir ad kullanarak kızın eski müşterilerinden biri

olduğunu ve oteldeki odasına gönderildiği takdirde vizitesinin iki mislini ödeyeceğini söyledi. Sonra kapının kilidini açıp banyoda beklemeye başladı. Kız kapıyı vurunca, içeriden parayı alıp rahatına bakmasını seslendi. Birkaç saniye sonra da dışarı fırlayıp kapıyı kilitledi. Bir kez daha kızı hep sevdiğini ve hâlâ sevmekte olduğunu yineledi. Kız ise parasını suratına fırlatıp giyinmeye başlamıştı. Adam kızı kollarına almaya çalışır, kız kurtulmaya çabalarken, komodinin gözüne uzanıp tabancasını aldı. Kız güldü ona. Ve iki kurşunla öldü. Kısa bir duruşmadan sonra adamı beraat ettirdiler.»

Sabahleyin Levanter birkaç garajı, bir tenis kortu, demirden heykellerle süslü, kilometrelerce uzanan özel bir parkı olan üç katlı Aratus şâlesine sürdü arabasını. Giriş yolu henüz süpürülüp kumlanmışa benziyor, şâlenin çevresindeki her şey sürekli ve özenli bir bakımın izlerini taşıyordu.

Levanter parkın girişinin hemen dışında arabasını parkedip bekledi. ValPina'nın postacısı küçük arabasıyla kapıya yanaştı. Ön kapının paspasının üzerine bir yığın zarf bırakıp zili çaldıktan sonra bir yanıt beklemeden arabasına atlayıp gitti. Levanter arabasından çıkıp, evden beklenen bir konukmuş gibi kendinden emin adımlarla kapıya yürüdü. Kapıya varınca çizmelerindeki karları silkelemek istermişçesine eğilip, pencerelerden görülmeyeceğine emin olarak postayı çabucak elden geçiriverdi. Bu arada gözüne çarpan büyük bir zarfın üzerindeki gönderici adresine bir baktı, sonra zarfı hızla paltosunun altına sıkıştırdı. Sonra, evden birisinin gelişini görmüş olması olasılığına karşı, her taraftan görünebilecek kadar geriye doğru adım atıp, sanki yanlış kapıya geldiğini henüz farketmiş biri gibi elinin ayasıyla alnına vurdu. Arabasına binip uzaklaşmak üzereyken, şâle kapısının açılıp hizmetçi üniformalı siyah bir kadının sağa sola bakmadan postayı içeriye aldığını gördü.

Bir saat sonra Levanter Aratus'a telefon etti. Karşısına çıkan kahyaya Clarence Weston'u sordu. Pacific and

Central Enterprises Inc. adlı şirketi ilgilendiren bir sorun hakkında görüşmek istediğini söyledi.

Telefonu Weston aldı. Levanter kendini tanıtıp bir randevu istedi.

«Benden istediğiniz nedir, Bay Levanter?» diye sordu Weston, istekleri geri çevirmeye alışık bir adamın havasıyla.

Levanter'in cesareti kırılmamıştı. «Pacific and Central'la ilgili olarak çok gizli bazı bilgiler dışarı sızmış bulunuyor. Haberiniz olmalı diye düşünmüştüm.»

«Ben şirketimi bilirim, Bay Levanter. Dışarı bir şey sızmışsa, o zaman gizli değil demektir. Sorun bundan ibaretse, o zaman...» Telefonu kapatmak üzereydi.

«Ama bu Monaco işiyle ilgili,» dedi Levanter. «Ve Raşid, Omanî ve Young'ın Tahoe Gölü'ndeki konuşmalarıyla da.»

Weston sessizleşmişti.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Weston,» dedi Levanter. Sesinin tonu, şimdi onun da bu konuşmayı kesmeye hazır olduğunu hissettirecek bir şekil almıştı.

«Nereden telefon ediyorsunuz, Bay Levanter?» diye sordu Weston çabucak.

Levanter otelinin adını verdi.

«Arabam sizi yirmi dakika içinde alacak.»

Levanter şâleye ulaştığında, Weston büyük oturma odasında onu bekliyordu. Altmış yaşlarında görünen kır saçlı adamın sağlıklı bir görüntüsü vardı. Levanter'e yanındaki yumuşak deri koltuğa oturması için işaret ederken, parlak gözleri konuğunu baştan aşağı ölçüp biçmekle meşguldü. Levanter'in postayı içeri alırken gördüğü siyah hizmetçi içeriye kahve, konyak ve bir tabak içinde bisküvi getirdi.

«Ne yaparsınız siz, Bay Levanter?» diye sordu Weston.

«Canım ne isterse onu.»

Weston porselen kaplı dişlerinin yapay beyazlığını göstere göstere güldü. «Herkes söyleyebilir bunu. Ama siz hayatınızı nasıl kazanıyorsunuz?» Öne doğru eğildi.

«Ben hep yatırımcılıkla uğraşmışımdır,» dedi Levanter. «Serbest çalışan bir fikir yaratıcısı. Yılda birkaç kez aklıma iyi bir fikir gelir ve ihtiyacı olabilecek insanlara satmaya çalışırım.»

Weston bir bisküvi alıp kibarca ısırdı. «Bu fikirler ne-

reden geliyor?» diye sordu, sesindeki istihzayı saklamaya gerek görmeden.

«Her yatırımcı, fikirlerin birer tuzak olduğunu bilir,» dedi Levanter. «Ancak tuzağı kurmasını bilen kişi avını yakalayabilir ama.»

«Ve siz Bay Levanter de bana nasıl tuzak kuracağınızı biliyordunuz o halde... ve avınızın pençenize düşeceğini tasarladınız, öyle mi?» Yanıtı beklemedi bile. «Eh, henüz değil, dostum. Monaco pazarlığı bir başkasının tuzağıdır. Tamamen kendi başınıza rastgelmiş olamazsınız bu fikre. Bana tuzak kurmanız için, biri size yardım etmiş ya da sizin için çalışmış olmalı.» Biraz daha yaklaştırdı başını. Yüz ifadesi sertleşti, neredeyse düşmanca. «Peki bu gayet basit bir şantaj olmuyor mu, Bay Levanter? Şimdi bana Pacific and Central'ın sırlarını kimin sattığını söylerseniz, ben de sizi bu tiyönüz için görürüm, oldu mu?» Levanter'in gözlerinin içine baktı. «Ne kadar?»

Levanter kalktı, ayakları kalın tüylü halıya gömüle gömüle yürüdü. Büyük pencerenin önünde durup dışarı baktı. Güneşin altında parlayan karların düzgün geniş yüzeyi orada burada tilki izleriyle bozulmuştu. Aşağıda Valais vadisini görebiliyordu.

«California'ya ne zaman dönüyorsunuz?» diye sordu Weston'a.

Weston sabırsızlanmışa benziyordu. «Eğer bunu bilmiyorsanız, sizin içerideki adamlarınız fazla bir şey söylememişler demektir,» dedi kaşlarını çatarak. «Şimdi yanıtınız nedir, söyleyin bakalım?»

«Siz hâlâ yönetim kurulu başkanı ve şirketin genel müdürüsünüz değil mi?» diye sordu Levanter. «Doğru kişiyle konuştuğumdan emin olmak istiyorum.»

«Şirketin antetli kağıdında yazan budur,» dedi Weston. «Fakat bir süredir işlerimi buradan, bir tür uzaktan-kontrolla yürütüyorum denebilir. Kendi kendime uyguladığım emeklilik gibi bir şey.»

«Neden?»

«Yaşlılık. Biraz da arterit. Geri kalan enerjiden tasarruf edebilmem için.» Gülümseyişi zorakiydi. «Milyarlarca dolarlık varlığı olan bir şirket bu, Bay Levanter. Binlerce personel. Hissedarlar. Ben burada kaldıkça, sağlığımın seyrini izleyemezler. Kimse de beni rahatsız etmiyor burada. Tık sizsiniz.» Kıkırdadı.

Levanter pencereden dışarıdaki geniş araziyi işaret etti. «Bütün buralar da sizin mi?»

Weston başıyla onayladı. «Tabii benim. Fakat bu sizi fazla etkilemesin. Hepsi topu topu elli-altmış dönüm. Komşu Arabın, benimkinin dört katı arazisi var. Ve üstünde ayrı ayrı yerlere sekiz tane villa yaptırıyor; her biri bir karısı için.»

Levanter koltuğuna döndü. «Size Monaco pazarlığının ve şu Tahoe gölündeki görüşmenin ayrıntılı bir tutanağını nasıl ele geçirdiğimi anlatsam, ne yapardınız?»

Weston canlandı. «Bu bilgilerin sızmasına izin veren adamı kovardım. Hayatında unutamayacağı bir ders verirdim o piçe.»

«Neden?»

«Neden mi? Bu anonim bir şirkettir. Bu tür bir sızıntı çok ciddi sonuçlar doğurabilir.» Durdu.

Levanter konuştu. «Evet, olabilir. Sizin en tepedeki adamlarınızın istifa etmesini zorunlu kılabilir, Washington'da ve Wall Street'te şirketinize karşı duyuları güveni sarsabilir. Şirketin hisseleri borsada tepetaklak olur, milyonlarca hissedarınız tasarruflarını kaybeder. Ve bütün bunlar olup biterken, siz burada yıllardır yığdığınız servetin konforu içinde yaşarsınız. Bu arada işleri sizin holdinginize bağlı olan bir sürü yatırımcı, müteahhit ve fason imalatçı, düzinelerle şirket iflas eder.»

Weston koltuğundan kalktı, yüzü pembeleşmişti. «Hey, durun bakalım biraz.» Sesi yükselmişti. «Kimseye borcum yok benim.»

«Asıl siz durun bakalım,» diye karşılık verdi Levanter. «Bu bilginin sızdırılmasından sorumlu olan adamı bulup çıkaran benim.»

«Adını söylemek için ne kadar istiyorsunuz?»

«Bildiğim şeyin satılık olduğunu ya da herhangi bir başkasına anlatmayı tasarladığımı söylemedim ki,» dedi Levanter. «Fakat bir başkası size benim elimdeki bilgilerle gelse, bilgiyi nasıl elde ettiğini söylemesi için ne verirdiniz?»

Weston oturdu. «Bu piç, Pacific and Central şirketindeki tek adam mı, dışarı bilgi sızmasından sorumlu olan?»

«Bildiğim kadarıyla, evet,» dedi Levanter kendinden emin bir tavırla.

«Engel olunabilir mi kendisine?»

«Çok kolaylıkla.»

Weston bir kurşunkalem alıp küçük bir bloknota bir şeyler karaladı. Sonra bir sayfa yırtıp Levanter'e uzattı.

Levanter kağıda bir göz attı. «Fazla cömert davranmadığınızdan emin misiniz?» diye sordu.

«Daha çoki almadınız ki,» dedi Weston gülerek.

Levanter ayağa kalkıp koridora çıktı. Paltosunun cebinden zarfı alıp oturma odasına döndü ve Weston'a uzattı. «İşte burada,» dedi, «hepsi bir arada. Ve ihmalkarlığı bu zarfın elime geçmesine neden olan piç de zarfın üstündeki adresin sahibi.»

Weston isme baktı. Zarfı telaşla boşaltırken, yüzü kızarmıştı. «'İhmalkarlık' derken neyi kastediyorsunuz?» dedi.

«Zarfı bu sabah kapınızın önünden aldım.»

«Peki bugün postadan çıkacağını nereden biliyordunuz?» diye sordu Weston.

«Bilmiyordum. Fakat eminim ki her gün bunun gibi önemli bir şeyler geliyordur size. Telefonunuz dinlenebileceği için yalnızca önemsiz işleri telefonla hallediyorsunuzdur herhalde ve kuryelere de güvenmiyorsunuzdur. Her neyse, haftalardır postanızı alıp zarfları açtıktan sonra yeniden kapatmadığımı nereden biliyorsunuz?»

Weston kızmıştı. «Posta hırsızlığı yasalara aykırıdır. Sizi bunun için tutuklatabilirim.»

«Yapabilirsiniz,» dedi Levanter. «Fakat benim yaptığım, Monaco'da yapılandan daha mı kötü acaba?»

Weston bunu yanıtlamadı. Dikkatini Levanter'den başka bir yana çevirmiş, kağıtları karıştırmaya başlamıştı.

«Eh, her şey tamam,» dedi Weston kağıtları yine zarfın içine sokarken. «Hiç kopya çıkardınız mı?» diye sordu.

«Neden çıkaracak mışım? Ben küçük bir yatırımcıyım,» dedi Levanter. «Her zaman da böyle olacağım.»

Weston ayağa kalkıp bir süre odayı adımladı. «Burada bekleyin,» dedi ve elinde zarfla odadan çıktı. Birkaç dakika sonra döndüğünde elinde bir çek vardı. «Bu sizin,» diyerek Levanter'e uzattı.

«Vermeniz gerekmez,» dedi Levanter.

«Biliyorum,» dedi adam.

Levanter çeke baktı. Üstündeki miktar, Weston'un kağıda yazdığının iki katıydı. «Neden»? diye sordu Levanter.

«Rakiplerimizin herhangi birinden bunun iki katını

rahatça alabilirdiniz,» dedi Weston. «Hem Pasific and Central şirketine yeni bir fikir vermiş oluyorsunuz şu anda. Bugünlerde yeni fikirlere pek rastlanmıyor artık.»

Levanter, teleferik vagonunun penceresinden manzarayı seyrediyormuş gibi yapıp, ötcki kayakçıların hayran bakışlarıyla eğleniyordu. Vagondaki yüz kadar insanın hepsi son moda kayakçı giysilerinin farkına varacak durumda değildi, ama o Amerikan yarış botlarıyla ve Japon malı kayaklarıyla çarpıcı bir manzara arzettiğini biliyordu. Giysi ve donanımını daima bu etkiyi yaratacak şekilde seçerdi. ValPina'ya gelen ünlü kayakçıların bir çoğu gibi. Nihayet giysiler bu sporun bir parçasıydı. Levanter, birbirine karışan Fransızca, İtalyanca, İngilizce ve Almanca seslere pek dikkat etmiyordu ama birden kulağına açık seçik bir Rusça çarptı. Vagonun öte yanına bakınca, çevrelerindeki renkli, hareketli kalabalıktan belirgin bir şekilde ayrı düşen bir adam ile iki kadın gördü, kentli giysileri içinde. Sovyet memurlarının zevksiz ve zoraki görünümü içindeydiler.

Levanter vagondaki kalabalığın arasından usul usul geçerek, üçlünün önünde durabileceği bir yer buldu. Aralarındaki konuşmadan gerçekten Sovyet memurları olduklarını ve Cenevre'den Milano'ya giderken bir günlüğüne ValPina'ya uğradıklarını öğrendi. Konuşmalar, gördükleri şeyler hakkında ahkam kesmekten ibaretti: Kayakçılar acemiydi, kayak yapılan yamaçlar bakımlı değildi, Batılıların kayakçılık malzemesi cafcaflı ve fazla pahalıydı. Levanter kendisi hakkında da bir şeyler söylemelerini bekliyordu. Kayakçı giysi ve malzemelerini farketmediklerini anlayınca, vagonun sallantısı dengesini bozmuş gibi adama bir dirsek attı. Adam sendeledi, sonra dengesini bulup suratını buruşturarak Levanter'e baktı.

Adamın yanındaki kadınlardan biri Levanter'in botlarına göz attı. «İlginç bir dizayn,» dedi yanındakilere.

Adam da baktı Levanter'in ayağındakilere. «Ucuz plastikten, bir gram bile deri yok,» diye homurdandı.

Levanter pencereden dışarı baktı.

Öbür kadın Levanter'in kayaklarına baktı. «Ya-ma-ha,» diye okudu sesli olarak.

«Japonların en boktan malı,» dedi adam.

«Olsun, parkası çok canlı bir renk ama,» dedi öbür kadın.

«Fazla cicili bicili,» dedi adam yine.

Sonra Levanter'i daha iyi görmek için ondan yana döndü. Levanter pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. «Bilirim bu tipleri,» dedi Rus. «İspanyola benziyor, haline bakılırsa. Kayakevlerinden birinde işçidir herhalde. Aşçı yamağı, kapıcı falan. Ya da garson. Haa, tamam işte. İspanyol garsonlardan biri bu! İsviçreliler bu zavallıları buraya getirtip eşek gibi çalıştırıyorlar. Günde on dört, on beş saat. Onlar da bir güncük izin alabildiler mi bir bokmuş gibi böyle süslü püslü şeylere bürünüp hava atıyorlar sağda solda.»

Levanter yerinde dönüp onlara baktı. Dediğim dedik bir Sovyet bürokratının tavrına bürünüp Ruslara kendi dilleriyle hitap etti.

«Söze karışmamı hoş görün, yoldaşlar,» dedi, sözlerinin etkisini ölçmek için biraz duraklayarak. Ruslar hayretten donakalmış bir halde yüzüne bakıyorlardı. «Bendeniz Sovyet Silahlı Kuvvetlerinden Yarbay Romarkin... Alpin yarışması için Ulusal Kayak Takımıyla geçici olarak yurtdışı görevde bulunuyorum.» Yine durakladı. Vagondaki diğer kayakçılar bu garip sahneyi izliyorlardı şimdi; ne olup bittiğini hiç anlamamakla beraber, seslerin resmiliği ve Rusların birden süt dökmüş kediye dönmeleri müthiş ilgilerini çekmişti. «Hakkımdaki sözlerinizi duymamazlık edemedim,» diye devam etti Levanter, her sözcüğü vurgulaya vurgulaya. «Çünkü, bir kez daha hatırlatmam gerekir ki, burada sevgili vatanımızı temsilen bulunmaktayım.»

«Fakat yoldaş,» diye kekeledi adam, «biz şey demek iste...»

«Sözümü kesmeyin,» dedi Levanter buyruk verircesine, «üstümdeki malzemenin bu yarışmaya katılan Sovyet sporcularının bulabildikleri en iyi malzeme olduğunu bilmemeniz önemli değil; önemli olan...»

«Fakat yoldaş, biz hiçbir biçimde...»

«Daha bitirmedim.» Sert sert baktı Levanter adama. Sesi kesilen memurun beti benzi atmıştı. «Önemli olan,» diye sürdürdü Levanter sözlerini, «sizin içinizdeki gerçek duy-

guları açığa vurmuş olmanız: Sizin için 'İspanyol işçisi' aşağılayıcı bir söz. Oysa İspanya'da faşist güçlere karşı savaşanlar da böyle zavallı yoksul İspanyollardı işte.» Korkudan ağzı kurumuş olan memur anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Levanter iki kadına döndü. «Sizlere gelince, Yoldaşlar...»

Huzurlarının kaçtığı açıkça belli olan kadınlar inatçı bakışlarla baktılar Levanter'e. «Ben sadece sizin parkanız hakkında bir şeyler söyledim, Yoldaş,» dedi bir tanesi, dudaklarını yalayarak.

«Benim söylediğimse 'Ya-ma-ha'dan ibaretti,» dedi öteki, yalvarır gibi. Yanaklarından ter damlacıkları yuvarlanmaya başlamıştı.

«'Parka' ve 'Yamaha'. Söyleyebilecekleriniz bunlardan mı ibaretti? Hiçbirinizin aklına gelmedi mi bu yoldaşın faşistçe sözlerine itiraz etmek?» Levanter her sözün üstüne basa basa konuşuyordu. «Bu kadarı yeterli şimdilik. Sorunu Moskova'da çözeriz biz. Şimdi lütfen isim, meslek ve görevlerinizi verin bana.»

İlk adam yanıt verdi, ötekiler de hemen arkasından yanıtladılar Levanter'in sorusunu. En baştan tahmin ettiği gibi, üçü de küçük memurlardandı; Moskova'daki Ticaret Bakanlığı'nda çalışıyorlardı. Adam elleri titreye titreye uzattı pasaportunu, tam bir boyun eğmişlik ve suçluluk hali içindeydi. Levanter adamın ismini soyadını ezberliyormuş izlenimini verecek kadar uzun bir süre inceledi pasaportu ve sonra tek bir söz bile söylemeden, bu üzücü olaydan tiksinmiş ve derhal bir son vermek istermişçesine sırtını dönüp uzaklaştı yanlarından.

Teleferik vagonu, kayakçıların ya PicSoleil'e çıkan gondola aktarma yapıp ya da aşağı kaymaya başladıkları ara istasyona vardığında, kapılar açıldı ve dışarı çıkmaya başlayan kayakçı kalabalığının içinde üç Rus memuru da göze batmamaya çalışarak sıvıştılar.

Levanter, geçiş yolundan gondola doğru ilerlerken, Rusların terasın en uzak köşesindeki masalardan birine çökmüş olduklarını gördü. Sinirli ellerle pasaportlarını ve öteki resmi evraklarını karıştırıyorlardı; kuşkusuz, yurda dönüşlerinde kendilerini bekleyen soruşturmaya hazırlanıyorlardı şimdiden.

Levanter bir an için üzüldü onların bu hallerine bakıp

ve yanlarına gidip gerçeği anlatmak, birlikte oynadıkları bu oyun için özür dilemek ve işi tatlıya bağlamak istedi. Fakat onların kendisi gibi gülemeyeceklerini biliyordu; daha da korkacaklardı bu kez. Bu kadar mükemmel bir Rusça konuşan ve argoyu bu kadar iyi bilen birinin, yurtdışına göçmüş Rus asıllı bir CIA casusu olacağından ve kendileri hakkında daha fazla bilgi toplamak için yeni bir kılığa girdiğinden kuşkulanacaklardı.

Sonra bu aldatmacadan kendi kendine utandı Levanter. Sovyet memurlarıyla kısa karşılaşması, artık geçmişe gömülmüş olduğunu sandığı bir yanını ortaya çıkarmıştı yeniden: Başkaları üstünde kanıtlanmış bir etkinlik gösterebilmekten aldığı zevkti bu. Bu üç Rusla kedinin fareyle oynadığı gibi oynarken, kendini gerçekten bir Sovyet yarbayı gibi hissetmişti; hiçbir gerçek Sovyet yarbayı daha iyi oynayamazdı bu rolü.

Bu olayda adını ödünç aldığı, Paris'teki arkadaşı Romarkin'e her şeyi anlatmayı kararlaştırdı kendi kendine. Şimdiden Romarkin'in «Benim söylediğim 'Ya-ma-ha'dan ibaretti!» diye tekrarlaya tekrarlaya gülmekten yerlere yattığını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Levanter, yaşlanmanın getirdiği ince değişiklikleri ancak kayak kayarken farkedebiliyordu. Zihni çevre koşullarını değerlendirip gerekli kumandaları verecekti, bir zamanlar bu kumandalara otomatik olarak uyan vücudu şimdi çoğu kez istenildiği gibi karşılık veremiyordu. Fakat bu çöküntüyü kabullenmeyen zihin vücuda geçmişteki başarılarına göre kumanda vermeye devam ediyor, ama Levanter ne kadar çabalarsa çabalasın aynı hareketleri tekrarlayamıyordu. Bir zamanlar başardığını bildiğiyle, şimdi başarabildiği arasındaki ayrımın bilincine varıyordu.

On iki yaşına kadar kayak kaymasını hiç öğrenmemiş olan ve ancak okul tatillerinde idman yapabilen bir genç olarak, Levanter bu spora karşı hayli yatkınlık göstermişti. Liseye geçtiğinde, birkaç yerel kayak yarışmasına girmiş ve ödül olarak bazı kayak malzemesine sahip olmuştu. Yamaçlardan aşağıya kaymaya bayılıyor ve lisanslı bir kayak

öğretmeni olmak amacıyla alacağı dersler için para biriktiriyordu. Sonunda bu lisans onun için hayli değerli bir varlık oldu.

Bir zamanlar ayrıcalıklara özgü kalan eğlencelerin artık halk kitlelerine de sağlandığını göstermek isteyen Parti, kış tatillerinde köylüleri dağlara çıkaran bir program uygulamaktaydı, Levanter üniversiteye giderken. Köylülerin çoğu tarım arazisini hemen hiç terketmemiş olurdu, aralarında dağ görmüş olanlar ise çok azdı. Yüksek yaylalara yirmi dört saat süren tren yolculuğu çoğunu tutar, yaşlıca olanlardan bazıları kusar ya da bayılırdı, havasız, hamam gibi vagonlardan temiz dağ havasına çıkınca. Hapishane duvarları gibi, çevrelerinde yükselen dorukların etkisi altında pusulalarını şaşıran ova köylüleri, başlarının döndüğünden uçurumlardan aşağı yuvarlanacaklarına kadar her şeye söylenmeye başlarlardı. Hafif yokuşlu köy sokaklarında bile yalnız başlarına dolaşmayı reddederlerdi, dengelerini kaybedip tepetaklak bir uçuruma yuvarlanacakları korkusu içinde. Birbirlerinin kollarına girmiş, dağlara hiç bakmadan tüm dikkatleri bastıkları yerde olmak üzere küçük kümeler halinde dolaşırlardı. Birçoğu, zorunlu olarak başkente yaptıkları ziyaretlerde gördükleri kocaman binalar gibi bu dağların da insan elinden çıkma olduğunu sanır, neden bu kadar büyük yapıldıklarına şaşar dururdu.

Kayak öğretmenleri, aileleri yüzyıllardır bu bölgede yaşamış yerel esnafın çocuklarıydı genellikle. Emekleyecek yaşa geldiklerinden beri kayak üstünde dolaşan bu gençlerin birçoğu bölge ve hatta ülke çapında kayakçılardı. Ne var ki bildikleri tek şey de kayakçılıktı. Bunun dışında içmekten, kağıt oynamaktan, tatile gelen dişileri baştan çıkarmaktan başka bir şeyden anlamazlardı. Küçüklüklerinde yörenin kilise okuluna gidip okumasını yazmasını, dua etmesini öğrenirler, fakat çoğunluğu kısa zaman sonra öğrendiğini unuturdu. Bu kayak öğretmenlerinin hiçbiri 'ideoloji'nin ne demek olduğunu bilmez; Marx ya da Engels adını çok azı duymuş olur; Lenin hakkında bildikleri ise ölümünden sonra, dünyanın çalışan insanlarıyla Stalin'in ilgilenmeye başladığından ibaret kalırdı.

Bu bilgisizlik, yörenin Parti makamlarının huzursuzlanmasına yol açardı. Kayak öğretmenleri tatile yollanan işçilerle temas ettiklerinden, bu işçilerin yuvalarına dönüşle-

rinde dağlıların cehaleti hakkında utandırıcı öykülerle dolu olacakları korkusu, Parti yöneticilerini kayak öğretmenlerinin siyasal bilinç düzeyini yükseltmek gerektiğine inandırmıştı; her kayakçılık merkezinde, yüksek öğrenim görmüş bir kayak öğretmeninin, yerel kayakçılara doktrin eğitimi yaptırmasını kararlaştırdılar. Levanter bu niteliğe sahip olduğundan, üniversite her kış dört aylığına köylülere kayakçılık öğretmesi ve diğer öğretmenlere de haftada iki kez ideoloji dersleri vermesi için onu serbest bırakıyordu. Bir aylık kursların sonunda öğretmenlerin gösterdiği ilerlemeyi de ölçmesi istenmişti ondan; çok basit olan bitirme sınavında iki kez çakanların kayak öğretmenliği ruhsatları askıya alınıyor, üç kez çakanlarınki ise iptal ediliyordu. Öğrencilerinin yetenekleri konusunda yargı yetkisi yalnız Levanter'in elindeydi.

İlk dersinde, Levanter on dokuzuncu yüzyıl sonundan söz etti. Biri de kalkıp bir yüzyılın bitip ötekinin başladığının nasıl anlaşıldığını sordu; kimse yanıtlayamadı. Troçki hakkındaki bir derste ise, işçi devletini kuran bir adamın nasıl olup da o kadar çabuk tehlikeli bir düşman haline geldiğini merak ettiler.

Kendilerine yüklenen yeni ideolojik standartların yanısıra, atletik standartlarını da yüksek tutmak için, kayak öğretmenlerinin her Aralık ve Mart ayında yarışmalara katılmaları gerekiyordu. Geniş ilgi uyandıran Kayak Öğretmenleri Şampiyonası, iniş, slalom, atlama ve kros yarışlarını içeriyordu. Levanter bu yarışlara ilk katıldığında, bölgede doğmamış tek kayakçı olduğundan hayli dikkat çekmişti. Kendini formda hissediyordu ve deposunda bol enerji bulunuyordu. Dayanıklılığı ve formundan emin olarak, ilk on-on beş kayakçı arasında yer alacağını düşünüyordu.

Krosun başlangıcında ilk birkaç mil boyunca kendini yormamayı kararlaştırmıştı. Kırk beş yarışmacı kısa bir süre sonra yarış kursu boyunca sıralanmışlar, Levanter yalnız başına kaydığını farketmişti. Günbatımına doğru varış çizgisine vardığında, her yerin bomboş olduğunu gördü; ne hakemler, ne gazeteciler, ne radyo spikerleri, ne diğer kayakçılar, ne de seyirciler. Levanter sonuncu geldiğini anladı o zaman, ama onu bekleyen kimse de yoktu. Yarış sırasında yolunu kaybetmiş olacağını, ötekilerin de onun yarışı terkettiğini sanmış olacaklarını düşündü. O

gece diğer yarışmacılarla konuştuğunda, yolunu kaybetmiş olmadığını, yalnızca rakiplerinden çok daha yavaş kaldığını anladı büyük bir üzüntüyle.

Ertesi sabah Levanter derse bir soruyla başladı. «Stalin Yoldaş'a göre, bir savaşın kazanılmasında rol oynayan beş etken nelerdir?» Her zamanki gibi ürkek davranan öğretmenler, karamsar bir sessizlik içinde oturuyorlardı. «Gönüllü yok mu?» diye sordu Levanter, sıkılmış yüzlere bakarak.

«Son gönüllüler Birinci Dünya Savaşı'nda öldü zaten,» diye bağırdı biri arka sıralardan. Bütün sınıf kahkahaya boğuldu.

«Birbirimize karşı dürüst olalım,» dedi Levanter. «Ben şu yarışı o kadar arkanızda bitirmekten ne kadar hoşlandıysam, siz de bitirme sınavında böyle bir soruyla karşılaşmaktan o kadar hoşlanacaksınız sanırım.»

Şimdi söylemek üzere olduğu şeylerin gizliliğini vurgulamak istermişçesine, tüm pencereleri kapayıp kapıyı da kilitledikten sonra sandalyesini ortaya çekip oturdu, öğretmenlerin de çevresine toplanmalarını işaret etti.

«Ben her zaman kazanan biri değilim,» dedi Levanter. «Ama hiçbir kişi de hep kaybetmez. Şurada kırk beş kişiyiz ve bu kırk beş kişi Mart şampiyonasında yine yarışacak. Kırk beşinci olarak bitirmek dert değil bana, ama herkesin bu kadar arkasında kalırsam bozulurum. Anlaşıldı mı?»

Kayak öğretmenleri başlarıyla evet işareti yaptılar.

«Benim daha hızlı kaymaya çalışmam tehlikeli olacaksa da, sizin daha yavaş kaymanız bir tehlike doğurmaz. Böylece hepimizin güvenliği açısından —yani benim yarışta sizinse sınavda— benim son on kişiyi gözden kaybetmeden yarışı bitirebilmem için toplu olarak yavaş gitmemizi öneriyorum. Mart ayına kadar düşünmeye vaktiniz var.»

Mart krosunun yapılacağı gün, hava ve kar örtüsünün koşulları yarış için gayet uygundu. Sezonun bu son yarışı bir tatile rastlatıldığından başkentin kahve sosyetesinden, hükümet, Parti ve kordiplomatik erkân ile eşleri ve çocuklarına kadar çok büyük bir kalabalık toplamış bulunuyordu.

Yarışın ilk evrelerinde, Levanter kendini çok formda hissediyordu; ortalara doğru yavaşlamaya başladı, ama hiçbir zaman yalnız kalmadığını farketti. Zorlu bir engebeye

gelip hız kaybettiğinde, hemen önünden giden beş-altı yarışçının da yavaşladığını görüyordu. Öndekilerden biri arada bir arkasına dönüp bakıyor ve ötekilere sesleniyordu: «Görünüyor, görünüyor!»

Levanter yine sonuncu bitirdi ama bu kez kırk dördüncü yarışçının otuz saniye arkasından. Gazeteciler ve kayak meraklılarıyla çevresi sarılı durumda, bir radyo spikerinin dinleyicileri için yaptığı yorumu duydu bu arada: Spiker, birincinin derecesinin son yapılan krosun sonuçlarına göre bir saat kadar geç olduğundan bahisle, yarış koşullarının olağanüstü zorlu olmuş olması gerektiğini anlatıyordu.

Levanter tek başına kaymaktan hoşlanırdı. Çoğu zaman da parkasında küçük bir fotoğraf makinesi taşır, her an değişen dağ manzaralarını yakalamaya çalışırdı. Bir gün, ValPina'nın en uzun kayak kursu olan Aval'a çıkmaya karar verdi. Aval, bir mil boyunca hafif eğimli, düz bir inişe sahipti, hemen yanıbaşındaki PicSoleil buzulunda esen rüzgarlar tepede hayli esinti yaratmasına karşın, ilk inişin eteğinde dar bir sırt aşağıya inen beş yamaçtan birincisinin hemen üstünde bir düzlüğe açılıyordu. Çok dik inişli olan bu beş yamaç Alplerdeki en zorlu kayak pistlerinden birini oluşturuyordu.

Levanter düzlüğe vardığında, zikzaklar çizerek yavaş yavaş aşağıya inen dört kayakçıya rastladı. Koyun kürkünden bir ceket ile yün pantolon giymiş olan genç bir kadın vardı aralarında; inişte büyük güçlük çektiği anlaşılıyordu. Düzlüğün altında başlayan yamacın dikliğinden ve önünde kıvrılarak uzayıp giden pistten dehşete düştüğü açıkça belliydi. Aşağıya doğru hız kazanmaya başlar başlamaz hemen paralel dönüş yapıp yavaşlamaya çalışıyordu. O hızla yokuş yukarı dönüyor, zikzaklı bir gidişle yamacın kenarına kadar geliyor ve uçuruma düşmeden durmak için son bir gayretle kendini karların içine atıyordu. Kayak kilidi açılıp kayakları serbest bırakmakla beraber, güvenlik kolanları bağlı kaldığından, kayaklar vücuduna çarpıp duruyordu. Levanter bunun birkaç kez tekrarlandığını görünce, kadının çelik kenarlı kayaklara çarpa çarpa ne zaman bir tarafının kırılacağını merak etmeye başladı.

Kadının yanındaki üç erkek ise kayak giysileri içinde, gayet rahat hareket ediyorlardı. Levanter aralarında konuştuklarını duyacak kadar yakında bulunduğundan, İngiliz aksanıyla yanlarındaki kadının acemiliğinden yakındıklarını işitebiliyordu.

Bir ara kadın yumuşak, oturmamış karların içine düştü; Levanter'in yüz metre kadar yukarısında bulunmasına karşın, soluması ve inlemeleri duyulabiliyordu. Yaptığı her hareket biraz daha kara gömülmesine yol açmakla beraber karın içinde boğulacağından korkmuşçasına debelenmeye devam ediyordu kadın. Yaralı bir böcek gibi kıvrana kıvrana botlarını kayaklara yerleştirmeye çalışırken çaresiz bir hali vardı.

Levanter ani bir hareketle makinesini çıkarıp karların içindeki kadının birkaç resmini çekti. Sonra da yanındakilerin. Üç adam önce ona doğru bir baktılar, sonra aldırmadılar.

«Hadi canım, başaracaksın, hadi!» diye bağırdı içlerinden biri kadına.

«Bayır aşağı yaslan, inişe uydur kendini!» diye haykırdı öteki.

Sonunda ayağa kalkmayı başardı kadın. Erkekler, pantolonundan ıslak kar topaklarını silkelemesine yardım ederlerken, Levanter yanlarına yaklaşıp tek kelime söylemeden dördünün birlikte fotoğrafını çekti.

Nezaketle gülümsedi adamlara. «Ne güzel gün, değil mi?»

Rahatsız olmuş gibi başlarını salladılar adamlar.

«Aval'da sık sık kayar mısınız?» diye sordu Levanter.

«İlk kez çıkıyoruz buraya,» dedi adamlardan biri.

«Çok güzel bir pisttir,» dedi Levanter. «Güç, ama çok güzel.» Genç kadına baktı. Yanakları berelenmiş, alnı kesilmiş ve kanıyordu. «Peki siz,» dedi kadına. «Daha önce burada kaydınız mı?»

«Hayır, kayak öğrenmeye başlayalı daha iki gün oldu zaten,» dedi kadın özür dilercesine.

«İkinci gün ha?» dedi Levanter. «Yani daha dün kayak kaymaya başladınız ve bugün on bir bin ayak yüksekliğindeki Aval'a çıktınız, öyle mi?»

Kadın zoraki gülümsemeye çalıştı.

Levanter biraz daha yaklaştı ona. «Peki söyler misiniz

bana,» dedi yumuşak bir sesle, «Bu beyleri ne zamandır tanıyorsunuz?»

Kadın çekingen bir halde adamlara baktı, sonra tekrar Levanter'e döndürdü bakışlarını. «Onlarla dün kayarken tanıştım.»

«Dün ha? Ve sizin daha kayakların üstünde doğru dürüst duramadığınızı bildikleri halde sizi Alplerin en zorlu inişlerinden biri olan Aval'e getirdiler, öyle mi?»

«Evet! Neden soruyorsunuz ki bunları?»

«Merak ettim sadece. Peki yanınızdakiler sizi bugün öldürmeye niyetli olduklarını da söylediler mi bari?»

Adamlardan biri öne doğru geldi. «Yavaş olun bakalım,» dedi kızgınlıkla. «Ne biçim soru bu?»

Levanter adama aldırmazlıktan gelerek, kadınla konuşmaya devam etti. «Söylemediler demek ki? Burası henüz pistin başı ve daha aşağılara kıyasla hiçbir şey değil sayılır. Herhalde aşağıya kadar sağsalim inmenize hiçbir olanak bulunmadığını anlıyorsunuzdur?»

Ses çıkarmadan dinliyordu kadın.

«Aşağılara doğru indikçe her yamacın bir öncekinden daha tehlikeli bir hal aldığını bilmiyordunuz herhalde,» diye sürdürdü Levanter.

«Onu böyle korkutmaya hiçbir hakkınız yok,» diye araya girdi İngilizlerden biri.

Levanter adamlara döndü. «Şimdi hepiniz bana bakın,» dedi. «Bu hanım aşağıya kadar yürüyerek inecek ve sizler de onun kayaklarını taşıyacaksınız. Ona bir şey olmaması için ben de sizi gözetleyeceğim. Eğer bir tarafı incinirse, ValPina makamlarınca tutuklanıp hapse atılmanıza yetecek kadar fotoğraf var elimde.»

«Kimin namına yapıyorsunuz bakalım siz bunu?» diye atıldı adamlardan biri.

«Basit bir insanlık namına diyelim şimdilik,» dedi Levanter. Sonra fotoğraf makinesini kaldırıp adamlar yüzlerini örtmeye vakit bulamadan birlikte bir resimlerini daha çekti. Kadın hiçbir şey söylemeden kayaklarını çıkardı ve arkadaşlarına verdi. Sonra hepsi birlikte aşağıya yürümeye başladılar.

Öğleden sonra, yarı yoldaki dinlenme mahalline varmışlardı. Levanter onları restoranda beklemekteydi. Önce dördü de onu görmezlikten geldiler. Yemekten sonra, adam-

lar kayaklarını toparlarlarken, kadın Levanter'in masasına yanaştı usulca.

«Siz olmasaydınız, buraya inemezdim bugün,» diye fısıldadı. «Hayatımı kurtardınız.» Eğilip Levanter'in yüzünü kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü. Kadının rüzgardan çatlamış dudakları kupkuruydu.

Ertesi sabah odasına kahvaltı servisi yapıldığında Levanter hâlâ robdöşambrını çıkarmamıştı sırtından. Kapıyı açtığında kahvaltı tepsisini tutan dev gibi bir adamla yüz yüze geldi. Garson odaya girip tepsiyi masaya koydu. Sonra odadan çıkıp gideceğine, odada kaldı; duvara yaslanıp pencereden dışarı bakmaya başladı. Levanter bu esmer devin bahşişini beklediğini sanarak çekmecesinden biraz para çıkarıp verdi. Adam bahşişi cebine attı ama yerinden kıpırdamadı.

«Hepsi bu kadar, teşekkürler,» dedi Levanter, ama garson oralı olmadı. Levanter bunun üzerine tepsiye yaklaşıp içindekileri kontrol edermiş gibi üstüne doğru eğildi. «İki rafadan yumurta, ekmek, tereyağı, kahve, süt,» diye mırıldandı yüksek bir sesle. «Şeker, tuz, karabiber.» Sonra, «marmelat, reçel,» diye devam etti. «Ha, tabii peçete, çatal bıçak, kaşık da var. Her şey tamam.» Başka bir şey istemediğini belirtmek için garsondan yana baktı ama adam hâlâ oralı değildi. Levanter sinirlenerek doğrudan doğruya adama seslendi bu kez: «Sanırım her şey tamam, teşekkür ederim,» dedi kaba bir sesle.

Adam hafifçe dönerek Levanter'e tepeden baktı. «Yeyin! Konuşmayın,» dedi somrutkan bir suratla, çenesiyle kahvaltı tepsisini işaret ederek. «Yeyin!» Yine pencereye çevirdi gözlerini.

Levanter'in ilk tepkisi boyun eğmekti, ama kendi kendine engel oldu. «Yeyip yemeyeceğim beni ilgilendirir, sizi değil,» dedi.

Dev adam, kaprisli bir çocuğu azarlarmışçasına Levanter'e bakıp tepsiyi işaret etti yine. «Siz konuşmak yok. Yeyin! Yeyin!» diye tekrarladı, sesini yükselterek. Kollarını kavuşturmuş, oracıkta duruyordu.

Levanter bir an için bu garip davranışın nedenlerini düşündü, sonra da adamın anormal uzunluğunu; garsonun manyağın biri olabileceği aklına geldi. Odadan kaçıp gitmeyi düşündü ama adamı daha fazla kızdıracağından korktu. Yine de boyun eğmek istemiyordu. Garson, oyalamanın farkındaydı ama.

«Yeyin!» diye buyurdu, kollarını iki yanına sarkıtarak; elleri, Levanter'in kafasını yumurta gibi kırabilecek irilikteydi.

Bunun üzerine deli herifi sinirlendirmektense kahvaltısını etmeye karar verdi Levanter. Oturup yemeye başladı. Durumdan hoşnut olan garson da tekrar pencereye doğru döndü. İki dakikada bir masaya doğru bir göz atıp bir ilerleme olup olmadığını kontrol ediyordu. Levanter son lokmasını yutmuştu ki, adam tepsiyi alıp gayet serinkanlı çıktı odadan.

Kendini küçük düşmüş hisseden Levanter kızgınlıkla giyinip otel müdürünü görmeye gitti. «Sizin garsonlardan biri, çok uzun boylu, koyu siyah saçlı...»

«Ha, evet Antonio olacak,» diye sözünü yarıda kesti müdür, nezaketle gülümseyerek. «Barselonalıdır.»

«Nereli olduğunu sormadım ben,» dedi Levanter. Birden aklına telcferikteki Ruslar gelmişti. «Bana kahvaltımı getirdi ve yiyip bitirene kadar odadan çıkmadı bu adam.»

Müdür sorgulu bakışlarla baktı Levanter'e. «Herhangi bir şekilde kahvaltı etmenize engel mi oldu efendim?»

«Hayır, ama ben yerken odamda kalmasının ne gereği vardı?»

«Oda servisini çağıran müşterilerimiz çoğu zaman otelin çatal bıçağını hatıra eşyası gibi alıp götürüyorlar,» dedi müdür. «Garsonlar da bu tür hırsızlıkların farkına varıp zamanında müdüriyete bildirmezlerse hafta sonunda çalınan eşyanın bedeli ücretlerinden mahsup ediliyor.»

«Bunun benimle ilgisi ne?» diye sordu Levanter.

«Antonio'da İspanyol gururu vardır,» dedi müdür, «başkalarının hatalarının bedelini ödemek istemez. Dolayısıyla yaptığı tüm servislerin çatal bıçağını şahsen gözetir. Müdür durakladı. «Biliyor musunuz Bay Levanter, onun başında beklemesine ilk itiraz eden müşteri de sizsiniz. Belki de İspanyolları sevmediğinizdendir!»

Ara teleferik istasyonunun terasında, Levanter şezlonguna daha gömüldü. Tanımlayamadığı, sınırsız bir korku çökmüştü üstüne. Önce gri kar bulutları gibi yavaş yavaş akıp gelmişti; sonra atılıp giderek güçlenmişti, Levanter'in yüreğinin güm güm atmasına neden olacak kadar.

Paniğe kapılan Levanter'in soluğu kesilmişti. Birkaç yıl öncesine kadar yüreğinin yalnızca dimağına bağlı olarak çalıştığını, tek egemen olan beyninin buyruklarına saat gibi karşılık vererek basit bir şekilde işlediğini sanırdı. Fakat böyle anlarda, yüreğin duyularına hükmettiğini anlıyor ve bu basit pompa aksadığı takdirde yeniden doğru işler hale getiremeyeceğini, beyninin de yoğun bir korkunun dışında bir tepki gösteremeyeceğini biliyordu.

Her zaman kendini bedeninin isteklerine uydurduğu gibi, yaşamını bu organının kaprislerine uyacak şekilde biçimlendirmeye çalışmıştı; hiçbir zaman yüreğinin ritmine aykırı hareket etmezdi. Yüreği huzursuzlandığında, günlük programını insanlarla ve olaylarla doldururdu. Sakinleştiğinde ne talihi ne de gereklilikleri önemsemeden, günden güne yaşamayı severdi Levanter. Varlığını entelektüel bir anlamda algılamaktansa, bir zamanlar bir hastanede test yaptırırken yüreğinin yankılarını kaydeden bir makinenin üstündeki etikette gördüğü gibi, bunu yüreğinin bir oyunu ve görüntülenmesi olarak tanımlıyordu.

Levanter eski çağlardan kalma bir kalenin duvarlarını anımsatan çıplak, tehdit dolu yarlara bakarken, yavaş yavaş bırakmaya başladı kendini. Ormanların üzerinde bir sisin yükseldiğini ve tüm vadinin genişliği boyunca tek bir tabaka halinde yerleştiğini farketti.

Birden irkilerek gözlerini terasta gezdirdi, dikkatinin fazla uzun bir süre dağılmış olduğundan korkarak. Değişen bir şey yoktu ama: Masalarda aynı kişiler oturuyor, gözlemeye geldiği üç adam oturmuş hâlâ şaraplarını yudumluyorlardı. Indostran Krallığı'nın İçişleri Bakanı yanındaki iki kayakçı gorilinden sıkılmışa benziyor, artık onlarla konuşmuyordu. Levanter Bakanın birkaç kez PicSoleil buzuluna doğru bakarak, çöken sisi izlediğini görmüştü. Bu adamın kayakçılığa çok meraklı olduğu bilinirdi; hava değişmeden bir kez daha kaymak istiyordu herhalde. Nitekim biraz sonra eğilmiş kayak botlarını bağlamaya başla-

mıştı bile. Gorilleri de şaraplarını yuvarlayıp patronları gibi kayak botlarına eğildiler. Bakan garsonu çağırıp hesabı ödedi.

Günün bu saatinde kayakçıların çoğu ara istasyondan daha yukarı çıkmamayı yeğlerdi. Levanter, PicSoleil şebekesindeki son on dört dakikalık teleferik hattının vagonlarının çoğunun boş kalktığına dikkat etmişti.

Üç adam kalkmış, parkalarının fermuarını çekip başlıklarını kafalarına geçirmiş, teleferik istasyonunun girişine doğru yürümeye başlamışlardı şimdi. Yaşları hayli ilerledikten sonra kayak kaymasını öğrenmiş üç tombul işadamına benziyorlardı bu halleriyle. Kendi ülkelerinde kayakçılık son zamanlarda moda olmuştu. Saraya biraz yakın olan herkes kışın Alpler'e gidiyordu. En yüksek mevkidekiler, en lüks kayak merkezlerinde eğleniyorlardı; ama İçişleri Bakanı kendisini bir sürü işkence, cinayet ve tutuklama olayından sorumlu tutan yabancı basının gözüne batmamak için daha az popüler olan ValPina'ya geliyordu.

Levanter ayağa kalkıp geniş çerçeveli güneş gözlüklerini taktı, kayakçı başlığını alnına kadar çekip kayaklarını raftan almak için terası geçti. Kayaklar bir elinde, sırıklar öteki elinde dönerken, kayakların ne kadar ağır olduğunu farketmişti ama başka kimsenin de dikkatini çekmediğinden emindi.

Bakan ile gorilleri uykulu kontrol memuruna haftalık biletlerini gösterip turnikeden geçtiler. Levanter de hemen onların peşisıra seğirtti, turnikeden geçerken abonman kartını yüzüne doğru tuttu. PicSoleil'in parlak renklere boyanmış teleferik vagonları modern, dört koltuklu kabinler halinde düzenli aralıklarla gidip geliyordu.

Bu kabinlerden biri platforma yanaşınca, üç adam kayaklarını çabucak kabinin dışındaki askılara atıverdiler. Levanter de kendi kayaklarını o arada yerleştirmeyi başardıysa da, tam kabine girmek üzereyken gorillerden biri onu kazara yaparmış gibi kenara itip tam vagon harekete geçerken içeri atladı. Levanter şaşırmamıştı; aralarında dördüncü bir yolcu istemeyeceklerini önceden biliyordu zaten.

«Özür dilerim,» dedi adam kapıyı çekerken; «Çok özür dilerim,» diye de tekrarladı pencereden vagon dağa doğru tırmanmaya başlarken.

«Zararı yok, tamam, tamam!» diye bağırdı arkalarından Levanter neşeyle. «Yukarı vardığınızda benim kayaklarımı da indiriverin, yeter. Ben bir sonrakiyle gelirim!»

«Oldu! Merak etmeyin!» diye karşılık verdi goril. Vagon, sarı harflerle üstüne yazılı olan «Glacier PicSoleil 45» yazısı parlak güneşin altında parlaya parlaya dik bir açıyla çıkmaya başlamıştı dağın tepesine doğru.

Üç yolcuya el sallayan Levanter, bir sonraki vagonu bekleyecekmiş gibi yaptı önce; fakat yandaki turnikelerden birinden geçerek platformdan çıktı, güneş gözlüklerini ve başlığını çıkardı. İstasyondan çıkıp terası geçti, kayak pistinin başına geldi. Kendisini kimsenin görmediğinden emindi. Bakan burada resmi bir ziyaret dolayısıyla bulunmuyordu, bu yüzden gizli servisten kendine refakatçi olarak hiçbir ajan verilmemişti. Levanter o sabah başka bir rafta bıraktığı başka bir çift kayağı alıp taktı. Kayakların üstünde emekleyerek inişin başına geldi ve kaymaya başladı.

İki dakika sonra PicSoleil teleferiğini iyice görebileceği geniş bir yamaçta durdu. Uzakta, beyaz düzlükte kaymakta olan bir grup kayakçıyı görebiliyordu. Ama burada tek başınaydı. PicSoleil'e doğru başını kaldırıp baktığında birbirlerine eşit aralıklarla sıralanmış üç vagon gördü, ancak bu uzaklıktan numaralarını okumak olanaksızdı. Parkasından dürbününü çıkarıp baktı. Şimdi camlarında güneşin parıldadığı 45 numaralı vagonu yakalamıştı.

Kısa bir süre sonra vagon 300 metreden derin bir uçurumun üstünden geçiyor olacaktı. Levanter başka bir cebinden bir verici çıkarıp antenini uzattı. Bir sigara paketinden büyük olmayan verici, iki basit alkali piliyle çalışıyordu. Bir an için telaşa kapılıp sabahleyin pilleri takmadan dolu olup olmadıklarını kontrol etmediğini hatırladı.

Cihaz bu kez işlemezse, kayakları tasarlamış olduğu biçimde kullanmak için daha bir sürü fırsat yakalayabileceğini düşündü. Kendi başına olmanın yararı buydu işte: Koşullar değiştiğinde, yeni fırsatlar çıkabiliyordu hep.

Teleferik vagonu uçurumun her iki yanındaki pilonlar arasında gerili olan havai hatta yaklaştığında, Levanter'in düşünceleri, vagondaki adama kaydı. İçişleri Bakanının hikayesini ilk kez Investors International adlı yatırımcılık şirketi hesabına çalışırken duymuştu. Indostran'ın PERSAUD adıyla bilinen, ünlü iç güvenlik örgütünü yaratan

adam buydu. Binlerce öğretmen, üniversite profesörü, yazar, sanatçı, aydın, din adamı, geçmişteki ve şimdiki faaliyetleri «Saraya karşı» diye damgalanarak uyduruk suçlamalarla mahkemesiz PERSAUD'un hücrelerine kapatılmış, çalışma kamplarına, sürgün yerlerine gönderilmişlerdi. Kadınlı erkekli bu tutukluların ne okumalarına, ne yazmalarına, ne de mektup almalarına izin veriliyordu. Hiçbir sağlık hizmetinden yararlandırılmıyorlar ve ailelerinin bile kendilerini ziyaretlerine izin verilmiyordu. Başkaları hakkında ağızlarından laf koparabilmek için ağır tokalı kemerlerle dövülüyorlar, vücutlarında sigara söndürülüyor, otomobillerin ve motosikletlerin arkasında sürükleniyorlar, elektrik şoklarına maruz bırakılıyorlar, kendilerine kazdırılan ve cam parçalarıyla kaplı çukurların içine atılıyorlardı. Sorgu sırasında erkek mahkumların torbaları tropik balıkların dikenleriyle deliniyor, kadın mahkumlaraysa, cinsel uzuvlarının kılları çakmakla kavrulduktan sonra birkaç kişi tarafından tecavüz ediliyordu. PERSAUD birçok aydın kişinin halk önünde idamını emretmiş, birçok kişinin ise idamları gizli tutulmuştu.

Bir önceki kış mevsiminde, çok moda olan bir kayakçılık merkezinde verilen bir partide, Levanter Saraya mensup birçok yüksek memurla tanışmıştı. Sarayın dinsel baskısından uzakta, erkekler çevrelerini alan düzinelerle kadınla içiyorlar, dansediyorlar, gülüp oynaşıyorlardı. Herkes rahatça konuştuğundan, Levanter Bakanın her yıl ValPina'da tatil yaptığını burada öğrendi. Parti sırasında Levanter konukların her birinin kucaklarında kadın dostlarıyla fotoğraflarını çekti; konuklar da bayıla bayıla poz vermişlerdi ona.

Bir hafta sonra verilen bir başka partide, Levanter adamlara resimlerinin dialarını gösterdi. Memurların hepsi de fotoğrafların büyütülmesini istediler; Sarayın Danışma Konseyi üyesi olan bir tanesi kendine ait olan bütün resimler için Levanter'e para bile teklif etti.

Levanter bir an düşündü. «Sizden istediğim tek şey, PERSAUD tarafından tutuklanmış olan aydınların salıverilmeleridir,» dedi yarı şaka, yarı ciddi.

«Aydınlarla neden böylesine ilgileniyorsunuz acaba?» de-

di saray mensubu neşeli bir yüzle. «Sizin Investors International şirketinin başkanı olduğunuzu duymuştum. Böyle bir yatırımcılar topluluğu birkaç aydının salıverilmesi ile neden ilgilensin ki?»

«Bizim en iyi müttefiklerimizdir aydınlar,» dedi Levanter. «Tüm enerji ve yeteneklerini insanın koşullarını değiştiren fikirlere yatırırlar. Uzun vadeli bir yatırımdır bu, hayat süreleri içinde nadiren karşılığını görürler. Bunun içindir ki desteklemek isteriz onları.»

Saraylı gülümseyerek Levanter'in kolunu tuttu. «O halde küçük bir pazarlık yapsak, ha?» dedi yumuşak bir sesle, «Bu güzellerle çekilmiş her renkli fotoğrafım için, bir aydının salıverilmesini sağlayacağım.»

Levanter adamın onunla dalga geçtiğini sandı. «Salıverilmesini mi?» diye sordu inanmaz bir tavırla.

Saraylı, Levanter'in şaşkınlığına bıyıkaltından gülerek başını salladı.

«İyi ama bu adamlar PERSAUD tarafından Sarayın düşmanları olarak tutuklanmış bulunuyorlar,» dedi Levanter.

«Evet öyle. Fakat hiçbir etkinlikleri yoktur onların. Zenginler onlardan korkmaz, işçiler onlara güvenmez, köylülerse zaten haklarında hiçbir şey bilmezler.»

«Ama yine de aylardır hatta yıllardır hapiste, aileleriyle bile temas edemeden...»

Saray yetkilisi Levanter'e eğlendiğini belli eden bir suratla baktı. «Ne bekliyordunuz? Bir kez düşman olarak tutuklandılar mı, hep öyle muamele görmeleri gerekir.»

Levanter beş renkli resimle birlikte, PERSAUD hapishanelerinde ya da kamplarında olduğu bilinen önemli aydınların bir listesini uzattı. Yetkili listeyi bir tarafa koyup hevesle büyütülmüş fotoğraflara uzandı.

«Pazarlığımız ne olacak?» diye sordu Levanter.

«Bana iki hafta vakit tanıyın,» dedi adam, gözlerini resimlerden ayırmadan.

Bir aydan kısa bir süre içinde, beş aydın hapisten salıverilmiş ve içlerinden ülkelerinde sağlanması olanaksız türden bir sağlık kontrolüne ihtiyaç gösteren iki tanesinin de Amerika'ya göç etmesine izin verilmişti. Bunlardan orta yaşlı bir yazar olan bir tanesi Levanter'i ziyaret etti. Solgun ve zayıf bir haldeydi; çenesi ve burnu kırılmıştı.

Yazar, aniden serbest bırakılmasının P.E.N. örgütüne mensup yazar ve editörlerin, Uluslararası İnsan Hakları Birliği, Uluslararası Af Örgütü ve başka güçlü örgütlerin üyelerinin onun için yürüttükleri uzun kampanya dolayısıyla olduğunu sanıyordu. Levanter ona serbest bırakılmasının asıl nedenini anlatırken yazarın tedirgin olduğu açıkça belli oluyordu.

«Bu çok küçültücü bir olay,» dedi. «Ben de PERSAUD'un bana düşüncelerimden ötürü işkence yaptığını, düşüncelerimin kitlelere yayılmasını engellemeye çalıştığını sanmıştım.»

«PERSAUD'un size işkence yapmasının nedeni önemli mi?»

«Önemli. Ben kendimi siyasal bir tutuklu olarak görmüştüm. Hapishanedeki onca ezaya ve cefaya, PERSAUD'un bizden, bizim onlardan korktuğumuzdan daha fazla korktuğuna inandığım için katlandım. Bizi yalnızca zayıf olduğumuz için takip ettikleri ve cezalandırdıkları doğruysa, o zaman belki de onlarla savaşamayacak kadar zayıfız demektir. Sonuçta bir avuç aydın ne yapabilir ki? Hiçbir olanağımız yok,» dedi yazar.

«Olanağımız var ama,» dedi Levanter. «Var, çünkü birbirimizin desteğine sahibiz.»

«Peki şiddetle bastıramayacakları ne gibi bir şey yapabiliriz birlikte?»

«Nasılsa şiddet kullanıyorlar,» diye diretti Levanter. «Kışkırtmaya gereksinimleri yok bunun için. Tek umudumuz, onlara şiddetin tadını tattırıp ondan korkmalarını sağlamakta.»

Yazar bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. «Ben hiçbir zaman şiddetle karşılık veren bir insan olmadım. Şiddete inanmam. Şiddet, insanlığın durumunu iyileştiren bir şey değildir. Fikirlerdir bunu yapan.»

«Hapishane hücrelerinde çürüyüp gidenlerse, fikirler değildir,» dedi Levanter. «İnsanlardır.»

45 Nolu vagon tam uçurumun üstüne gelmişti. Levanter, sallantılı kabinlerinden kar ve buz kaplı yamaçların dibindeki kayalıklara ve yarıklara bakan, Bakan ile gorillerinin kendilerini güvensizlik içinde hissedip hissetmediklerini merak etti.

Uzaklardan geçen bir uçağın sesi vadiyi doldurunca, bir an için dikkati dağıldı.

Levanter, kendini gizli bir ordu karargahında düşledi. Merkezî bir kontrol ünitesinin tablosu dumaktadır önünde. Birden, radar ekranında küçük bir nesne belirir. Elektronik beyine bağlı grup istihbarat sistemi nesneyi uzun menzilli füzelerle donatılmış bir düşman savaş uçağı olarak tanımlar ve derhal imhasını emreder. Ekran, nesnenin yaklaştığını göstermektedir. Levanter, pilot ve uçuş personeli göstergeleri okuyup gerekli ayarları yapan, manivelaları hareket ettirip öldürücü füzelerin kesin hedeflerini seçen ince uzun bir hava aracı olarak hayal etmektedir nesneyi. Bu arada aşağılardaki hedef seçilmiş kentlerde, kasabalarda ve köylerde hiçbir şeyden kuşkulanmayan insanlar günlük işlerine bakmaktadırlar. Tablodaki göstergeler düşman uçağının artık gözle görülebilecek mesafeye girdiğini işaret etmektedir. Levanter'in başparmağı savunma füzelerini harekete geçiren düğmenin üstünde durmaktadır, basmaya hazır. İstihbaratı doğrulama görevi yapan bir başka bilgisayar tekrar imha emrini vermiştir. Fazla zaman yoktur artık.

Jet uçağının sesi Levanter'in etrafını iyice sarınca, o da kendine gelmişti. Başparmağı vericinin düğmesinde, dürbününü vagona çevirdi ve düğmeye bastı.

Vericinin sinyali düşünceden daha bir hızla sakin vadiyi aşıp vagonda asılı duran kayaklara takılı patlayıcılara ulaştı. Teleferik vagonu, havaya uçmadan şişer gibi oldu. Sonra enkaz parçacıkları, vagonun metal aksamı, pencereleri, vücut parçaları ve leke halinde giysi ve kayak parçaları uçuruma yağdı. Yalnız, ana kabloya bir şey olmamıştı; öteki vagonlar yerlerinde kıpırdamadan duruyorlar, yolcuları güvenlik içinde bulunuyorlardı. Olay geçmişti; sanki hiç olmamış gibi.

Levanter, amacına en uygun olanı seçmek için model model kayakları toplarken sarfettiği çabayı düşündü. Dairesini tam bir kayak ve radyo atelyesine döndürmüş, transistörlü aletlerle uğraşa uğraşa, bir dizi telsiz vericisi, televizyon ve uzaktan kontrol aracı, minyatür hesap cihazı, FM-radyo söküp monte etmişti. Karaborsadan istenilen kalıba sokulabilen nitrogliserinli patlayıcıların en güvenilir olanını bulmaya çalışışını ve kendi kendini paramparça

etmeye yetecek kadar çok, fakat herhangi bir resmi makamın dikkatini çekmeyecek kadar da az miktarda patlayıcı alışını anımsadı. Nihayet, kayakları teker teker açıp, camelyafından içinin yerine tabaka haline getirilmiş patlayıcıları yerleştirişini, patlatıcıyı ve transistörlü alıcıyı monte edişini ve sonra yine kayakları dikkatle eski haline getirişini düşündü. Uçakta bavullarının yanısıra bu kayaklarla seyahat edişi ve Avrupa'daki havaalanından bunları geçirişi de hatırı sayılır bir rizikoydu.

Enerjisini, zamanını ve parasını yerinde kullandığını düşünüyordu, ama şu anda tek istediği şey aşağı inip Val-Pina'ya dönmek, orasının rahat atmosferinde kaldırımları ve alışveriş merkezlerini dolduran kalabalığa karışıp Avrupa'nın dört bir yanından sürekli akan otomobilleri seyretmekti.

Kayaklarını takıp yüreği rahatlamış bir halde aşağı indi. Dürbüne ve viriciye artık gereksinimi yoktu; bir yarığa fırlattı onları, kayalara çarparak düşüşlerini duydu. Yüreğine kulak verdi sonra. Düzenli atıyordu.

BAKANI ve iki muhafızını öldüren patlama hakkındaki ilk radyo haberlerini duyduğunda, Levanter eyleminden çoktan uzakta kalmış hissediyordu kendini, sanki çok eskilerde yapmış olduğu bir şeymiş gibi.

Nihayet adaletin yerine gelmesine yardımcı olduğu için coşkuluydu. Stalin'in rahat rahat emekliliklerini sürdüren cellatları hakkındaki gazete haberini okuduğunda duyduğu öfkeyi düşündü. Sonra Naziler aklına geldi, adaletin kişisel olmayan öcünü almak için nasıl on sene beklediğini düşündü.

Akşam karanlığı bastırmıştı. Tek başına Paris'e dönüyordu Levanter. Farlar karlara gömülmüş uykulu köyleri aydınlatıyor ve o kendini bellekle eylem arasında kolayca gidip gelinebilen dünyasında güvencede hissediyordu.

Levanter yatırım işini yoluna soktuktan sonra, Paris'te yeni fotoğraf emülsiyonları üzerinde çalışan bir laboratuvarı ziyarete gitmişti. Bir gün nehrin sol kıyısındaki bir dükkandan çıkıyordu ki, küçük bir motosiklete binmiş bir adam önünc çıkıp kaldırıma yanaştı, miğferini çıkarıp Levanter'e baktı. Levanter yoluna devam edince dönüp bir kez daha baktı. Levanter gözlerine inanamadı. Ama yanılmıyordu. Birbirlerine sarıldılar.

«Rom!» diye haykırdı Levanter.

«Lev! İnanılacak şey değil,» dedi adam Rusça. «Nasıl olur bu?» Romarkin hem ağlıyor, hem gülüyordu. «Senin Amerika'da bir yerlerde olduğunu duymuştum, ama adresini nasıl bulacağımı bir türlü kestiremiyordum.»

«Ya sen?» diye sözünü kesti Levanter. «Seni yirmi beş yıl önce Moskova'da geçirdiğimiz günlerden bu yana hiç görmedim! Buraya nasıl geldin?»

«Bir yere gidip oturalım hele,» dedi Romarkin, yüzü hâlâ heyecandan pembe pembe. Köşedeki kahveye gidip oturdular, şarap ısmarladılar ve kadeh tokuşturdular.

Romarkin ceketinin yakasını açtı. «Bunca yıl sonra hâlâ gayet güzel konuşuyorsun Rusçayı,» dedi. «Unutmamışsın.»

«Boş ver şimdi sen onu. Nasıl geldin buraya, onu söyle.»

Romarkin şarabını yudumladı. «Seni yanıtlamadan önce,» dedi duraklayarak, «bana bir şey söyle, Lev, açık açık. O sıralar benim gerçekten kafadan sakat olduğumu düşündün mü?» Birden kaygılı ve gergin bir ifade alan Romarkin, masanın üzerine eğildi. «Anımsıyor musun, üniversitede o soruyu sorduğumda hani?»

«Tabii anımsıyorum. Nasıl unutabilirim?» dedi Levanter. «Peki ondan sonra ne oldu sana?»

Romarkin neredeyse fısıldıyordu. «Sibirya'ya postaladılar beni. Biliyorsun. Üç yıl çalışma kampı. Sonra da askere aldılar. Neyse ki jimnastikte iyi olduğumdan atletizm kadrosuna aldılar. Yüksek atlamada çok iyiydim. Geçen yıl takım bir karşılaşma için Fransa'ya geldiğinde, hayatımın en yüksek atlayışını yaptım... tam Demir Perde'nin üstünden. Siyasal iltica hakkı istedim, verdiler. O zamandan beri de mültecinin biriyim işte.» Şarabından büyük bir yudum aldı. «Ama bugünden bahsetmek istemiyorum şimdi. Bilmem gerek. Bana söylemelisin, Lev.»

«Neyi?»

Romarkin, birlikte ders çalışırken yaptığı gibi, Levanter'in kulağını çekti. Sonra fısıldadı. «Son yirmi beş yıldır, bir rahibin amansız bir Tanrı'dan kendini aydınlatmasını dilemesi gibi, ben de her allahın günü hangi şeytan bana elimi kaldırtıp Stalin hakkında o soruyu sordurdu diye soruyorum kendime. Muhakkak ki o salonda daha binlerce kişi aynı şeyi merak etmişlerdi. Ama soruyu soran neden ben oldum? Neden?»

Levanter ile Romarkin Parti ile hükümetin düzenlediği Uluslararası Barış Gençliği Festivali'nde birlikte çalışmışlardı. Bir işçi ailesinin oğlu olan Romarkin'in topluluk

önünde konuşma yeteneği, kusursuz akademik sicili onu, Festivale çağrılan yüzlerce Batı Avrupalı aydın, sanatçı, siyasetçi ve sendikacıya uygulanan ağırlama programını yürütmek için en ideal kişi haline getirmişti. O da hemen Levanter'i yardımcılığına getirmişti.

Açılış töreninden sonra, Romarkin ile Levanter hava kuvvetlerinden bir mareşalin makam arabasına kadar geçirilişini izlemekteydiler. Mareşal tam arabasına bineceği sırada, büyük bir flaşlı fotoğraf makinesi taşıyan bir öğrenci polis kordonunun arkasından öne doğru çıkıp mareşalin resmini çekmeye hazırlandı. Nasıl olduysa, deklanşöre bastığında flaş ampulü büyük bir çatırtıyla patladı. Körükörüne bir refleksle tabancalarına asılan muhafızlardan ikisi fotoğrafçıya ateş ettiler. Öğrenci kaldırıma devrildi. Boynundan ve göğsünden akan kanlar giysilerinden sızıp makinesini lekelemeye başlamıştı.

Mareşalle yardımcıları yerde yatan vücuda bir kez bile bakmadan arabaya atlayıp hızla uzaklaştılar. Güvenlik görevlileri ölüyü makinesinden artakalan parçalarla birlikte bir battaniyeye sarıp arabalarından birinin bagajına attılar ve sokak taşlarının üstünde oluşan kan gölcüğünü çabucak sildiler. Birkaç dakika içinde hepsi uzaklaşmıştı oradan. Levanter ile Romarkin'den başka kimse kalmamıştı. Levanter tir tir titriyor, Romarkin ise soluk bir yüzle sessiz duruyordu.

Festival'in organizatörleriyle basın ve radyo-televizyon mensuplarına Moskova'nın en büyük otellerinden birinin bir kanadı olduğu gibi tahsis edilmişti. Romarkin ile Levanter de on altıncı katta muazzam bir daireye yerleşmişlerdi.

Bir akşam, Romarkin, Levanter'den bir iş için kendisine eşlik etmesini istedi. Kendilerine tahsis edilmiş olan şoföre yolverip resmi arabalarını kendi kullanan Romarkin, loş ışıklı sokaklardan geçip Festivale katılan heyetlerden bazılarının kaldıkları büyük bir konut merkezinin önünde durdu. Arabadan çıkıp ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra genç, güzel bir Çinli kadınla döndü. Arabanın kapısını açtı, kadın öne, Levanter'in yanına oturdu. Romarkin yine direksiyona geçip kadına Rusça hitap etti. Kadın gülümsedi ama anlamadığı belliydi. Romarkin şakacı bir tavırla, kadını Başkan Mao'nun robotu olarak tanıttı arkadaşına. Kadın «Başkan Mao» sözünü duyunca başıyla onaylayarak yine gülümsedi.

Romarkin arabayı sürerken Levanter'e kadının içerde grubundan bir an için ayrıldığını, o sırada kendisinin de kadını kolundan tuttuğu gibi çekip aldığını anlattı. Onları gören kimse olmamıştı. Romarkin kadına hemen Çince de dahil altı dilde resmi görevini tasdik eden kimlik kartını göstermiş, Robot da hiç diretmeden tıpış tıpış peşinden gelmişti; Romarkin'e kalırsa, bu, diğer yoldaşları gibi kadının da bağımsız olarak mantık yürütmeyi hiç öğrenmemiş olmasındandı. O heyette herkes otoriteye robot gibi boyun eğiyordu. Romarkin, Festivale katılan delegelerin üstleri tarafından başka delegelerle ilişki kurmaya teşvik edildiklerini, dolayısıyla, otoritelerin de bu delegelerin bazılarının geceleri odalarına dönmeyişlerini normal karşılayacaklarını söylüyordu.

Otelde boş bir servis asansörüne binip hiç durmadan on altıncı kata çıktılar. Daireye girer girmez, Romarkin otel müdürüne telefon edip Festivale ait bazı gizli dosyaların dairesinde muhafaza edilmekte olduğunu, Festivalin geri kalan dört günü boyunca çağrılmadan otel personelinden kimsenin daireye girmemesini istedi.

Sonra Romarkin alaylı bir dille Başkan Mao'nun şerefine içmeyi teklif etti. Herkes birbiri ardına birkaç bardak su içti. Romarkin ile Levanter sudan sarhoş olmuş gibi davranmaya başladılar; Robot da uysal uysal sarhoş taklidi yapıyordu. Üçü birden Levanter'in yatak odasından biraz ötedeki küçük yatak odasına girdiler sendeleye sendeleye.

Levanter ile Romarkin beraberce kadını okşayıp sevmeye başladıklarında Robot'tan bir direniş gelmedi. Sanki onların, yani üstlerinin ona böyle bir şey yapmaya hakları varmış, vatanından buralara her denileni Mao aşkına yerine getirmek zorundaymış gibi, bir teslimiyet havası içindeydi. Bütün gece boyunca her isteğe uslu uslu boyun eğdi. İçine acele ile girerlerken de, kaba kaba ellerlerken de, nazikçe okşarlarken de, şehvetle öperlerken de, bir kucaktan ötekine geçerken de yüzü aynı uysal, tatlı ifadeyi kaybetmedi. Ya hiç duygusal tepki diye bir şey yoktu bu kadında, ya da baskı altında tutuyordu; belli değildi hangisi olduğu.

Sabahleyin daire yine harıl harıl çalışılan bir büro haline gelmişti. Telefonlar durmadan çalıyor, üç sekreter arayanlara cevap yetiştiriyor, önemli yabancı konuklar ve devlet memurları çeşitli faaliyetler için giriş kartlarını almaya

geliyordu; dışarıdaki koridor boyunca ünlüleri bir köşeye sıkıştırıp bir röportaj kopartmak için bekleşen yerli ve yabancı gazeteciler geziniyordu.

Tüm bu faaliyetin yöneticisi durumundaki Romarkin ise, resmi Festival giysilerinin içinde gayet yakışıklı, özenli ve çalışkan bir genç partili havası içinde büyük odada sağa sola talimat yağdırıyordu. Yandaki odada oturan Levanter ise yabancı ünlülerin çeşitli gereksinimleriyle ilgileniyor, hastalanan bir Fransız film yıldızı için doktor bulmaktan, bir Macar sopranoya çiçek gönderilmesine; efemine bir Arap şaire geceyi iki İngiliz delege ile geçirdiği duyulacak olursa ününe gölge düşebileceğini nazikçe hatırlatmaya kadar her şeyle uğraşıyordu.

Robot yatak odasında kalmıştı; istediği anda çıkabileceği halde, anlaşılan talimat verilmeden böyle bir şey yapmak yeteneğinde değildi. Romarkin arada bir büyük odadan yavaş yavaş çıkıp koridoru geçiyor, küçük yatak odasına giriyordu. Bürodakiler, muhabirlerden kaçmak için arka servis kapısından çıktığını sanıyorlardı bu durumda. Romarkin odadan çıkıp masasının başına döndüğünde, bu kez Levanter küçük yatak odasının yolunu tutuyordu.

Romarkin ile Levanter'i asıl merakta bırakan şey, Robot'un tepkisizliğiydi. Onunla sevişirlerken, herhangi bir duygusal tepki ya da duygu belirtisi gösterir mi diye boşuna bekleyip durdular. Kadın trans halindeymiş gibi, vücudu neredeyse hareketsiz, yüzü maske gibi yatıyordu yalnızca. Yatak odasında kaldığı günler ve geceler boyunca ne herhangi bir şeye itirazı olduğunu, ne de gitmek istediğini gösterir bir işarette bulunmuştu.

Festivalin son gecesi Romarkin ile Levanter Robot'u getirdikleri gibi gizlilik içinde çıkardılar otelden; arabada aralarına oturtup Çin heyetinin kaldığı binaya yöneldiler. Birden iki erkeğe de sarılıp öpmeye, göğüslerini, boyunlarını, uyluklarını okşayıp, hayal kırıklığına uğramış küçük bir çocuk gibi sessiz sessiz hıçkırmaya başladı kadın. Çekik gözlerinin kenarlarından süzülen tuzlu gözyaşlarını tada tada karşılık verdiler öpücüklerine. Binanın önüne geldiklerinde Romarkin kendini kadının kollarından sıyırıp arabanın kapısını açtı. Genç kadın bunu bir emir olarak algılamıştı; yine birden hıçkırmayı kesip gözyaşlarını kuru-

ladı, disiplinli bir asker gibi arabadan inip başını eğdi ve hiç ardına bakmadan binanın ana kapısına doğru yürüyüp gitti.

Festivalin bitiminden birkaç hafta sonra Moskova'daki Lemonosov Üniversitesi, Stalin'in Marksizm ve dilbilim konusunu işleyen son yapıtının yayınlanması dolayısıyla ülke çapında yer alan kutlamaların bir parçası olarak tüm öğrencileri Parti'nin düzenlediği bir konferansa çağırdı. Romarkin ile Levanter binlerce öğrenci, profesör, Parti görevlisi ve güvenlik memurlarıyla dolmuş olan Üniversitenin en büyük konferans salonunda ortalara yakın bir yerde oturuyordu. Merkez Komitenin bir üyesi Stalin'in yapıtını göklere çıkaran konuşmasının ortasına gelmişti. Stalin ülkeyi gerici dilbilimcilerden kurtaracak düşünsel temeli attı bu yapıtıyla, diyordu konuşmacı; Stalin tarafından maskeleri düşürülene kadar bu gericiler kendilerini gerçek Marksist - Leninistler olarak tanıtmaktaydılar. Konuşmacı konferansını bitirdiğinde uzun bir alkış ve tezahürat koptu.

Konferanstan sonraki soru-yanıt bölümünde dinleyiciler arasına önceden yerleştirilmiş olan Parti üyesi ya da parti dışı güvenilir kişiler, konuşmacının ana savlarını bir kez daha tekrarlamasına olanak verecek sorular sormaya başladılar.

Levanter sıkılmıştı. Konferans salonunda gezdirmeye başladı gözlerini; çevresini saran binlerce yüz arasında kendi gibi sıkkın birini bulmaya çalıştı. Romarkin, sağında oturmuş dikkatle platformdaki yetkililere bakıyordu.

Birden, Stalin'e ve yapıtına yağdırılan övgüler arasında Romarkin elini kaldırdı. Levanter gözucuyla olanları izliyor ama inanamıyordu. Son üç yıldır arkadaşıyla içtikleri su ayrı gitmemişti. Aynı yatakhane odasında kalmışlar, birlikte çalışmışlar, tatillere birlikte gitmişlerdi. Şimdiyse Levanter arkadaşının soru sormakla görevlendirilenler arasında olduğunu nasıl olup da kendisine söylemediğini merak ediyordu. Arkadaşlık bağını koparmış mıydı yoksa? Parti yetkililerine beraberce yaptıkları kaçamakları ifşa mı etmişti? Herhalde öyleydi; çünkü şimdi sakin sakin elini kaldırmış, Robot gibi katı bir teslimiyet içinde söz verilmesini bekliyordu. Levanter paniğe kapıldı. Yoksa Parti Romarkin'e ve dolayı-

sıyla kendisine de nüfuz etmenin bir yolunu bulmuş muydu?

Konuşmacı Romarkin'e işaret etti. «Evet genç Yoldaş, düşündüğünüzü söyleyin bakalım. Buyrun!» dedi abartmalı bir nezaketle. «Konuşun.»

Romarkin ayağa kalkarken, Levanter koltuğuna daha da gömüldü.

«Stalin Yoldaş'ın Marksizm ve dilbilim konusundaki çalışmasını büyük ilgiyle okudum,» diye başladı Romarkin, düz ve yüksek bir sesle. «Bu çalışmadır ki önde gelen dilbilimcilerimizin ideolojik yanlışlarını ortaya çıkarmış ve Parti'den olduğu kadar üniversitelerdeki öğretim üyeliklerinden de atılmalarını sağlamıştır. Oysa Stalin Yoldaş'ın kitabı geçen hafta meydana çıkana kadar Partimiz bu adamları önde gelen Marksistler ve dilbilimi alanının belli başlı otoriteleri olarak kabul etmekteydi.» Bir an durup çevresine bakındı, sonra sıradan bir şey söylüyormuş gibi devam etti. «Doğal ki, Parti'nin verdiği kararların bilgeliğinden kuşkulanmak aklıma gelmez. Fakat Stalin Yoldaşımızın hiçbir resmî biyografisinde, çok uzmanlaşmış bir dal olan dilbilim konusunda bilimsel bir çalışma yaptığına dair bir kayda raslamak olanaklı değil. Sorum şu: Sayın Yoldaş, siz bize Stalin Yoldaş'ın ne zaman ve ne kadar bir süre dilbilimiyle uğraştığını söyleyebilir misiniz?» Romarkin bütün yüzüne yayılmış bir sırıtmayla yerine oturdu.

Dinleyici kitlesinin üstüne bir sessizlik çöktü. Levanter, binlerce gözün arkadaşıyla kendisinin üstüne çevrili olduğunu hissediyordu. Konuşmacı hiçbir şey söylemedi. Romarkin'e suali için teşekkür de etmedi. Yüzüne bile bakmaktan kaçındı.

Kimseden ne bir öksürük, ne bir tıksırık, ne bir fısıltı çıkıyordu. Tüm dinleyici kitlesinin dikkati platforma çevrilmiş gibiydi; platformdakiler de korku içinde konuşmacıya bakıyorlardı.

«Malum olan şeyler üzerinde durmanın zamanı değil şimdi,» dedi konuşmacı aceleyle. «Stalin Yoldaş dilbilim konusunda yazmaya karar vermişse, buna kesinlikle hakkı vardır. Başka sual var mı?» Ağırlığını bir ayağından ötekine aktararak salonda gezdirdi gözlerini.

Yüzünde hâlâ aynı gülümsemeyle, Romarkin sersemlemiş bir halde oturuyordu. Yaptığı şeyin farkında değilmiş gibiydi. Olanları düşünmekten, arkadaşına bakmaktan kor-

kan Levanter, yerinden kıpırdayamıyordu. Romarkin aklını kaçırmış olmalıydı.

Toplantı bitmişti. Dinleyiciler çıkış kapılarına hücum ettiler. Levanter, Romarkin'in yanında yürüyordu; herkes onlardan uzak durmaya bakıyordu. Dışarı çıktıklarında tam bir yan sokağa dönmek üzereyken birden bir grup KGB ajanı tarafından durduruldular. Romarkin bir arabaya konulup götürüldü, Levanter ise ajanların eşliğinde yatakhaneye döndü. Orada ajanlardan biri odayı ararken, diğeri Levanter'i sorguya çekti. Ailesi, Romarkin'in ailesi, ortak dostları hakkında sorular sordu. Fotoğraflardan bazı kişileri tanımasını ve adres defterlerinde, mektuplarda ve ders notlarında geçen adlar hakkında bilgi vermesini istedi. Sorgu bittiğinde, ajan Levanter'den, Romarkin'i yıkıcı bir unsur olarak damgalayan bir itirafnameyi imzalamasını talep etti.

«Bize yardımcı olmak üzere burada bulunuyorsunuz,» diye öğüt verdi ajan Levanter'e. «Fakat imzalamayı reddederseniz, yıllarca Sibirya'daki zindanlarda kemikleriniz çürür ve yine de Romarkin'i kurtaramazsınız. O salonda elini kaldırdığı anda kaderini çizmişti zaten.»

Levanter gözlerini ajanın yüzünden ayıramıyordu. «Böyle bir suçlamayı hiçbir zaman imzalamam,» dedi. Kendi sesi sanki kalın bir perdenin arkasından çıkıyormuş gibi boğuk geliyordu kulaklarına. «Hiçbir zaman. Yalnız şunu unutmayın: Bir gün Sibirya'da üniversitedeyken Parti mekanizmasını yıkmayı amaçlayan gizli bir komplonun gerçekten üyesi olduğumu gönüllü olarak itiraf edeceğim. Bazı bilgileri ve isimleri ifşa edeceğim. Bunu yaptığım zaman da —siz ki o zaman herhalde yüzbaşılığa terfi etmiş olacaksınız— bu sorgu sırasında benden bu komplo hakkında önemli bilgileri alamadığınız için suçlanacak, ihmalkarlığınız kınanacak ve hatta belki de bizim davamıza eğilimli olmakla itham edileceksiniz.»

Ajan, Levanter'i dikkatle, tepeden tırnağa süzdü. Sorgulamalarda geçen yıllar boyunca ölecek hale gelene kadar işkence gördükleri halde dilleri çözülmeyen yüzlerce insanın gözlerinin içine bakmış olmalıydı. Belki de bundan dolayı Levanter'in imzalamamakta azimli olduğunu sezmişti. «Seni yalancı seni,» dedi gökgürültüsüne benzeyen bir sesle, «hele

ağzından bir fısıltı çıksın bu konuda...» Kapıyı küt diye vurup çıktı.

Romarkin olayından sonra, üniversite Levanter'i bir süre gözden ırak tutmaya karar verdi. Böylece tamamen disiplinsiz öğrencilerden oluşan bir birlikte altı ay hizmet görmek üzere askere alındı.

Askerî kampa vardığında, Levanter'in ıslah birliğinin yeni kumandanı Yüzbaşı Barbatov'a tekmil vermesi emredildi. Genç bir astsubay çavuş, Levanter'i yüzbaşının bürosuna kadar götürüp tanıttıktan sonra muazzam masanın arkasındaki tıknaz adamı selamlayıp topukları üzerinde yüz seksen derecelik bir dönüşle odadan çıktı ve kapıyı arkasından çekti. Barbatov, Levanter'in varlığından haberdar değilmiş gibi bir dosyayı açıp içindekileri gözden geçirmeye başladı.

Levanter, okurken yavaşça dudaklarını kıpırdatan yüzbaşıyı inceledi. Adamın başı yerçekimine karşı savaşını kaybetmiş gibi göğsüne düşmüştü. İyi bir terzi elinden çıkmış olan üniformasının sağ göğüs cebinin üstünde bir dizi şerit ve yıpranmış bir Kızıl Yıldız nişanı vardı.

Barbatov dosyayı kapadı, koltuğunu geriye doğru itip ayağa kalktı. Masanın etrafından dolanarak kendine doğru gelirken, Levanter, yüzbaşının piyade giyim talimatına aykırı olarak süvarilerin yüksek ökçeli çizmeleriyle revolverini kullandığını farketti. Kemerine süslü sapıyla bir komando bıçağı asılıydı.

Yumuşak bir yüzle, «Dosyanızda iyi bir öğrenci ve Gençlik Festivali'nin de organizatörlerinden biri olduğunuz yazılı,» dedi. «Aynı zamanda çok kötü bazı kişilerle dostluğunuz olduğu da.» Fırlak gözleriyle dik dik baktı Levanter'e. «Benim tahsilim yok. Sizin gibiler barış içinde eğitim görebilsinler diye Nazi yılanlarıyla savaşmaya gönderildim.» Barbatov belirgin bir pelteklikle konuşuyor ve sık sık duraklıyordu. «Bu bakımdan Festival'deki tecrübenizin bana burada yararı olabilir. Sizi büroma alacağım.» Burnunu çekip sümkürdü, sonra duvara yaslandı. Levanter'e alaylı bir sırıtışla baktı.

«Hizmetinizde olmaktan memnun olacağım,» dedi Levanter, hazırola geçerek.

Barbatov, Levanter'e isim yeri boş bırakılmış fakat alay komutanı tarafından imzalanmış bulunan bir belge uzattı. «İsmini boş yere daktilo ile yaz, benim yaverliğime atanmış olacaksın,» dedi. «Bu belgeyi de hep yanında bulundur. Senin tüm sahra eğitiminden muaf tutulmanı sağlayacak belgedir bu. Ve derhal görevbaşı yap.»

Levanter belgeyi inceledi. Dikkatle katlayıp cebine koydu.

İlk resmî görevi, birlik için tam bir eğitim programı hazırlamaktı; mevcut personeli eldeki donanımla eşgüdüm halinde belirli eğitim alanlarına dağıtacaktı. Levanter, Barbatov'un vazgeçemeyeceği biri haline gelmek için programı kendi gizli kodlamasıyla hazırlayıp, Barbatov'un bürosundaki duvarlardan birini baştan başa kaplayacak şekilde büyütülmüş bir kopyasını da astı.

Duvarı kaplayan tablodaki bir sürü sayı, simge ve renkli kartondan oklar yüzbaşıyı müthiş etkilemişti. «Artık bizi eğitim plânlarımızı düşmana kaptırmakla hiç suçlayamazlar.» diye haykırdı gururla.

Yüzbaşı yarım yamalak okuma yazma biliyordu. Herhangi bir duyuru ya da notu yüksek sesle, her hecenin üstünde uğraşa uğraşa okuyabiliyordu. Ne var ki, Barbatov'un çok mükemmel bir askeri sicili vardı. II. Dünya Savaşı sırasında en çok ödüllendirilen ulusal kahramanlardan biriydi.

Levanter'in değerini kavrayan Barbatov, onu diğer acemilerden ayırıp kendi lojmanına bağlı rahat bir odaya yerleştirdi ve yemeğinin subay yemekhanesinden kendisininkiyle birlikte getirilmesini sağladı; alay subaylarına özgü tesislerden yararlanması ve alayın katıldığı manevraları izleyebilmesi için özel izin çıkarttı.

Levanter kısa bir süre içinde kırtasiye işlerini tüm sabah saatlerini alacak şekilde yaymasını öğrenmişti. Öğleye doğru Barbatov votkasını içmeye başlıyor, alkolden önce mahmurlaşıyor, sonra huzursuzlanıyor, sonra yine mahmurlaşıp öğleüstü saatlerinde bürosunda olup bitene aldırmaz bir hal alıyordu.

Birliğin yeni komutanı olarak Barbatov disiplin öğretmek ve askere korku verme yeteneğini göstermek hevesindeydi. Öğrenci acemilerin eğitimde hiçbir zorluktan kaçmalarına fırsat vermemek için günlük bir cezalandırma kotası koymuş, her gün en azından üç ile beş arası askerin ceza görmesini istemişti.

Her gün akşama doğru, Barbatov tam kafayı bulmuş haldeyken acemilerden biri hasta listesini ve birlik raporlarını getiriyordu. O gün cezalandırılanların ve ödüllendirilenlerin ana listesini hazırlayıp akşam içtimasında bayrak çekilmeden önce okunmak üzere sunmak Levanter'in görevi oluyordu. Herhangi bir öğrencinin tekrar tekrar ceza görüp daha sıkı bir ıslah birliğine aktarılmasını önlemek için ceza listelerini dikkatle izliyordu. Bu arada kotayı, birlikten ayrılmış, yeni bir birliğe gönderilmiş, ya da yakınlarda terhis olmuş kişilerin adlarıyla doldurmayı da başarıyordu. Barbatov her şeyi okumadan imzaladığı için, Levanter'in kalem oynatmalarının farkına varan kimse olmuyordu.

Her hafta, Barbatov'un üstü olan alay komutanının kampta bulunmadığı gün, Barbatov üsdeki tek kadın olan komutan sekreterini ziyarete giderdi. Büroya girip havadan sudan bahseder, kadına iltifatta bulunurken komutanın masasına yanaşıp isim yeri boş, imzalı izin belgelerinden bir iki tanesini yürütürdü. Bürosuna döndüğünde, Levanter'in gözleri önünde belgeye kendi ismini yazardı binbir zahmetle. Sonra subay kantininden henüz pişmiş bir yumurta alıp kabuğunu ayıklar, mühürlü bir askerî belgeye bastırıp mühürün kopyasını çıkararak, kendi belgesine vururdu. Karanlık bastıktan sonra da kamptan ayrılıp komşu köydeki hovardalık dostlarını bulmaya giderdi.

Bu âlem gecelerinin sabahında kalk borusundan bir iki saat önce yalpa vura vura dönerdi Barbatov. Daha sonra gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş bir halde sendeleyerek bürosuna gelir ve şişesinden biraz daha votka çekerdi. Bazan Levanter'in masasına oturup bir saate kadar varan bir süre gözünü dikip bakardı.

«Ayyaş mankafanın biri diye düşünüyorsun, değil mi?» dedi bir gün.

«Ben yalnız işimi düşünüyorum,» diye yanıtladı Levanter renk vermeden.

«Senin gözünde ben tahsilsiz köylünün biriyim, değil mi, entelektüel zatınız evinde uyurken Nazilerin kurşunlarını yiyecek kadar ahmağın biri ha?»

Levanter, başını daktilosundan kaldırdı. «Savaş sırasında Nazilerle çarpışamayacak kadar küçüktüm,» dedi. «Bugün hayatta olmamın tek nedeniyse onlardan habire kaçıp durmuş olmaklığımdır.»

«Kaçıp durmak, kaçıp durmak!» diye bağırdı Barbatov. «Siz Yahudilerin yüzyıllardır yaptığı tek şey bu zaten. Gettolardaki Yahudiler başkaldırıp Nazilerle çarpışmaya başladıklarında bile, kazanamayacaklarını biliyorlardı. Pazarlık edebilmek için savaştılar. Anladın mı? Hep pazarlık için.» Barbatov, terli alnı Levanter'in yüzüne değecek kadar eğildi masanın üstüne doğru.

«O Yahudilerin hepsi katledildi, Yüzbaşım,» diye açıklamaya çalıştı Levanter sabırla, önündeki kâğıtlara eğilip işine devam etti.

«Evet öyle. Ama o gettolarda bile pazarlık ettiler, anlıyor musun, gaz odası yerine bir kurşunla ölmek için pazarlık ettiler, çünkü kurşunla ölmek onlar için daha iyi bir pazarlıktı. Her zamanki gibi Yahudiler daha kârlı çıktılar işten!»

Levanter gözünü önündeki listelerden kaldırdı. «Şu işimi bitirmem gerek, Yüzbaşım,» dedi.

Barbatov birden gülümseyip iğneli bir sesle, «Senin gibi biriyle tartışmamak gerektiğini bilmeliydim, Levanter. Cahil bir köylünün kusuruna bakma sen,» dedi. Sonra lojmanına, uyumaya gitti.

Levanter'in, Barbatov'un bürosuna atanmasından iki ay sonra, yüzbaşı ıslah birliğinin disiplin ve başarısında görülen büyük ilerleme ve talimatların tam olarak uygulanması nedeniyle, alay komutanının özel takdirnamesini aldı. Bir ay daha geçti. Barbatov'un görev aşkı yüzünden eğitim programı zorlaştıkça, Levanter de acemilerin üstündeki etkisini yumuşatmak için daha sıkı çalışıyor, cezaya çarptırılan öğrencilerin sayısını azaltıyordu. Yalnız bunu tam bir gizlilik içinde yapıyordu.

Öğrencilerin birçoğu Levanter'in rahatını kıskandıklarından ve otoritelere karşı, görünürde evet efendimci davranmasına öfkelendiklerinden, ona karşı düşmanca bir tavır almışlardı. Onu, kendisi dışarıda kalırken binbir türlü zorlu eğitim programı icat etmekle suçluyorlardı. İki öğrencinin aşırı zorlanma sonucu ölümünden, birliğin sağlık hizmetlerinin ve eğlence olanaklarının yetersizliğinden onu sorumlu tutuyorlardı.

Barbatov, öğrencilerin Levanter'e bozulduklarının farkındaydı; kendisi de yaverine giderek daha bağımlı hale geldikçe aksileşmeye ve bozuk çalmaya başlamıştı. Sarhoş-

ken, çoğu kez Levanter'i diğerlerinin kaldıkları çadırlara göndermekle tehdit ederdi. Levanter ise Barbatov'un tehditlerini ciddiye almıyordu; yüzbaşının eğitim programını kendi başına yürütemeyeceği ve onun da bunu bildiği meydandaydı.

Bir sabah Levanter, cıyak cıyak öten bir fren sesiyle yataktan fırladı. Bir iki saniye sonra Barbatov sırtında kamuflaj parkası, elinde miğferi içeri daldı. Omzundan bir makineli sallanıyor, kemerinde de iki el bombası asılı bulunuyordu. Levanter ayağa kalkarken, Barbatov sarhoş sarhoş odada bir şeyler araştırmaya başlamıştı; sanki eksik bir kanıt arıyormuş gibiydi. Birden gözü yerde duran kirli bir peçeteye takıldı. Gözlerinde tehditkâr bir pırıltıyla Levanter'e döndü.

«Nedir bu? Burası restoran mı? Yoksa otel mi?» diye bağırdı eliyle peçeteyi göstererek. Yüzü öfkeden kızarıyordu. «Çabuk temizle bu pisliği. Hadi, durma!» diye havladı. Levanter hemen öne atılıp peçeteyi yerden kaldırmak için davrandı ama Barbatov onu kenara itti. «Elinle değil! Şu sünnetli malafatınla it bakayım duvarın kenarına.» Laflar ağzından peltek peltek çıkıyor, sesi votkadan boğuklaşıyordu. Levanter anlamamış gibi yapıp hazırola geçti. «Ulan çıkar malını da temizle şu pisliği dedim sana!» Levanter kıpırdamadı. Barbatov yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. «Emre itaatsizlik ha? O halde derhal savaş teçhizatını kuşanacaksın. Derhal!»

Levanter, Barbatov'un dik bakışları altında giyindi. Ne pantolonunu ilikleyecek, ne de çizmelerini bağlayacak vakti vardı. Sırt çantasıyla tüfeğini kaptı, süngüsünü takıp hazırola geçti.

«Jipe!» diye buyurdu Barbatov.

Eğitim sahasına vardıklarında, ıslah birliğinin askerleri engebeli araziye tamamen yayılmış durumdaydılar. Barbatov tüm mangaların engel kursu boyunca bir eğitim gösterisi için toplanmalarını emretti. Levanter'i jipten dışarı itip hazırolda bekletti, mangalar toplanırken. Sonra jipinde ayağa kalktı.

«Bu Er Levanter'dir,» diye bağırdı elindeki megafonla, bir eliyle tek başına duran kişiyi işaret ederek. «Tüm kendi soydaşları gibi, o da yolunu buldu: Sizin yaptığınız eğitimi o plânlıyor, ama kendisi yapmıyor. Anlıyor musunuz, Levan-

ter size yaptırılan eğitimi yapmayacak kadar zeki buluyor kendini. Ve işte bu kadar zeki olduğu içindir ki,» dedi Barbatov dudaklarında alaycı bir kıvrımla, «şimdi Levanter siz kırrolara eğitimin nasıl yapılacağını gösterecek.» Levanter'e tepeden bakarak bağırdı: «Hazır mısın?»

Levanter selâm durdu. Beynindeki tüm düşünceleri sildi.

«Hücuuum!» diye haykırdı Barbatov, jipinden aşağı atlayarak. Levanter sırtını iyice eğerek elinde tüfekle koşmaya başladı. «Makineli ateşi,» diye havladı Barbatov. Levanter engelin üstünden atlayarak en yakındaki siperin yeni kabartılmış, ıslak toprağına düştü. Sırt çantası ve süngüsü yerlerinden kayıp bacaklarına dolandı, az kalsın düşüyordu. Tam derlenip toparlanmıştı ki, yeni komut geldi. «Hücum!» Soluk soluğa siperden çıkan Levanter yerde sürünerek ilerlemeye başlayınca bu kez Barbatov'dan «Tam Siper!» komutu geldi. Levanter çamurun içine gömüldü, ağzı gözü tüm bulandı. Yeni miğferinin sert kayışı çenesini kesmiş, üniformasının ceketi yırtılmaya başlamıştı. Barbatov yanısıra koşturuyordu. «Tanklar geliyor. Çukur kaz!» Levanter süngüsünü çekti, ama bıçak kilitlenmişti. Eğitim sahası boyunca sıralanmış olan öğrenciler yuhalamakta, küfürle karışık öğütler yağdırmaktaydılar. Levanter topak topak olmuş toprağı elleriyle atmaya başladı. Barbatov yine haykırdı: «Hücum!» Levanter sendeleyerek kalktı. Üstü başı çamur olmuş, boğazı balgam dolduğundan nefes almakta güçlük çekiyordu. Bir siperin üstünden atlamaya çalıştıysa da beceremeyip çukura düştü. Dışarı tırmanıp bir sonrakine yuvarlandı. Artık başı kanıyordu. Göğüs siperine toslayınca gözleri bulandı, dünyayı sisli görmeye başladı. Bir sonraki siperden atlamaya çabalarken de bacakları kesilip tepetaklak çukurun içine düştü.

Yavaş yavaş kendine geldiğinde, uzaklaşan birliklerin ayak seslerini duydu. Çamurlara bulanmış ve her kemiği ayrı sızlar bir halde, Barbatov'un kaputunun üstüne serilmiş buldu kendini. Yüzbaşı yanına diz çökmüş, teneke bir maşrapadan kahve içiriyordu kendisine; bir yandan da bir mendille alnındaki ve yanaklarındaki çamuru siliyordu.

«Hadi bakalım, salak oğlan,» diye kekeledi, yüzü kaygıyla kırışmıştı. «Sırf kafaymışsın sen de, kol diye bir şey yok.» Sırıtıp Levanter'i ayağa kaldırdı, jipe doğru sürükledi. Jipi sürerken, ikide bir özür dilermiş gibi Levanter'den yana bakıyordu. Barakalara vardıklarında Levanter'in teçhizatını

çıkarmasına yardım etti, sonra kendi lojmanına gidip en iyi birasından birkaç şişe alıp döndü.

Sonraki hafta bir gün Barbatov yine sahte bir çıkış izni doldurup Levanter'e bir işaret çaktıktan sonra köyün yolunu tutmuştu. Geceyarısı, Levanter yüzbaşının odasına girdi. Her zamanki gibi, Barbatov yanına ne beylik tabancasını ne de Parti kartını almıştı; ayrıca yakında başlayacak olan manevraların GİZLİ damgası vurulmuş olan büyük haritasını da açıkta bırakmıştı.

Levanter siyah pancuru kaldırdı. Askeri polisin dikkatini çekmek için ışığı da açtı. Birkaç dakika içinde barakanın önünde duran bir jipten iki askeri inzibat fırlamış, içeri dalıyorlardı. Levanter onlara kendi kimliğini gösterdikten sonra gayet düz bir suratla Barbatov'un bu akşamı köyde geçireceğini açıkladı. İnzibatlardan biri derhal alay karargahını aradı ve aldığı bilgi, Barbatov'un bu gece izinli olmadığı oldu. İnzibatlar bunun üzerine yüzbaşının tabancasına, Parti üyelik kartına, manevra haritasına ve bu arada buldukları birkaç boş çıkış iznine el koydular. Sonra kapıyı kilitleyip mühürlediler ve hiçbir şey söylemeden çekip gittiler.

Ertesi sabah Levanter'e, Yüzbaşı Barbatov'un artık ıslah birliğinin komutanı olmadığı bildirildi. Levanter de normal erlik görevlerine dönecekti. Teçhizatıyla birlikte çadırlardan birine taşındığında, öteki askerler koruyucusu sarhoş vaziyette ve sahte izinle kampa dönerken yakalanan ve savaş divanına verilen Levanter'e bıyık altından gülümsüyorlardı.

Aynı gün bir çavuş çadıra girip Levanter'e teçhizatını toparlamasını söyledi. Levanter, listelerde yaptığı tahrifatın meydana çıktığına ve kodesi boylayacağına emindi. Oysa alıp Barbatov'un barakasına götürdüler ve içeri girip kendini rapor etmesini bildirdiler.

İçeride ince uzun bir adam durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Levanter tekmil verince, subay ona doğru döndü. Ütüsüz bir üniforma içinde, orta yaşlı bir binbaşıydı. Levanter'in selamını kısa bir baş işaretiyle aldı; yüzünde hiçbir ifade yoktu.

«Şu sihirbaz tablosundan başka hiçbir eğitim programı dosyası ya da şifresi bulamıyorum,» dedi duvarı işaret ederek. «Selefim Barbatov'la birlikte çalıştığını söylediler bana.»

«Evet, Binbaşım,» dedi Levanter. Subay bekliyordu. Levanter başka bir şey söylemedi.

«Programın devam etmesi şart,» dedi Binbaşı. «Yüzbaşı Barbatov'a yaptığın gibi bana da yardımcı olacaksın. Anladın mı?»

«Evet, efendim!» diye karşılık verdi Levanter. «Yalnız beni sizin hizmetinize atayacak özel bir belge gerekli.»

Binbaşı ona daktilo ile yazılmış bir belge uzattı. «Elimde boş bir atama emri bulunuyor, Er Levanter. Alay komutanı tarafından imzalanmış. Adını boş yere daktilo ile yazman yeterli.»

Levanter Doğu'dan ayrılması gerektiğini biliyordu, ama aynı zamanda kendisini Batı'da geçindirecek, dünyanın her yerinde geçerli bir meslek sahibi olması gerektiğini de biliyordu. Askerlik hizmetinden sonra üniversiteyi bitirirken bir fotoğrafçılık okulunun gece kurslarına yazıldı. Kısa bir süre sonra kendi karanlık odasını ve laboratuvarını kurmuştu bile.

Üniversitedeki derslerine ve karanlık odadaki çalışmalarına ek olarak her hafta okulun kütüphanesinde fotoğraf sanatındaki en son gelişmeleri haber veren, ünlü fotoğrafçıların yapıtlarını resimleyen katalogları ve dergileri incelemeye saatler veriyordu. Uzun zaman geçmeden Levanter, fotoğrafçılığın, doğası gereği gerçekliği hayali, öznel bir biçimde taklit etmeye dayalı olduğunu, ancak bir fotoğrafçının tekniğinin kolayca kopya edilebileceğini öğrenmişti.

Kendi sanatsal yöntemlerinin taklidini önlemek için Levanter kendi tekniğini ve stilini geliştirmeye başladı. Deneylerine uydurulmuş bir makine kullanıyor, filmleri ve baskı kağıtları ya kendisinin değiştirmiş ya da kendi yapmış olduğu emülsiyonla kaplanıyordu.

Kursa başladığından daha iki yıl geçmeden çalışmalarını ulusal ve uluslararası fotoğrafçılık galerilerinde sergilemesi için çağrılar aldı. Fotoğrafları sanat dergilerinde basıldı, ödüller ve madalyalar kazandı ve başkentte yapıtlarının tek başına gösterildiği bir sergi açıldı. Fotoğrafçılık malzemesi yapan yerli ve yabancı firmalardan iş teklifleri aldığı gibi,

çeşitli Batılı sanat dernekleri de onu, yapıtlarını sergilemesi ve konferanslar vermesi için ülkelerine çağırdılar. Onun çalışmalarının yerli fotoğrafçılık sanayii ürünlerinin ihracatı için en iyi reklam olacağına kanaat getiren resmi makamlar Levanter'e Batı ülkelerini ziyareti için kısa süreli bir pasaport verdiler.

Sovyetler Birliği'nde geçirdiği son hafta içinde Levanter, Moskova'nın en uzak banliyösünün kırlarında dolaşırken, gezici devlet sirkinin kurulduğu alanı çevreleyen çitin kalıntılarını farketti. Kış mevsiminde sirk kurulmadığı için, çitle birlikte sirk alanı da terkedilmiş haldeydi.

Kar yağıyordu. Oradan oraya savrulan kar taneleri çitin anahatlarını beyaza boyamıştı. Esintiler arasında, güzel bir siyah-beyaz resim konusu oluyordu çit. Levanter'in çevresinde hava sertleşiyordu; rüzgarlar bu alanı oyun yeri olarak seçmiş gibiydiler; birbirlerine tosluyorlar, yerden bulut halinde kar kaldırıp bir solukta dağıtıyorlardı. Levanter makinesini sabit tutmakta güçlük çekiyordu.

Oradan geçen biri başını paltosunun yakaları arasına gömmüş, donmuş bir yılan gibi kıvrılıp giden çit boyunca yürüyordu. Adam beyazlıklar içinde kaybolmadan fotoğrafı çekti Levanter.

Soğuk ve rüzgarlar tenini ısırıyordu. Burada ölüp kalsa, donmuş vücudunun bahar gelip de karlar eriyene kadar hiç farkedilmeyeceğini düşündü.

Uzaklardan, kar yığınları arasından kendine yol açan bir motosikletin homurtusu duyuldu. Kısa bir süre sonra iri yarı bir milis subayı geldi Levanter'in yanına. Motoru kapatıp kar gözlüklerini çıkardı.

«Kağıtlarınız, lütfen,» dedi düz bir sesle.

«Ne yaptım ki?» dedi Levanter.

Subay Levanter'in yüzünden fotoğraf makinesine kaydırdı bakışını. «Bir adam birinin bu alanın fotoğraflarını çektiğini bildirdi. Siz miydiniz sözünü ettiği kişi?»

Levanter başıyla onayladı.

«O halde kağıtlarınız lütfen.» Subay kalın eldivenli elini uzattı.

Levanter sesini çıkarmadan eldivenini çıkarıp elini paltosunun altına attı. Kat kat kazaklarının arasında bir süre araştırdıktan sonra öğrenci kimlik kartını çıkardı.

Subay karta şöyle bir baktı, sonra omuzuna asılı deri

çantaya attı sessizce. Çenesiyle Levanter'in fotoğraf makinesine işaret etti.

«Şu makineyi açıp filmi yakın, Yoldaş,» dedi.

«İyi ama, neden?» diye sordu Levanter.

«Resmini çektiğiniz şeyden ötürü,» diye yanıtladı subay sabırla.

«Ben bu alanın, ortasından geçen çitin ve de buradan geçen yaşlı bir adamın resmini çektim.»

«Başka?»

«Başka ne var ki burada, Yoldaş?» dedi Levanter. «Başka hiçbir şey yok. Buyrun makineyi alın. Siz ne görüyorsanız ben de onu gördüm işte.» Makineyi uzattı, ama subay geri itti elini.

«Yılın en soğuk günlerinden birinde buraya gelmiş, kar fırtınasının tam ortasında boş bir alanın, kırık dökük bir çitin ve yoldan geçen yaşlı bir adamın resmini çekiyorsunuz ha?»

«Evet öyle!»

«Yalan bu!» dedi subay.

«Doğru söylüyorum!» dedi Levanter.

«Doğruyu söyle, yoksa tutuklarım seni!»

Levanter sabırlı davranmaya çalışıyordu. «Ben çitin önünde yaşlı bir adamın ve alanın ortasında da çitin resmini aldım. Hepsi bu.»

Subay iyice kızmıştı. «Bu saçmalığı daha fazla dinleyecek değilim,» dedi. «Bu alanın resmini çektiğini biliyorum. Durakladı. «Ama ikimiz de biliyoruz ki böyle bir alan, herhangi bir alan iniş yeri olarak kullanılabilir...» Yine durakladı, bu kez herhalde sözlerinin etkisini artırmak için. «Örneğin işgalci paraşüt birlikleri için bir iniş yeri olarak. Fotoğrafını çektiğiniz bu değil mi? Hangi Sovyet yargıcı inanır aksini iddia ederseniz? Hadi bakalım, numarayı bırakın da verin şu filmi!»

Levanter söz dinledi. Fotoğraf makinesini paltosuyla kardan koruyarak tüm makarayı boşaltıp ışığa tuttu. Tırbüşon halindeki filmi elinden bırakınca, bir saniye içinde rüzgarın önüne katılıp karların içinde kaybolup gitti.

Ertesi gün aynı alana döndü Levanter. Gökyüzü gri renkte, hava soğuktu. Paltosuna sarınmış bir adam, iki adımda bir şapkasını kulaklarına bastırarak çit boyunca ilerlemeye çalışıyordu. Makinenin merceğinden bakıldığında, adamın

profili, çit ve arkasındaki kırlık hazır bir tablo gibi görünüyordu. Levanter çekti resmi.

Amerika'ya göç etmek için Moskova'dan ayrılmak üzere olduğu öğrencilik günlerinde Levanter, başrolde çok tatlı bir genç aktrisin oynadığı savaş öncesi iki Sovyet filminin özel gösterilişine gitmişti. O kadar güzeldi ki kadın, Levanter onu bulabilmek için hayli zahmete girdi. Sonunda genç film yıldızının kendisinden çok yaşlı olan kocasıyla Almanların Rusya'yı işgali sırasında yurtdışına kaçtığını öğrendi. Şimdi New York'ta bir Rus kültür vakfı aracılığıyla kadının izini bulmayı başarmıştı.

Telefon numarasını bulur bulmaz kadını arayıp filmlerinin kendisini ne kadar etkilediğini anlattı Levanter. Onu görmek için bir buluşma rica etti ve kadın kabul edince de havalara uçacak gibi oldu.

Birkaç kez öğle yemeğinde ya da beraberce bir şeyler içmek için veya parkta gezinmek için buluştular. Kadın kırk yaşlarındaydı şimdi; Levanter onun filmlerini seyredeli yirmi yıldan fazla zaman geçmişti, ama onu hâlâ nefes kesici güzellikte buluyordu. Levanter kadının zerafeti ve cinsel çekiciliğinin büyüsüne o kadar kapılmıştı ki ilişkilerini istediği herhangi bir yöne çekemiyor, yalnızca o mükemmel aksanıyla Rusça konuşmasını dinliyordu. Ona hayatındaki çeşitli olayları anlatan kadın, beyazperde yaşamından ve savaş yüzünden sanat yaşamının nasıl birden sona erdiğinden söz etmekteydi. O zamandan bu yana başka hiçbir film çevirmemişti ve sürgündeyken önce Fransa, sonra Amerika'da çoğu kez çok düşük ücretle model olarak çalışarak, sağlığı gittikçe kötüleyen kocasını beslemişti.

Levanter kadının yanında yürürken hayaller kuruyordu kafasında. Kadının evindeydiler; onun önünde diz çökmüştü. Yavaşça eteklerini kaldırıyor, bacaklarını nazikçe birbirinden ayırıyor, sonra iç çamaşırının üstünden, kadın kıvranmaya başlayana kadar yalıyordu. Sonra külotunu indirmeye başlıyor ve dudaklarını kadının teninden ayırmadan yatağa çekiyordu onu. Ve birden, hayalinde kadının mırıldanışını duyuyordu: «Söyle, ne yapmamı istiyorsun senin için?»

Fakat burada Levanter'in ihtirası bir engelle karşılaşı-

yordu: Rus dili. Örneğin nasıl olur da Tatyana'ya orasını yemek istediğini söylerdi? Kont Vronsky, Anna Karenina'ya, «Beni emmeni istiyorum,» diyebilir miydi? Levanter, aklından geçen bu tür şeyleri Turgenyev'in ve Pasternak'ın dilinde bu saygın, kültürlü kadına ifade edebilir miydi? Edemezdi. Çocukluğunun ve ergenlik çağının dili olan Rusçada, annesinin, babasının ve okuldaki öğretmenlerinin anıları, ilk utanç, korku ve suçluluk duyguları canlanıyordu ancak. Yalnızca İngilizce arzularının niteliğini açabilirdi: yeni dili, erkeklik çağının da ifadesiydi.

«Benimle Rusça konuşmaktan rahatsız olmuyorsunuz değil mi?» diye sordu kadın parkta dolaşırlarken.

«Hiç değil, bilakis,» dedi Levanter, kadının kalçalarını gözucuyla süzerek. «O kadar melodik bir konuşma tarzınız var ki.» Gözlerini göğüslerine kaldırmıştı şimdi.

«İngilizcem o denli kaba ve eksikli ki,» diye özür diledi kadın.

Sessizlik içinde yürüdüler. Sonra, kendini de şaşırtan bir yüreklilikle Levanter kadını evine çağırdı.

«Ne yapacağız orada?»

Levanter soluğunu tuttu. «Rusya'da çektiğim resimlerin bir koleksiyonu var orada,» dedi, «hepsi de sehpa üzerinde, taşınamayacak kadar büyük ve ağır oldukları için. Ama sizin hoşunuza gideceğinden eminim.»

Levanter'in dairesinde, eski film yıldızı dar bir kanapeye oturdu. Levanter de karşısında bir iskemleye tünedi. İkisi arasındaki zemine yığınla fotoğraf serilmişti. Levanter'e arada bir nerede ve ne zaman çekildiğini soruyor sonra yanındaki yastığa bırakıyordu. Böylece yanında yükselmeye başlayan resim yığını da, Levanter'in onun yanına kayıvermek için beslediği ümitleri giderek söndürüyordu.

Levanter gerginleşmeye ve tedirgin olmaya başlamıştı; yaptığı her hareketin bilincindeydi. Küçük dairesinde, kadının oturduğu yatağa dönüştürülebilen kanape yatacak tek yerdi. Acaba kalkıp fotoğraf yığınını ortadan kaldırsa mıydı? Sonra kadının üstünde oturduğu minderi alabilmesi için ondan ayağa kalkmasını isteyebilir miydi? Sonra kolu çekip yatağı nasıl açacak, yastıkları ve battaniyeyi nasıl çıkara-

caktı. Hele bütün bunları henüz aralarında adı anılmamış olan bir iş için nasıl tezgahlayacaktı?

Levanter umursamaz bir havayla kanapeye yaklaşarak, «Bir dakika kalkabilir misiniz?» dediğini düşledi. Kadın ona dönüp bakacaktı sorgulu gözlerle. Sonra nazikçe gülümseyip, «Teşekkür ederim ama ben rahatım,» diyecekti.

Ondan sonra ne olacaktı? Kadına ne tür bir sevişme istediğini söyleyemeyeceği gibi, «Bu kanapeyi yatak haline getirip sizinle sevişmek istiyorum,» da diyemeyecekti.

Bunun için uygun Rusça sözcükleri ve deyimleri aradıkça daha ürkekleşti Levanter. Anadili, ihtirasını frenleyen, davetsiz bir dadı gibi başlarına dikilmiş bekliyordu sanki. Fakat anadilinde yatağa dönüştürülebilen kanapelere verilen adın **«Amerikanya»**, İngilizceye çevirisiyle «Amerikan kadını» olduğunu hatırlayınca az kalsın kendini tutamayıp gülecekti.

Öyle sessizce oturdular, arada bir birbirlerine bakarak; eski sinema oyuncusu kanapenin bir köşesine sığınmış, Levanter düşünceli ve kaskatı iskemleye tünemiş. Aktris, yanında bir barikat oluşturan fotoğraf yığınını bir kez daha elden geçirdikten ve son resme uzun, dikkatli bir şekilde baktıktan sonra ayağa kalktı. Gitme zamanı gelmişti. Levanter mantosunu giymesine yardım etti ve sürdüğü kokuyu içine çeke çeke kapıya kadar geçirdi. Nazik bir vedalaşmanın kalıplaşmış sözlerini takas ettikten sonra, kadın merdivenlerden indi. Levanter'in gözleri son kez kalçalarına takılmıştı kadının. Bir dakikada gözden kayboldu. Levanter, ilk kör randevusu acıklı bir başarısızlıkla sonuçlanan bir okullu gibi hissediyordu kendini.

On beş yaşındaydı. Gençlik Hareketi'nin çeşitli kültürel faaliyetlerinde gösterdiği üstün başarı Levanter'e bir altın madalya kazandırmış, bu sayede Gençlik Hareketi'nin yaz kamplarından birinde devlet hesabına bir tatil geçirmeyi hak etmişti.

Bir akarsunun kıyısında ve sık ormanlarla çevrili olan kamp yeri henüz savaşın yıkıntısı içinde bulunan kentlerden gelmiş gençlere bir ferahlama fırsatı veriyordu. Levanter

trene binerken, bavulu rayların üstüne düşüp açıldı. Mahçubiyet ve trenin neredeyse hareket edeceği korkusuyla donakalan Levanter, bavulun içinden dökülenleri toplamaya cesaret edemiyordu. GH grubundaki oğlanlardan biri beklenmedik bir şekilde atılıp trenin altına eğildi ve bavulu kaptığı gibi, içindekilerden çoğuyla birlikte Levanter'e fırlattı. Tren hareket ederken, oğlan da vagonun altından çıkıp içeri girecek zamanı ancak bulmuştu.

Beş saatlik yol boyunca Levanter ile eşyalarını kurtaran Oscar adındaki oğlan, arkadaş oldular. Oscar, Levanter'den bir yaş daha büyük ve dört inç kadar daha uzun boyluydu. Eğer Levanter büyüyle dış görünüşünü değiştirebilseydi, aynı Oscar gibi olmak isterdi: Saman sarısı saçlar, solgun mavi gözler, yontulmuş yüz hatları. Yeni arkadaşı ile aynı yirmi yataklık koğuşa verildiğini duyunca, sevinmişti.

Ülkedeki en büyük gençlik kamplarından biri olan GH kampı, iki bin kadar erkek çocuğu barındırmakta, komşu kızlar kampında da birkaç yüz kız bulunmaktaydı. Her iki kamp da akarsu kıyısındaydı; sık sık ortaklaşa yürüttükleri faaliyetler oluyordu.

Bir gün Oscar ile Levanter uzun boylu, sarı saçları tek bir örgüyle toplanmış alımlı bir kızın yanından geçtiler. Oscar kızın bir kör randevu için tam biçilmiş kaftan olduğundan söz açarak, bu kıza geceleyin kentte yalnız başınayken rastlasa, onu bir güzel becerebileceğini söyledi. Becermekten kastı, ırzına geçmekti. Levanter'in şaşkınlığını farkedince, son üç-dört yıldır kızlara, kadınlara tecavüz ettiğini ve o güne kadar birkaç düzinesini becermiş olduğunu anlattı. Geçen yıl içinde iki kez kuşku üzerine polis tarafından gözaltına alınmış, ama her iki keresinde de tecavüz kurbanları onu tanıyamamışlardı. Oscar kadınları kızları becermek için garantili bir yol bulmuştu; kurbanını kıpırdayamayacak halde tutabilmesini sağlayan bir yöntem geliştirmiş olmakla övünüyordu: Bükme yöntemi diye adlandırmıştı bunu. Bu sayede kurbanlarının hiçbiri yüzünü görmeyi başaramamıştı; onlara kör randevu adını takması da bundandı zaten.

Bu terminolojiyle birlikte, Oscar kendine özgü bir seks sözlüğü de geliştirmişti: Bir dişinin başı kavun, ağzı kilit, elleri kıskaç, sırtı üst güverte, memeleri nokta, memeuçları

kontak, göbeği tepsi, bacakları sopa, kasıkları yarık, kabaetleri yastık, kabaetlerinin arası ise kanaldı.

Önce arkadan saçını yakalar, böylece arkasına dönmesine engel olduktan sonra çelme takıp yere düşürürdü. Sonra parmaklarıyla kontaklarını sıkıp burar, çekiştirirdi; kız acıya dayanamayacak hale gelince, kontaklarını bırakır ama hemen aynı anda yarığa girerdi. O anda genellikle daha fazla direnmeden teslim olurdu kurbanı.

Oscar ayrıca belirli bir felsefe de geliştirmişti: Seks, doğanın sürekli kurgulu bulundurduğu bir zemberek gibiydi; erkek kendine karşı olan ödevi, bu zembereği mümkün mertebe sık boşaltmaktı. Tecavüz, bu boşaltma işlevi için bir kestirmeydi sadece, aynı zamanda uzmanlık gerektiren bir spordu da. Seks eylemi erkeğin fizikî tahrikini gerektirdiğine, kadının ise tahrik olmasını gerektirmediğine göre, doğa, erkeklerin kadınları becermelerini sağlayacak bir yol göstermişti.

Levanter, Oscar'dan koğuşta yalnızken o kız becerme yöntemlerinden bazılarını göstermesini istemişti. Bunun üzerine Oscar arkadaşından odada yürümesini istedi. Levanter yataktan kalkıp yürümeye başladı. Birden güçlü bir el arkadan saçına yapışmış, başını hareketsiz bırakmıştı; bir diz arkasından bastırıyordu. Bir an içinde çelmeyi yiyip yüzükoyun yere düşmüştü; göz açıp kapayana kadar da Oscar Levanter'in bacakları arasına yerleşmişti bile. Kıpırdayamayacak halde, yamyassı edilmiş bir kurbağa gibi uzanıp kalmıştı Levanter.

«İşte bükme dediğim bu,» diye açıkladı Oscar gururla.

Sonra Levanter'e geçmişteki kör randevularını yazdığı günceyi gösterdi. Her olayda, kurbanının özelliklerini, onu ilk kez gördüğü yeri, ona saldırdığı yeri, bakire olup olmadığını ve işi bittikten sonra onu nerede bıraktığını hep kaydetmişti buraya. Ayrıca, gelecekteki olası kör randevularının bir listesini tutuyor, içlerinde en yakın aday olan iki üçünün de günlük programlarını ve nerelerde bulunduklarını kaydetmiş bulunuyordu. Doğal çevreyi seçme konusunda da uzmanlaşmıştı: Bir kızın yolunu kesmek için en uygun yerleri biliyor, kızı yakaladıktan sonra nereye çekmek, onunla nerede oynaşmak, becerdikten sonra da nasıl olay yerinden uzaklaşmak gerektiğini iyice bellemiş bulunuyordu. Bir ber-

ber saç kesmekten nasıl söz ederse, o da bir kıza tecavüz etmekten öyle bahsediyordu.

Oscar çoğu zaman kör randevu alacağı bir kızın tabiatını, onun sokaktaki hal ve hareketinden kestirebildiğini söylüyordu; kızın çekingen ve korkulu mu, ya da isterik ve direnecek bir tip mi; iradeli ya da kolay teslim olacak biri mi olduğunu böylece önceden kestiriyor ve sonradan buna göre hareket ederek saldırıyordu.

Kızın haykırışlarını kesmek zorunda kalırsa, elini ağzına kapatıp, soluğu kesilene kadar orada tutuyordu; kızı hareketsizleştirmek gerekiyorsa yarığı yerine kanalına giriyor ve öylece yere mıhlıyordu; iyice tahrik olup doruğa erişmesi için daha uzun bir süreye ihtiyacı olursa ya da kız fazla güçlü ve dirençli biri çıkarsa kıskaçlarını arkasına, bacaklarını birbirine bağlıyor, kilidine de bir mendil tıkıyordu.

Oscar bu yöntemin tek bir kusuru olduğunu da itiraf etmişti: Tüm kör randevu aldığı kızları arkadan becermek zorunda kalmıştı. Tanınmak riskine girmek istemediği için hiçbirini kilidinden öpmemiş ve hiçbirinin yüzünü önden görememişti; ancak onları uzaktan izlerken bakabilmişti. Gözlerini bağlamayı başarsa bile, dudağından ya da yanağından ısırıp ileride onu eleverecek bir iz bırakırlar korkusuyla yine kilitlerinden öpmeye cesaret edememişti. Üstelik, sık sık gördüğü bir düşte, bir kör randevu sırasında ağzına dilini sokarak kızı öperken birden kız ısırıp dilini koparıyor, kopardığı süngerimsi et parçasını yüzüne tükürüyordu. Oscar ağzından kanlar fışkırırken, koparılmış dilinin ucunu göğsünden aşağı yuvarlanırken görüyordu. Bu düş sayesinde, bükme yöntemini geliştirdiğini söylüyordu Oscar.

Kör randevu alacağı bir kızı gözüne kestirip onu çaktırmadan izlemek, ona yapacağı şeyleri kafasından geçirmek, arzularını tasmasından salıverilmek üzere olan bir köpek gibi kamçılamak ve sonra, bir an içinde kızı becermek; Oscar için kör randevunun özü buydu. Kör randevular da, hareket etmesine birkaç saniye kala trenin altına girmek türünden başka yürekliliik gösterileri gibi, hayatta onu ilgilendiren birkaç şeyden biriydi.

Kızlı erkekli faaliyetlerde, Oscar çekici bulduğu bir kızı işaret ederdi Levanter'e. Bunu kendisine karşı bir ilgi belirtisi sanan kız ona gülümser, o da gülümsemesine karşılık

verirdi, yaklaşmaktan utanıyormuş gibi bir tavırla. Öte yandan, yavaş bir sesle ormanda ya da bir sokakta, parktaki bir sıranın arkasında ya da bir bodrum köşesinde onu kıstırıp arzularına boyun eğdirdiği zaman göstereceği tepki üzerine tahminler yürütürdü. Giysilerini çekip çıkarırken, gücü tükenene kadar kızı becerirken neler yapacağını ayrıntılarıyla anlatırdı.

İlk önceleri Levanter arkadaşını korkuyla karışık bir merakla dinlemişti. Fakat bir süre sonra Oscar erotik hayallerine daldıkça Levanter tahrik olmaya, bu arada habire uzun örgülü saçlı kızı düşünmeye başladı.

Oscar, Levanter'e kızların kampına ormandan giden bir kestirme yol bulduğunu ve kör randevular için uygun bir yer olduğunu anlatmıştı. Çok sık olan ağaçların arasından haykırışlar işitilmezdi; yeri kaplamış olan yosunlar ise yastık gibi yumuşak bir zemin oluşturmaktaydı. Ormanın loşluğunda kör randevuya gelen kızın önünü günbatısında bile kesmek olanaklıydı; orada rahat rahat becerdikten sonra akşam yemeğine yetişecek kadar vakit de kalırdı.

Bir keresinde iki arkadaş kestirme yolda bisikletleriyle geziniyorlardı. Oscar birden durdu, bisikletlerini kenara çekip çalılıkların ardına sakladılar. Yoldan arada bir geçen kampçıları izlemeye koyuldular. Bir kız gördükleri zaman, Oscar kızın saçlarına nasıl yapışıp ağaçların arasına itekleyeceğini ve diz çökmeye zorlayacağını anlatmaya başlıyordu. Kızın giysilerini yırtarcasına çıkaracak, sonra yastıklarını kavradığı gibi kasıklarını arkasına yapıştırıp bastıracaktı, kız altında kıvranıp debelenmeye başlayana kadar; o zaman bacaklarını iyice birbirinden ayırıp tüm gücüyle pompalayacaktı, bir eli kızın ağzını kapatmış, diğer eliyle güvertesini aşağı bastırır durumda. Kız altında korku ve ıstırap içinde kıç atıp duracaktı.

Levanter büyülenmişti. Arkadaşının, gözleri önünde canlandırdığı, bir macera, heyecanlı bir körebe oyunuydu. Kızın canı acıyacaktı ama Levanter, Oscar ile aynı fikirdeydi bu konuda; kıza zorla girerken meydana gelecek çürüklerin ve çiziklerin vereceği acıdan başka bir şey olmayacaktı bu. Gönül rızasıyla da olsa ilk kez aşk yapan bir bakirenin biraz acı çekeceği gözönüne alınacak olursa, kızlığın bozulmasının zaten bir şiddet eylemi olduğu düşünülürse, bunun da ırza geçmeye yakın bir durum meydana getirdiği sonu-

cuna varılabilirdi. Levanter bu mantığı yürüterek, herhangi bir bakirenin kızlığının bozulmasında olduğu gibi kör randevuya gelen kızın da gözle görünür şekilde sakat kalmayacağını ve hatta belki de tahrik bile olacağını ileri sürdü kendi kendine.

Bir ırza geçme teşebbüsünden söz etmekle, gerçekten böyle bir teşebbüste bulunmak arasındaki mesafe Levanter'e hâlâ çok büyük görünmekteydi. Oscar'la, bir tatil kampının kent yerinin aksine insana saklanıp izini kaybettirme olanağını veremeyeceğini tartıştı. Oscar ise bu korkusunu safça bularak umursamadı. Korku her yerde birdir dedi, nerede ve ne zaman olursa olsun, arkadan saldırıya uğrayınca herkes paniğe kapılarak eli ayağı tutulurdu, körleşirdi.

Oscar, Levanter'i ormandaki yola götürmeyi bırakmıştı. Levanter duyduğu korkunun Oscar'ı tedirgin ettiği ve o yüzden kendisini etrafında istemediğinden kuşkulanmaya başlamıştı.

Bir sabah her iki kampın da ortaklaşa kullandıkları spor malzemeleri dükkanında aylak aylak dolanırken, uzun örgü saçlı kızı gördü Levanter. Ona yaklaşıp havadan sudan söz açamayacak kadar çekingendi; kafasında kurduğu tüm sohbetler kıza yakınlaştığı anda işe yaramaz hale geliyordu. Levanter dikkatle tezgaha yanaştı. Tezgahtarın, kıza onarım için bıraktığı ping pong ağlarını alması için saat beşte gelmesini söylediğini duydu. Kız dükkandan çıktı. Levanter de belli etmeden arkasından çıkıp onu izledi. Kız ormandan geçen kestirme yola saptığında, birden ne yapacağına karar vermişti.

Öğle yemeğinden sonra baş ağrısı tutmuş numarası yapan Levanter koğuşuna dinlenmeye gönderildi. Orada, battaniyenin altında, gözleri kapalı olarak öğle üstü yüzme dersi için herkes gelip üstünü değişene kadar bekledi. Sonra arka çıkış kapısını kullanarak kente inmiş olan ve ertesi güne kadar dönmesi beklenmeyen öğretmenin bıraktığı bisiklete atladığı gibi ormanın yolunu tuttu.

Kestirme yolun ortalarına geldiğinde çalılıklara dalıp durdu. Oscar'ın kör randevular için en uygun yer olarak gösterdiği noktanın yakınında bisikleti saklayıp büyük bir çalılığın ardına geçip beklemeye başladı. Saati dört buçuğu gösteriyordu.

Orman sakin ve sessizdi. Güneş henüz batmaya başlamış-

tı; hâlâ yüksek ağaçların tepelerini aydınlatıyordu, ama aşağılarda, Levanter'in bulunduğu yerde karanlık bastırıyordu.

Üniformalı bir GH hademesi bisikletiyle yoldan geçti. Küçük kum ya da yosun kümelerinden fırlayan köklerin üstünden geçmeye çalışırken oflayıp pufluyordu. Nihayet gözden kayboldu. Levanter kızın gelmemesini umduğunun farkına vardı o an.

Sonra gördü onu. Hızlı, sert adımlarla yürüyordu, bir tören geçidi için prova yaparmış gibi. Uzun örgülü saçı bir yandan bir yana sallanıp duruyordu.

Levanter rölantide hissediyordu kendini, ne heyecanlanmış ne de korkmuş haldeydi. Zamanı gelince vücudunun harekete geçmesini bekliyordu ama şimdi bunu düşünemiyordu. Tüm dikkati örgülü saç üzerinde toplanmıştı. Birkaç adım ötesindeydi kız şimdi. Üstüne atlamak için belirlediği çizgiye varmıştı.

Tam kıza doğru atılacağı sırada, Oscar'ın kurallarından bir başkasını anımsadı: Kör randevuya gelen kıza doğru koşmaya başladığında bütün hızınla koş; onu ne kadar çabuk yakalarsan, adımlarını duyup arkasına dönerek seni görmesi olasılığı da o kadar azalır. Polisin gözünde, kıza el attığın anda ona saldırmış sayılacağın için, en iyisi işine devam edip sonuna kadar tadını çıkarmaktır.

Ayakları üstünde dikildi ve ileri doğru fırladı Levanter. Bir saniye içinde kızın saçını yakalamış ve tüm gücünü kullanarak başını çevirmesine engel olmuştu. Kız bir çığlık atmış fakat Levanter öteki kolunu boğazına sarıp onu boğacakmış gibi sıkınca, sesi tamamen kısılmıştı. Koluyla başını yukarı doğru kanırtıp diziyle uyluklarına bastırarak kızı yoldan çalılıklara doğru sürükledi Levanter. Ancak çalılıkların ardına vardıklarında soluğunu koyverdi. Kız kendisini bırakması için yalvarıyordu şimdi. Kızın kendisinde bir zayıflık sezdiğinden korkarak paniğe kapıldı ve kızı saçlarından tutup sarstı. O zaman kız yalvarmayı kesip sessiz sessiz hıçkırmaya koyuldu. Levanter onun ince boynuna, sonra daha aşağılara, giysisinin terden sırılsıklam olduğu sırtına baktı.

Yavaşça kolunu çenesinin altından çekip, örgüsüne daha fazla asıldı. Kız hiç ses çıkarmıyordu. Sonra serbest

kalan eliyle kızın giysilerini yırtıp çıkardı Levanter; kız inleyip sızıldamaya başlayınca da külotunu aşağıya çekip ayaklarından geçirip çıkardı. Oscar'ın verdiği dersleri izleyerek kızı çelmeleyip sendeletti, o arada külotunu da ayağıyla bir kenara itip vücudunu saçından sürükleyerek yere doğru eğilmeye zorladı. Bükme hareketini tamamlayınca, kızın üstüne kapaklandı. Şimdi tamamen kıpırmayamayacak bir hale düşürmüştü onu; kızın yüzü yapraklarla yosunların arasına gömülmüş, nefesi kesik kesik hıçkırıklar halinde çıkmaya başlamıştı. Levanter bir eliyle, pantolonunu çıkarıp onun bacakları arasına yerleşti. Teniyle temas edince elini yırtılmış giysilerinin altına sokup kızın memesini buldu, başını mıncıklamaya başladı. Dili kızın derisinde bitki özü gibi beliren ter damlacıklarını toplayarak ensesini yaladı.

Tahrik oluyordu. Kızı bu şekilde kavramışken kendisinin kim olduğunu anlamasına olanak bulunmadığından iyice emindi artık, güvencedeydi. Gün batmak üzereydi. Çukurluğun sık çalılıkları içinde, kızı buraya sürüklerken kaçışan kertenkeleler gibi güvencedeydi.

Kızın hakkında düşünmeye başladı. Dükkanda nasıl gülümseyerek, konuşarak çevresine bakındığını hatırladı. Kız o anda kendisinin Levanter için ne demek olduğunu bilmiyordu bile. Sonra yine kızı bir yüzme şampiyonuyla nehir kıyısında gördüğünü hatırladı Levanter; oğlan başını kıza doğru her eğişte, kızın yüzü öylesine bir hayranlıkla aydınlanıyordu ki Levanter hasetten onlardan yana bakamaz hale gelmişti. Bir nesne olsaydı şu kız, diye düşünmüştü o zaman, bir gün ona sahip olabilirdim.

Onun vücudunu düşünmeye başladı, daha önce hep yaptığı gibi, güneşin süzmeli ışıklarının saman sarısı saçlarında yansımasını anımsayabiliyordu hâlâ. Görüntüler uzakta kalmıştı, ama kız şimdi altındaydı. Doğanın boşalan zembereğinin tüm gücüyle içine girmeye hazırlanıyordu şimdi.

İyice tahrik olmuştu artık. Hafifçe kızın ensesini öptü. Kızın hıçkırıkları devam ederken, elini aşağıya kaydırıp vücudunu okşayarak yosunlardan ve yapraklardan temizledi. Kızın vücudu biraz gevşemişti şimdi; Levanter bunun farkına varınca tek bir harekette içine girdi; iyice yerine oturana kadar eliyle yardımcı oldu. Bir yapraktan daha kalın olmayan zayıf bir engeli yırtmıştı içeride; kız çığlık atın-

ca Levanter onun ilk erkeği olduğunu anladı. Bu düşünce hareketlerini hızlandırdı. Kızın vücudu gerginleşmiş, inildiyordu. Levanter ise böylece kızın arkasından içine girmiş, tüm ağırlığıyla vücudu aşağıya bastırmış haldeyken onun kendisini göremeyeceğini ve istediği kadar, istediği şekilde yapabileceğini düşünerek işi ağırdan almak istiyordu. Ne var ki, ağacın gövdesinden koparılan bir kabuk gibi düşünceleri vücudundan ayrıldı ve vücudu katılaştı, eli neredeyse iradesine aykırı olarak kızın saçına daha çok asıldı. Az kalsın haykıracaktı. Sonra tüm vücudu birdenbire o içindeki gerginlikten kurtulmuş gibi boşandı. Levanter kızın üstüne yığıldı, ama bedensel boşalma ihtiyacını gidermemişti henüz. Zamanı düşünerek saatine baktı; birkaç dakika geçmişti. Altındaki kız inliyordu. Levanter daha şefkatli hareketlerle ense kökündeki yumuşak tenini öperek, karışık saçlarının kokusunu içine çekerek, tuzlu terinin tadına bakarak, parmaklarıyla hafifçe şakaklarını oğuşturarak, dinlendi.

Sonra yeni bir heyecan dalgası sardı onu. Bu kez bedenini daha denetim altına aldığını hissediyordu. Kız kendisine saldıranın işini henüz bitirmemiş olduğunu anlamış gibiydi; kendisini bırakması için yalvarmaya başlamıştı. Fakat Levanter kızın yüzünü daha toprağa bastırarak, kız nefes alma çabası içinde öksürmeye başlayınca yeniden ve bir kez daha şiddetle, direnişini daha güçle ezerek içine girdi. Bir an için kız gerginleşip Levanter'i dışarı atmayı başarınca debelenmeye başladı; Levanter sabırsızlanmış, kızmıştı. Kızı yere serdi. Tiz bir çığlıkla ondan kurtulmaya çabaladı kız. Levanter, Oscar'ın derslerinden birini daha anımsamıştı; önce birini, sonra ötekini hareket ettirerek bacaklarını kızın omuzlarının üzerinden geçirdi ve tüm ağırlığıyla üstüne oturdu. Ayakları kızın yüzünü daha da güçle toprağa bastıradursun, o bir kez daha ve bu kez başka bir yerden girdi kıza; iniltiler tiz haykırışlara dönüşmüştü artık. Doğal olmayan bir şey vardı bu seste. Kızın içinde bir zembereğin boşaldığını düşündü Levanter ve çekilmeyi düşündüyse de yine kendi gereksinimine boyun eğip gerginleşen vücudunun tüm gücüyle yüklendi kıza, artık çekilemezdi. Ense kaslarının gerildiğini, parmaklarının kendiliğinden kızın derisine geçtiğini hissetti. Biraz sonra bitmişti her şey, tamamen boşalmıştı.

Vücudu, kolu bacağı sallanan grotesk bir kukla gibi ya-

yılınış, altında yatan kız inilderken, Levanter'in tek istediği şey yüzünü görmekti. Yalnızca vücudu yeterli değildi bilmek istediği şeyi öğrenmesinde. Yalnızca kızın yüzünde okuyabilirdi hissettiklerini.

Bedeni de, dimağı da boşalmıştı Levanter'in. Yavaşça kızın üzerinden kalktı, kör randevusunun henüz bitmemiş olduğunu düşünerek. Kızı bir eliyle yere bastırırken öbür eliyle kızın yırtık giysisini kullanarak kendi kasıklarındaki, uyluklarındaki ve ellerindeki kanı sildi. Kızın külotunu ağzına tıkayıp giysisinden koparttığı şeritlerle serbest kalmasını geciktirecek şekilde ellerini ayaklarını gevşekçe bağladı. Kızın yanından ayrılırken kendisini görmemesi için gözlerini de bir şeritle bağlamayı ihmal etmedi.

İşini bitirmiş, kaçmaya hazırdı şimdi. Neredeyse karanlık bastırmış olduğundan, korkmuyordu. Kendini tehlikede olmadığına inandırmak istermişçesine yavaş yavaş giyindi, sonra bisikletine atlayıp kampın yolunu tuttu. Karşı yönden birinin gelmesi olasılığına karşı her an çalılıklara dalmaya hazır durumdaydı. Bisikleti yerine koyduktan sonra arka kapıdan çabucak yatakhaneye dalıverdi. Kimse yoktu etrafta. Yatağına girip uyuyormuş gibi yaptı. Kızın kokusu eline sinmişti. Belleği, kızın ormandaki görüntülerini rastgele bir büyütüyor bir küçültüyordu; anımsamak için hiçbir çaba göstermeden bu kadar şeyin gözünde yeniden canlanabilmesine şaşırmıştı.

Kısa bir süre sonra öteki oğlanlar da döndüler. Levanter, gözlerini açıp, başağrısının hemen hemen geçtiğini anlattı onlara. Bir duş aldı, ama kurulandıktan sonra bile kızın vücudunun kokusu gitmemişti üstünden.

Oscar da geldi. Levanter önce arkadaşına kör randevusunu anlatmak isteğini duydu. Ama kızla arasında geçenlerin ayrıntılarını paylaşmak istemedi onunla, kıskanıyordu kızı. Onun yerine Oscar'a başağrısından ve bu yüzden bütün bir öğleden sonrasını boşa geçirdiğinden yakındı.

Geceyarısı, yatakhanedekiler ani bir kargaşalıkla uyandı. Bütün ışıklar yakılmıştı, Levanter'le ötekilerin bakışları arasında kamp direktörü ve iki danışman refakatinde iki üniformalı polis içeri girip Oscar'ı tüm eşyasıyla birlikte alıp götürdüler. Işıklar söndürüldüğünde Levanter'i uyku tutmadı.

Daha sabah mevcudu alınmadan kampta herkes Oscar'

ın tutuklanışını haber almışa benziyordu. Levanter, Oscar'ın en yakın arkadaşı olarak bilindiği için soru yağmuruna tutulmuştu. Levanter omuz silkip, kendisinin de çok şaşırdığını söyledi.

Sabah töreninden sonra, hayli öfkeli görünen kamp direktörü, önünde sıralanan iki bin gence hitaben bir konuşma yaptı. Sert bir sesle, dün öğleüstü bir kız kampçının vahşice bir saldırıya uğradığını ve polis yetkililerinin suçluyu tutuklamış bulunduklarını bildirdi. Geçmişte de benzeri suçlar işlediğini itiraf etmiş olan biriydi suçlu: Oscar.

Levanter, hayatında hiç geçirmediği bir dehşet duygusuna kapılmıştı. Şimdiden kızı da, Oscar'ı da içine alan olay akışının artık geri döndürülemez olduğunu ilk kez kavrıyordu. Panikten felce uğramış bir halde ayağa kalktı. Akışı durdurmanın tek yolu vardı.

Direktör konuşmasını bitirmiş, kampçıların dağılması için işareti vermek üzereydi. Levanter öne çıktı.

«Efendim,» diye seslendi. Dizlerinin titrediğini hissediyordu, tüm kampın önünde dik durabilmek için olanca gücünü topladı. Daha önceleri ödüllendirilmek için öne çıkması istenmişti. Şimdiyse kendini elevermek için öne çıkıyordu.

Yine duyarsızlaştığını hissetti, kör randevuya gelen kızın üzerine atılmadan hemen önce olduğu gibi. Tecavüz ettiği kızın bekâretini geri veremeyeceği gibi, şimdi de sıradaki yerine dönemezdi.

Direktör onu hemen tanımıştı. «Evet, altın madalyalı çocuğumuz Levanter,» diye bildirdi. Sesi daha neşeliydi. «Ne var, dostum, söyle?»

Levanter'in ağzı kurumuştu. Konuşmaya başlarken dili ağzının içinde dolaşıyordu. «O kıza ben tecavüz ettim, Oscar değil,» diye konuştuğunu duydu ağzının. «Tek başıma yaptım ben o işi.»

Korku dolu bir sessizlik çöktü. Levanter, rüzgarın bayrağı direğin çevresine çarpa çarpa dalgalandırışını duydu.

Direktör afallamış bir yüzle baktı Levanter'e. «Bu açıklamayı yapmaktaki nedenlerini anlıyoruz, Levanter, Oscar'ın arkadaşın olduğunu biliyoruz,» dedi kesin bir ifadeyle. «Fakat suçlunun Oscar'dan başkası olmadığını da biliyoruz.» Sabah törenini bitirmek üzere davrandı.

«Bu açıklamamın soruşturma dosyasına kaydını istiyorum, efendim» diye net bir sesle müdahale etti Levanter.

«Peki kayıtlara geçsin o halde,» dedi Direktör, hoşgörülü. «Bir saat sonra büroma gel.»

Törenden sonra oğlanlar Levanter'in çevresini aldı.

«O kıza sen tecavüz etmiş olamazsın,» dedi Levanter'in koğuş arkadaşlarından biri. «Sen hastaydın, bütün öğleden sonra uyudun. Gördüm seni!» dedi heyecanla. «Hepimiz gördük senin yatakta olduğunu,» diye ekledi bir başkası ve iki-üç kişi daha onaylarcasına başlarını salladılar. «Belki bir kıza saldırdığını rüyanda görmüşsündür,» dedi biri, ötekiler güldüler. «Oscar için yapabileceğimiz bir şey yok artık,» dedi bir başkası, hafifçe istihzalı.

Levanter ne diyeceğini bilemiyordu. «Ya hepiniz yanılıyorsanız?» diye sordu sonunda. «Ya gerçekten ben yapmışsam?»

«Ama ben seni uyurken gördüm,» diye bağırdı yeni biri. «Sonra uyanınca duşa girdiğini de gördük, yemekten hemen önce,» diye bağırdı bir başkası.

Direktörün bürosunda Levanter'i genç bir polis memuruyla tanıştırdılar; memur, Levanter'in sırtını sıvazlayıp onu bir iskemleye oturttu.

«Hiçbir yararı yok, Levanter, hiçbir yararı yok yapmaya çalıştığın şeyin,» dedi. «Yerel polisten bizi dün gece çağırdıklarında, zaten kuşkulanmıştık. Sonra bu sabahın erken saatlerinde önüne konulan kanıtlar karşısında arkadaşın Oscar daha önce birçok kızın ırzına geçtiğini itiraf etti; ama her nedense bu kıza tecavüz ettiğini yadsıyor hâlâ.» Duraklayıp dikkatle Levanter'e baktı. «Önceden bu olayın sorumluluğunu senin üstlenmeni istemiş olabilir mi, Levanter?»

Levanter karşılıksız bıraktı soruyu.

Memur düz bir sesle devam etti. «Üstelik, tuttuğu güncede kendi elyazısıyla daha önceki düzinelerle tecavüzünün hikayesini bulduk. Yazdıkları polis dosyalarındakilere de uyuyor. Daha ne kanıt gerekir ki?»

Direktör, polis memuruna Levanter'in açıklamasının bulunduğu bir kağıt uzattı. Memur kağıda bir göz atıp, kabul etmediğini gösterir bir şekilde nâzikçe Levanter'den yana itti.

«Oscar başka kızlara tecavüz etmiş olabilir,» dedi Levan-

ter. «Ama dünkü kıza ben tecavüz ettim. Kızı da, suçu işlediğim yeri de gösterebilirim size.»

Polis düşünceli düşünceli süzdü Levanter'i. «Tabii gösterebilirsin,» dedi. «Oscar sana daha önce göstermiş olabilir kızı. Hatta sana kızlara tecavüz ettiği yerleri bile göstermiş olabilir.»

«Size nasıl yaptığımı tüm ayrıntılarıyla anlatabilirim,» diye diretti Levanter. «Bu kızı şey et...»

«Tabii anlatabilirsin,» diye sözünü kesti polis memuru, yumuşakça. «Ama gereği yok. Senin anlayacağın...» Durakladı. «Bütün bunları biliyoruz zaten. Dün tecavüze uğrayan zavallı kızın, daha önce tecavüze uğrayan düzinelerle kıza saldıran adamla karşılaştığına kuşku yok. Her keresinde aynı yöntemler kullanılmış, kurbanın saçları arkadan yakalanıp, hep aynı sapıkça şekilde yaralanmasına neden olunmuş.» Memur, düz, kontrollu bir sesle konuşuyordu.

Levanter elinin üstüne yaslandı ve kızın hâlâ tırnakaltlarından çıkmayan kokusu geldi burnuna «Fakat ben size ormanda olup bitenlerin tam bir tarifini yapabilirim,» diye tartıştı. «Dakikası dakikasına hem de. Onu nerede durdurup, yere nasıl devirdiğimi. Nereye nasıl dokunduğumu. Hepsini anlatabilirim, sonra kızdan anlattıklarımı doğrulamasını istersiniz.»

Memur bir kez daha düşünceli bir bakış fırlattı Levanter'e. «Şu kızı rahat bırakalım, Levanter. Yeterince acı çekmiş zaten. Hâlâ hastanede yatıyor ve ona tecavüz eden kişinin arkadaşı olarak seni görmek isteyeceğini hiç sanmam.» Direktöre baktı. «Ameliyat olması gerekeceğini söylüyorlar, biliyor musunuz?» dedi yavaşça.

Direktör başıyla onayladı. «Nedenleri ne kadar onurlu olursa olsun, Levanter'in şu talebinin, adaletin tecellisinin engellenmesi anlamına geldiğinin farkında olduğuna eminim,» dedi. Levanter'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa kalktı. Memur ile Levanter de onu takip ettiler. Direktör, Levanter'in kolunu tutup, onu nazikçe kapıya doğru götürdü. Eşikte sarıldı. «Sen iyi bir insansın, Levanter, Gençlik Hareketi madalyalarına lâyık bir gençsin. Fakat arkadaşlığın da bir sınırı vardır. Oscar'ı bir süre göremeyecek olmana seviniyorum. Sırf bu olaydan ötürü yiyeceği ceza üç yıldan aşağı olmayacaktır.»

Ertesi bahar, Levanter okulunun yıllık dansına katıldı. Orkestranın her dinlenişinde, Levanter ile arkadaşları bir araya geliyorlardı. Sonra başka bir lisenin öğrencileri de onlara katıldı ve tanışmalar başladı. Levanter hoş görünüşlü bir kıza dönüp kendini tanıttığında, kısa saçlı, uzun boylu bir sarışın, bakışını birden Levanter'den yana çevirip durdu; şaşırmış gibi. Levanter de ona baktı. Bir an onu daha önce görmüş gibi hissetti kendini, ama yerini ve zamanını anımsayamadı.

Ötekiler çiftler halinde dansa kalkarken, sarışın kız Levanter'le konuşmaya başladı.

«Demek siz George Levanter'siniz,» dedi kız merakla ona bakarak.

«Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim,» dedi Levanter şakacı. «Evet, benim.»

Birlikte dans pistinden uzaklaşmaya başlamışlardı. Dansın yer aldığı jimnastik salonunun yan kapısına yaklaşırlarken, Levanter kızın yüksek topuklu ayakkabılarının pistte çıkardığı sesi duyabiliyordu.

«Bir zamanlar karşılaştığım birinin arkadaşı olduğunuzu söylediler,» dedi kız.

«Bir zamanlar karşılaştığınız biri mi?»

«Yalnız bir kez karşılaştığım,» diye düzeltti kız.

«Kimmiş o?»

Salondan çıkmışlar, dışarıdaki koridorda yavaş yavaş yürümeye başlamışlardı. Koridor boştu, birkaç ampul yanıyordu yalnızca.

«Bir oğlan.» Duygusuz bir sesle söylemişti bunu.

«Ve benim arkadaşım olduğunu söylediniz?»

«Sizin, onun arkadaşı olduğunuzu söyledim, tersini değil.»

Levanter'in kafası karışmıştı. «Adı ne?»

Koridorun sonuna gelmişler, okulun avlusuna bakan geniş bir pencerenin yanında durmuşlardı. Basket potasını tek bir lamba aydınlatıyor, file meltemde sallanıyordu.

«Size anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğinize söz verir misiniz?» diye sordu kız. Dönerek pencereye yaslandı, yüzünü Levanter'e çevirmişti.

«Söz.» dedi Levanter. Kızın hatlarını hayal meyal seçebiliyordu.

«Adı Oscar'dı. Geçen yaz bana tecavüz etmişti,» dedi kız tekdüze bir sesle.

Levanter yüzüne ateş bastığını hissetti. Bir iki saniye içinde terden sırılsıklam olmuştu. Geriye doğru bir adım attı, ne diyeceğini bilemeden. Tanımıştı onu. Fakat örgüleri yoktu artık. Daha kadınca bir biçim almıştı vücudu. Gözlerine bakmak istedi, ama gölgeler içinde kalmıştı.

«Poliste bana, Oscar'ın, Levanter adında bir arkadaşının suçu üstlendiğini anlattılardı,» dedi kız. «Neden böyle bir şeyi üstünüze almak istediğinizi hiç anlayamadım.»

Levanter bir şey söylemedi.

Kız devam ediyordu. «Tabii o öğleüstü yatakhanede uyuduğunuzu gören birçok kişi olduğu için, kimsenin size inanmayacağını baştan biliyordunuz. Kaybedecek bir şeyiniz yoktu.» Duraklayıp, Levanter'e konuşması için zaman bıraktı.

Bir şey söylemedi Levanter.

«Yine de, niye bir insan ırz düşmanı olarak tanıtmak istesin kendini?»

Levanter'i konuşturmaya çalışıyordu.

«Şu anda, sizi o zaman inciten kişinin Oscar ya da bir başkasının olup olmaması bir şey farkeder mi?» diye sordu Levanter.

Omuz silkti kız. «Oscar olduğundan hiç kuşkum yoktu. Daha önce de kızlara tecavüzde bulunmuş, biliyorsunuz. Evet, kimse yüzünü görmemişti, ama bana yaptığının aynısını onlara da yapmış. Siz arkadaşı olduğunuza göre, size anlatmıştır herhalde.»

Levanter kızın sesinde biraz öfke sezinledi. «Gerçekten konuşmak istiyor musunuz bu konuda?» diye sordu.

«Olay hakkında değil. Onun hakkında.»

«Peki,» dedi Levanter. «Ben Oscar'la kampa giderken raslantı eseri tanışmıştım. Arkadaş olduktan sonra, daha önceleri kızlara tecavüz etmiş olduğunu anlattı. Ama böyle bir şey yaparken hiç görmedim onu, anlattıklarının doğru olduğuna da hiçbir zaman emin değildim.» Levanter, vücudundan bir ısı yayıldığını hissediyordu.

«Ne garip, kampta sizi gördüğümü anımsıyorum da, Oscar'ı hiç anımsamıyorum,» dedi kız.

«Gerçekten beni gördüğünüzü anımsıyor musunuz?» diye sordu Levanter. Biraz daha rahattı şimdi.

«Evet, birkaç kez gördüm sizi. Son olarak spor malze-

meleri satan dükkanda görmüştüm; aslında olay da o gün meydana gelmişti, benim kamptaki son günümde yani.» Sesi kederliydi. «Güneş gözlüğü mü, kartpostal mı ne, öyle bir şeyler alıyordunuz. Dikkatle baktım size; kaybolmuş gitmiş bir haliniz vardı.»

«Ben de sizi çok kez görüp baktım uzun uzun,» dedi Levanter. «Her şeyinizi anımsıyorum. Önüme çıkan her fırsatta izledim sizi.»

«O gün de izlememiş olmanız ne yazık. Belki de onun bana...» Sözünün devamını getirmedi.

Levanter artık ürkekliğinden kurtulmuştu. Kıza yaklaştı. Konuşurken, boş avluya bakıyordu. «Kafamda size Adsız adını takmıştım,» dedi.

«Bir bakıma romantik bir düşünce bu,» dedi kız, «ama artık beni gerçek adımla...»

«Adınızı biliyorum,» diye sözünü kesti Levanter aniden. Kızın adını söylemesini istemiyordu. «Sizi kampta ilk gördüğümde sormuştum. Ama siz benim için hep Adsız olarak kalacaksınız.» Kızdan uzaklaşmış, önüne bakıyordu.

«Neden hiç konuşmadınız benimle?» diye sordu kız. «Öbür oğlanlar konuşuyorlardı.»

Levanter başını kaldırmadı. «Biliyorum,» dedi. «Fakat fazla ürkektim. Sizi uzun boylu, yakışıklı bir çocukla görmüştüm, hani şu yüzme şampiyonu ile. Söylediği her şeye gülüyordunuz, o da sanki size sahipmiş gibi bakıyordu. Kıskanmıştım. Size onun kadar yakın olabilmek için her şeyimi verebilirdim o zaman.» Başını kaldırdığında, kızın gülümseyişini belli belirsiz seçebildi.

«Hatırladım,» dedi kız. «Matrak bir oğlandı. Ama onunla birkaç kez konuştum yalnızca.»

«Sizi kamplarımız bir araya geldiğinde hep gözledim,» dedi Levanter. «Oscar bana kızlara tecavüzden bahsederken, aynı şeyi size yaptığımı kuruyordum kafamda. Biliyorum çok korkunç bir düşünce, ama gerçek bu.»

Sessiz sessiz dinliyordu kız.

«Anlıyor musunuz, Adsız, size âşıktım ben. Belki de hâlâ öyleyim.» Yerinden kıpırdamadı Levanter. Şakaklarının zonk zonk attığını hissediyordu.

Onun yapamadığını kız yaptı. Yüzleri birbirine değecek kadar yakınlaştı ona, fakat Levanter elini kıza sürmeye çekiniyordu. Birbirlerinin gözünün içine bakabiliyorlardı şim-

di. Sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. Kız uzanıp ellerini Levanter'in ensesinde kavuşturdu. O da çekingen bir hareketle bir elini hafifçe kızın sırtında gezdirdi, ipek bluzundan aşağı kaydırıp sutyenini, sonra da dar etekliğinin altında külotunu hissetti. Eli bir an orada kaldı, sonra tekrar yukarı çıkıp kızın ensesinde durdu hafifçe.

Levanter öbür eliyle kızın çenesini tutup, gözleri dışarıdan gelen solgun ışığı yansıtana kadar kaldırdı. Uzun bir süre baktı kıza, yüzünü de, geri kalan her yeri gibi belleğine yerleştirmeye çalıştı.

Yavaşça geri çekildi Levanter.

«Beni incitmekten mi korkuyorsun?» Duraklamıştı kız. «Onun bana yaptıklarından dolayı?»

«Seni kaybetmekten korkuyorum, Adsız. Seni yine kaybetmekten,» dedi Levanter.

«Korkma,» diye fısıldadı kız. «Sen istemediğin sürece kaybetmezsin beni.»

Levanter, Adsız'ı her gün okuldan çıkışta görüyordu. Sabırsızlık içinde, gelmeyeceğinden korkarak bekliyordu; köşede yavaşlayan tramvaydan atladığını görene kadar.

Birlikte halk kütüphanesine gidiyorlar, büyük masalardan birinde oturup ev ödevlerini yapıyorlardı. Her akşam kızın evinin önünde birbirlerinden ayrıldıkları sırada, Levanter onun kendisini bir daha görmek istemeyeceğinden korkmaya başlıyordu. Belki de kız, geceleyin günün olaylarını düşünürken, kendisi hakkında gizli bir gerçeği görecekti.

Levanter, kızı kendine bağlamak için bir çaba da göstermiyordu. Çeşitli bahanelerle, onu ana-babasıyla tanıştırmaktan kaçınıyor, onunkilerle tanışmasını da geciktiriyordu. Kız, Levanter'in ilk erkek arkadaşı olduğunu söylemişti; bunun üzerine Levanter de onun ana-babasının kendisini görünce, biricik kızları hakkında gereksiz yere kaygıya kapılabileceklerini ileri sürmüştü.

Levanter onu hiç öpmediği gibi, onunla sevişmesine yol açabilecek her fırsattan da kaçınıyordu. Kızın kendisini terketmesiyle sonuçlanacak bir şey yapacağından korkarak, sahiden çekingen davranıyordu.

Yaz gelmişti. İlk sıcak hafta sonunda ikisi bisikletle kent dışına çıktılar. Adsız yorulduğunu söyleyince yakındaki

bir ormanın içinde bulunan gölün sazlıklarla kaplı sâkin kıyısında mola verip yere uzandılar.

«Ne kadar huzur dolu bir yer burası,» dedi kız, biraz soluk aldıktan sonra. «Ne kadar mahrem, ne kadar emniyetli.»

Levanter kızın yüzüne baktı. Yüz hatlarının simetrikliğine hayrandı.

Kızın gözleri, dudaklarından gözlerine, gözlerinden yine dudaklarına kayarak inceliyordu onu. Eli Levanter'e doğru uzandı.

Panik içinde doğruldu Levanter.

Kız yerde yuvarlanarak başını Levanter'in uyluğuna yasladı. Levanter'in kendine güveni yerine gelmişti, parmaklarını hafifçe kızın sırtında gezdirdi. Başını ona doğru eğince ense kökünc takıldı gözleri; beyaz ve narindi, yumuşacık tüylerle kaplıydı. Şefkatle başını iki eli arasına alıp ensesini öptü, birikmeye başlayan minik ter damlacıklarını diliyle topladı. Parmakları, kendiliklerinden, geçmişlerini anımsamışçasına kızın şakaklarını oğuşturmaya başladı.

Adsız öyle bir şiddetle ayağa fırladı ki, Levanter geriye yıkıldı.

Levanter afallamış bir halde doğruldu. «Ne oldu?»

Kızın biraz önce o kadar huzurlu ve sağlıklı görünen yüzü, şimdi öfkeden allak bullak olmuştu.

«Sendin o. Şimdi biliyorum artık. Sendin o!» diye haykırdı, yüzünü elleriyle örterek.

Levanter kıza arkasını döndü. Bisikletine bindiğini duydu yalnızca, başını çevirmeye cesaret edip de baktığında, tüm gücüyle pedallara basan Adsız'ın çoktan uzaklaşmış olduğunu gördü. Levanter, kız bir nesne olsaydı, diye kendi kendine kurduğunu farketti; o zaman, günün birinde sahip olabilirdi kıza.

Levanter Rus sinema oyuncusuna bir daha telefon etmedi. Çözemeyeceği bir ikilemdi bu kadın Amerika'daki deneyimlerinin altında gömülü kalan anadilinin, hâlâ beklenmedik hisler uyandırabilecek güçte olduğunun farkına varmamıştı yıllardır.

Anadili. en beklenmedik anlarda kendini gösterip duruyordu. Bir sabah, New York otellerinden birindeki bir toplantıya giderken, kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldanan yaşlı bir kadının yanından geçti. Kadını daha iyi görmek için dönüp baktı.

Eski moda çifte mercekli gözlüklerinin ardından, Levanter'in meraklı bakışlarını farketmişti. «Şu serseme bakın hele!» dedi yüksek sesle. «Ömründe hiç yaşlı kadın görmemiş gibi dikmiş gözlerini bakıyor!»

Levanter, kadına nazik bir Rusçayla hitap ederek, «Özür dilerim,» dedi, «sizi rahatsız etmek istememiştim, hanımefendi. Yalnız, Rusça konuştuğunuzu duydum da. Burası Amerika. Buradakiler sizi anlamazlar.»

«Nereden biliyorsunuz anlamayacaklarını? Siz anlıyorsunuz ya işte!» diye tersledi kadın öfkeyle, sonra kendi kendine, «Al sana bir ukala daha,» diye mırıldanarak, sendeleye sendeleye uzaklaştı.

Levanter yatırımcılık konusunda ders vermek için, konuk öğretim üyesi olarak Princeton'a çağrılmıştı. Yerleşebileceği kiralık bir yer arıyordu.

Emlak komisyoncusu, «Size harika bir ev bulduk,» diye bildirdi neşeyle. «Tam Kruşçef'in kızının yanında!»

«Kruşçef'in kızı mı?» diye sordu Levanter. «Kim?» Bir an düşündü. «Yani Stalin'in kızı demek istiyorsunuz.»

«Canım, Kruşçef'in kızı, Stalin'in kızı, ne farkeder?» diye omuz silkti adam.

Levanter, kaderin bu olağanüstü oyunundan müthiş etkilenmişti. Svetlana Alliluyeva'nın Amerika'ya gelmiş olduğunu ve Princeton'da yaşadığını biliyordu. Ama onun bu kadar yakınında oturmanın nasıl bir his uyandıracağını hiç kurmamıştı kafasında. Biraz korkarak evi kiralamayı kabul etti.

Haftalar sonra Amerikalı bazı arkadaşları Levanter'i, Svetlana Alliluyeva ile tanıştırmak için davet ettiklerinde, onun Stalin'in kızı olduğunu hâlâ kabullenmek istemiyordu. Gizliden gizliye kadını inceliyor, kendi kendine Stalin'in kızı olduğunu sessizce tekrarlayıp duruyordu. Stalin'e bu kadar yakın bir insan olduğu düşüncesi felce uğratmıştı Levanter'i. Mantıksız bir tepki gösterdiğini bile bile, bir türlü kadınla Rusça konuşmaya dili varmıyordu.

Başından itibaren Levanter kadınla İngilizce konuştu, anadilini konuşmaya konuşmaya hayli unutmuş olduğundan bahisle özür diledi. Bu karşılaşmayı izleyen aylarda, birkaç kez buluştular. Sohbetleri yakın zamanın Avrupa tarihinden, Sovyet Rusya'sının bugünün dünyasına şekil vermekteki rolüne, Svetlana'nın kitaplarının birçok okuyucusundan birinin yazdığı bir mektuba kadar çeşitli konulara uzanıyordu. Fakat aralarında tek kelime Rusça geçmiyordu. Telefonda adını duymak bile Levanter'e Moskova'daki geçmişini anımsatmaya yetiyor, onun için, bu kadın, Stalin'in elinde bulundurmuş olduğu korkunç gücü belleğinde canlandıran bir bağlantı oluyordu. Levanter kendi kendine, Moskova'da bir öğrenci olmadığını, Princeton'da konuk öğretim üyesi olduğunu ve tesadüfen Stalin'in kızı olduğu meydana çıkan komşu bir kadınla konuştuğunu tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Sonraları Paris'te Romarkin'e Svetlana Alliluyeva ile tanışmasını anlattığında, arkadaşı da sarsılmıştı.

«Şu işe bak!» diye gürlemişti Levanter'e. «Babası henüz hayattayken Moskova'da karşılaştığını düşün bir hele! 1940'ların sonlarına doğru üniversitedeki o partilerden birinde şöyle sıradan görünüşlü bir kadına gözün takılıp da, 'Kim o kadın?' diye sorduğunda, 'Svetlana, Josef Stalin'in kızı!' diye bir cevap aldığını düşün bir hele! O zaman ne kadar şaşırmış olacağını düşünebiliyor musun?»

Levanter arkadaşına Svetlana'nın birkaç resmini gösterdi. Romarkin resimleri kırılgan, benzeri bulunmaz ata yadigarıymış gibi saygıyla eline alıp kahvaltı masasının üstüne yaydıktan sonra teker teker inceledi. «Olamaz,» diye fısıldadı. «Stalin'in kızı Amerikalı olmuş ha. Olamaz bu.» Başını salladı. «Eh, senle ben bir çeyrek yüzyıl Stalin'in yönetiminde yaşayıp da dünyanın yarısını aştıktan sonra, onun kızını sıradan bir komşu olarak karşımızda görebiliyorsak, o zaman her şey olur bu dünyada kardeşim.»

Levanter kültür mirasını unutamadığı gibi, anadilini de terkedemiyordu bir türlü.

Amerika'ya yeni göç etmiş ve İngilizcesi çok kıt olan

Avrupalı profesörlerden biri, dairesinde yemeğe çağırmıştı onu. Levanter içeri girdiğinde, profesörü mutfakta buldu. İçerisi çeşitli baharat ve nebatat aromasıyla ve taze pişmiş et kokusuyla dolmuştu. Amerika'daki gıda malzemesinin çeşitliliğine hayran kalan profesör, taze sebzeler ve değişik kavanozlar, şişeler arasında duruyor. Levanter'e açıkladığına göre, özel bir Litvanya gulaşı hazırlıyordu.

Rusça çene çalarlarken, Levanter herbirisinin üstünde bir köpek başı amblemi bulunan birkaç boş konserve kutusu farketti. Tezgaha yaklaşıp daha yakından baktı. Üstlerinde belirgin harflerle **KÖPEK YEMEĞİ** ibaresi vurulmuş olan konserve kutuları yeni açılmışa benziyordu.

«Köpek nerede?» diye sordu Levanter.

«Hangi köpek?» Profesör bir yandan gulaşı karıştırıyor, bir yandan kokusunu içine çekiyordu.

«Köpek beslemiyor musunuz burada?»

«Allah göstermesin!» diye bağırdı profesör. «Hayvanlar büyük derttir. Nereden aklınıza geldi bu şimdi?»

«Amerikalılar köpekleri çok severler. Sizin de bir tane edindiğinizi sanmıştım.»

«Hiçbir zaman o kadar Amerikalı olmayacağım ben!»

Levanter, ilgisiz bir edayla gözlerini mutfakta gezdirdi. «Böyle güzel sulu bir gulaş yapmak için ne eti kullanıyorsunuz?» diye sordu çekinerek.

Ev sahibinin yüzü aydınlanmıştı. «Sığır eti, dostum, saf sığır eti,» dedi, çenesiyle kutuları işaret ederek.

«Konserve sığır eti ha? Çok ilginç! Peki ama, neden konserve?» diye sordu Levanter.

«Daha iyi kalite. Daha lezzetli ve yumuşak da ondan.»

«Peki, neden özellikle bu markayı seçtiniz?» diye sordu yine Levanter, boş kutuları işaret ederek.

«Süpermarkette, şu sırıtan köpeğin resmini görünce, aklıma bizim memleket geldi, en iyi kalite Amerikan konserve sığır eti olduğunu anladım!» Profesör, Levanter'i dirseğiyle dürttü. «Bizim 'Sırıtan Köpek' marka sığır etlerini hatırlamıyor musunuz? Hayli uzun zaman geçti tabii memleketten ayrılalı, değil mi?»

Yemeğe oturduklarında, profesör yüzünde büyük bir mutluluk ifadesiyle gulaşın kokusunu içine çekti. Yerlerken, Amerikan etlerinin kalitesini ve yumuşaklığını överek, Le-

vanter'e, anavatandaki tadı hâlâ damağında kalan 'Sırıtan Köpek' markasından bile iyi olduğunu söyledi. Levanter ise o akşam fazla aç olmadığını ileri sürerek yalnızca küçük bir kepçe aldı tabağına.

Tanınmış bir şair olan başka bir Avrupalı göçmen de, oğlunun nikahından sonra Levanter'i evinde verdiği bir resepsiyona çağırdı. Oğlu Yale'de lisansüstü öğrenim yapıyordu. Aynı okulda okuyan geliniyse köklü bir bankacı ailenin kızıydı. İki yüze yakın konuk listesi şairin ifadesiyle «yerlilerden» oluşuyordu genellikle; gelin ailesinin New Englandlı dostları ve akrabalarıydı bunlar.

Resepsiyon sırasında konukların çoğu salonun ortasındaki bir kaide üzerine yerleştirilmiş, ağızdan dolma, dökme demirden yapılmış, bir büro masası büyüklüğündeki havan topuna hayran hayran bakmışlardı. Bir ara şair konuklarının topun çevresinde toplanmalarını rica ederek, aksanını katmerleştiren duygulu bir sesle, bu topun ataları için onyedinci yüzyılda özel olarak ve yalnızca ailenin düğünlerinde ateşlenmek amacıyla yapıldığını açıkladı. Son kez II. Dünya Savaşı'nın başlangıcından hemen önce şairin kendisi evlendiğinde kullanılmıştı ve ailenin savaştan kurtarılan tek ata yadigarıydı. Karısıyla birlikte, bu yakınlarda topun Avrupa'dan getirtilmesini sağlamışlardı. Ve şimdi, oğlunun dünya evine girmesini kutlamak için eski top bir kez daha ve Amerikan topraklarında ilk olarak, ateşlenecekti. Konuklar merakla topun çevresinde bir daire oluştururlarken, şair topun kuru sıkı doldurulduğunu anlattı, onlara güven vermek için. Sonra karısını, oğluyla gelinini ve gelininin ailesini topun arkasında biraraya getirdi. Düğün fotoğrafçısı kamerasını ayarladı.

Topun tek bir spotla aydınlatılmış ağzı parıldıyor, konukların başının üstünden biraz yukarısına doğru hedeflenmiş bulunuyordu; Orkestra önce ulusal marşı, sonra da şairin anavatanının marşını çaldı. Şairle karısı ağlaşarak birbirlerine sarıldılar. Konukların bazıları bu törenin ve duygusal gösterinin etkisinde kalmış, ancak çoğu sabırsızca kıpırdanarak bu gösterinin sonunu bekliyor, bir an önce içkiye, dansa dönmek istiyorlardı. Orkestra susmuştu. Şair titreyen eliyle uzun kibriti çaktı, öbür koluyla yeni

evlileri kucakladı. Kibritin alevi fitile değdiğinde herkes soluğunu tutmuştu.

Ani bir parlama oldu. Topu yerinden fırlatan müthiş bir patlama odayı sarstı. Namludan yoğun bir duman çıkıyordu.

Odanın öbür yanından, bir kadın haykırdı: «Tanrım, vuruldum!» Herkes soğukkanlılıkla sesin geldiği yöne döndü, herhalde bunu da Slav töreninin bir parçası sanmışlardı. Duvarın yanında duran beyaz saçlı bir hanım sendeleyerek yere düştü. Kana bulanmıştı; parçalanmış tuvaletinin altında, uyluklarından sallanan deri parçaları görülüyordu. Ortalık ana baba gününe dönmüştü; konuklar kadının başına toplandılar. Kadın bayıldı.

Levanter kaza kurbanının üzerine eğilerek baktı; kadının yaraları şairin topu kuru sıkı doldurmak için kullandığı pamuk parçaları ve kumaş kırpıntılarından meydana geldiğine göre, yüzeysel olmalıydı.

Fakat şair kanı görünce paniğe kapılmıştı. Cankurtaran çağırmak için telefona koştu. Levanter peşinden gitti, işin içinde ateşli bir silah bulunduğundan, polisi çağırmak gerektiğini anlattı ona. Parmakları titreye titreye polis imdat numarasını çevirdi şair.

Polis santralı derhal cevap verip şairin ad ve adresini istedi.

Telaşından sözcükleri yanlış heceleyen şair, sonunda titrek sesiyle hepsini söylemeyi becerdi. Bunun üzerine santral memuru olay hakkında bilgi istedi.

Şair kekeliyordu. «Bir kadın vuruldu.»

Levanter santral memurunun sorduğunu duydu. «Kim vurmuş?»

«Bir top.»

«Ne?» diye sordu santral memuru.

«Bir top,» diye yineledi şair.

«Lütfen heceleyin şunu,» dedi santral memuru, anladığına emin değildi görüldüğü kadarıyla.

«T-o-p.»

«Top?» diye yineledi santral memuru.

«Bir havan topu,» dedi şair.

«Daha kaç yaralı ya da ölü var?» diye sordu santral memuru, sıradan bir şey olmuş gibi.

«Bir kadın yaralandı,» diye inledi şair.

«Mala mülke bir hasar var mı?»
«Hayır.» İçini çekti şair.
«Nasıl bir top?»
«Eşsiz bir parça. Antika.»
«Müze mi orası?» diye sordu santraldaki polis.
«Ev.»
«Evde bir havan topu ha?»
«Evet. Ailenin topu,» diye sızlandı şair.
«Peki, topu kim ateşledi?» diye sordu santral memuru.
«Ben ateşledim,» dedi şair, sesini alçaltarak.
«Mesleğiniz?»
«Şair.»
«Şair? Peki ama asıl ne yaparsınız?»
«Şiir yazarım.»
«Ambulans yolda,» diye bildirdi santral memuru.

Yalnız Romarkin ile beraberken, geçmişinin dil ve mirasının yeni yaşamına ters düşmediğini hissediyordu Levanter, Ortak anıları, onları birbirine bağlayan geçmişten kopuşlarını haklı gösteriyor gibiydi.

Levanter, Paris'teyken, iki eski dost saatlerce konuşurlardı. Bir akşam, gittikleri kahvehane kapanmak üzereyken Levanter ile Romarkin hemen yakındaki küçük bir gece kulübüne geçtiler. Orada iş yeni başlıyordu. Garsonlar koşturup duruyor, masa örtülerini ve öteberiyi düzeltiyor, son bir kez daha gözden geçiriyorlardı. Birkaç fahişe vestiyer ile minicik antre arasında salınarak gidip geliyorlardı, gözleri kapıdaydı. Dört müzikçi, bu kadar az müşteri için çalmaya isteksiz gibi görünüyor, piyanonun çevresinde kümelenmiş, habire aletlerin akorduyla uğraşıyorlardı. Şefgarson da spotlarla oynuyordu.

Levanter sakin bir yerde masa istedi; Romarkin'le onu salonun, barın çaprazlama karşısına düşen en uzak köşesine götürdüler.

Garson, fiks giriş ücretine dahil olan şampanyayı getirir getirmez, Levanter ile Romarkin arkalarına yaslanıp gevşediler.

«Söylesene Lev,» dedi Romarkin, «Batı'daki insanlar

daha mı iyi sence? Bizim geldiğimiz yerdekilerden daha mı iyiler yani?»

Kulüp dolmaya başlamış, gürültücü bir grup en öndeki beş masayı işgal etmişti. Orkestra çalmaya başladı, iki çift dansa kalktı.

«Ben insanların her yerde iyi olduklarını gördüm,» dedi Levanter. «Onlar yalnızca devletin ya da bir siyasal partinin önlerine attığı iktidar kırıntılarından yollarını şaşırıyorlar; ya da bir sendika veya şirketten, varlıklı bir arkadaşın. Onların gücünün, ölümlülüğün geçici bir kamuflajından başka bir şey olmadığını unutuyorlar.»

İçeri girdikleri andan beri Romarkin ile Levanter'i dikizleyen bir fahişe, masalarına yanaştı. Otururken, göğüslerini iyice ortaya çıkarmak için bluzunu aşağı çekti, Romarkin'e bakıp gülümsedi.

Romarkin bir gülümsemeyle karşılık verince, garson hemen kadına da bir kadeh getirip şampanya doldurdu. Kadın kadehini iki adama doğru kaldırarak bir dikişte yuvarladı.

Levanter umursamazlıktan gelerek Rusça sohbetlerini sürdürmek için Romarkin'e doğru eğildi. Kadın birkaç dakika dinledikten sonra sözlerini kesti.

«Çok güzel bir dil konuşuyorsunuz. Nece bu?» dedi Fransızca.

«Eskimoca,» dedi Levanter. Kadının kendilerini ilgilendirmediğini anlayacağı umuduyla yine Romarkin'e döndü.

Kadın güldü. «Eskimoca mı? Hadi hadi, bırakın şimdi. Nerelisiniz siz?»

Levanter yüzüne kızgın bir ifade verdi. «Gülüşünüzden ve tavrınızdan hoşlanmadım, Matmazel,» dedi. «Eskimoyuz biz ve bununla da gurur duyarız.»

Kadının kıkırdaması sürüyordu. «Fakat Mösyö, Eskimolar böyledir,» dedi, şakaklarındaki deriyi iki yana çekip gözlerini kısarak. «Donup kalmış Çinliler gibi! Ama siz...» Belleğini yoklamak istermişçesine durakladı. «Siz ikiniz İtalyan ya da Yunanlı olabilirsiniz. Ama Eskimo değil.»

«Matmazel,» dedi Levanter haşin bir sesle, «Biz Eskimolar gururlu insanlarız ve Fransızlar ne kadar 'Salamura İtalyan' ya da İsveçliler ne kadar 'Mumyalaşmış Almansa, biz de o kadar 'Donup kalmış Çinli'yiz.» Kadına hakaret

etmeden yanlarından uzaklaştırmak için son bir çaba gösteren Levanter, gizli bir şey söylermiş gibi sesini alçalttı. «Sizin anlayacağınız, arkadaşımla ben, ülkemizi Amerikan ve Kanada sömürgeliğinden kurtarmak için verdiğimiz devrimci savaşıma hükümetinizin desteğini sağlamak için geldik Paris'e. Bugün Dışişleri Bakanınızla görüştük.» Kadının gülmesi kesilmişti. «İşte böyle, Matmazel, rahatsız edilmeden konuşmamıza devam etsek artık.»

Kadının yüzü pembeleşti. «Çok özür dilerim, Mösyö,» dedi yalvarır bir tonda. «Fazla bir okul görmüşlüğüm olmadığından Eskimolar hakkında bir şey bilmiyordum. Yoksa Eskimolara falan karşı olduğumdan değil. Bu meslekte önyargılı olmak yoktur.» Kadın ayağa kalkıp eteğini bile düzeltmeden uzaklaşıverdi yanlarından.

Biraz sonra bir trampet sesi yine yarıda kesti konuşmalarını. Kulübün sahibi sahneye fırladı. İkinci Dünya Savaşının sonunda açtığı kulübünde, şimdiye dek çeşitli ülkelerden, birçok seçkin konuk ağırlamışlardı. Ama ilk kez olarak iki gerçek Eskimo'yu ağırlamak onuruna erişiyorlardı. Değerli Eskimo ulusunun bu seçkin temsilcilerine kollarını açıyorlardı. Patron kollarını Levanter ile Romarkin'e doğru açarak eğildi. Spotlar sahneden onların masasına çevrilmişti şimdi. Barda yalnız başına oturanlardan, fahişelere, garsonlara ve masalarda elele tutuşup oturan çiftlere kadar herkes iki Eskimoyu görmek için döndü ve coşkuyla alkışlamaya başladı. Orkestra «Marseillaise»e girdi.

Levanter iskemlesinde kamburlaştı, başını öne eğdi. Romarkin ise birden kendilerine yöneltilen bu ilgiden hoşlanmışa benziyordu. Ayağa kalkıp ellerini alkışlayan kalabalığa doğru uzattı.

Patron müşterileri sessizliğe davet ettikten sonra, ağzı kulaklarına vararak, Romarkin'e döndü. «Tatlı hanımlarımızdan biri, sizin o güzel Eskimo dilinde konuşmanıza kulak misafiri olmuş,» dedi. «Bu ayrıcalığa erişememiş olan diğerlerimiz için acaba bizlere Eskimoca bir şeyler söylemenizi rica edebilir miydim? Bir şiir, bir tümce, bir sözcük, herhangi bir şey?» Konuklar yine tezahürata başlamıştı.

Romarkin kalabalığı başıyla selamladı. Levanter birden yine Moskova'daki o konferans salonundaymışlar gibi his-

setti kendini. Romarkin'in ceketini çekiştirdi, yerine oturtmaya çalıştı arkadaşını, ama nafile.

Sanki kürsüden yazılı bir demeç okuyacakmış gibi göğsünü şişiren Romarkin, yüksek ve berrak bir sesle Rusça küfretmeye başladı. Levanter, Barbatov'un birliğinde geçen günlerden bu yana bu kadar sunturlu küfür işitmemişti daha. Romarkin, dinleyicilerin coşkulu alkışlarına neden olan cakalı bir finalle küfürlerine son verdi. Ama alkışlamayan iki kişi vardı.

Barda oturan iri kıyım iki adam, Romarkin küfürlerine başladığında bir yerleri dağlanmış gibi irkilmişlerdi. Küfür sağanağı bitince, öfkeyle bardaklarını yere çarpıp kırdılar ve Romarkin'e Rusça bağırmaya başladılar; o pis Sovyet argosundan Stalin'in kabadayılarından oldukları belliydi, Romarkin ile yanındaki herifin, ama burası Fransa'ydı. Bardaki adamlar masaların arasından Levanter ile Romarkin'e doğru hücum ettiler. Biz Rusya'dan göç etmişsek, bize hakaret etmeye hakkın yok, diye bağırıyorlardı, turist maskesi takmış Sovyet ajanı sandıkları Romarkin ile Levanter'e. Hiddetten kudurmuş bir halde, Romarkin'i ellerine geçirmek için insanları, iskemleleri iki yana savura savura geliyorlardı.

Kulüp sahibi yerinde donakalmıştı. Garsonlar da çaresiz, durmuş seyrediyorlardı; kulüpte başka Eskimoların da bulunduğunu görünce şaşırmışlar, hele bu ötekilerin, birincinin söylediklerinden bu kadar hiddetlenmesine hiç akıl erdirememişlerdi.

Levanter ile Romarkin iki masayı kendilerine barikat yapmış, saldırganlara bardaklar, şişeler fırlatarak iskemleler savurarak kendilerini savunuyorlardı. Az sonra polis yetişti. Levanter hemen kulüp sahibine Romarkin'le kendisi tutuklanmadıkları takdirde tüm zararı derhal ödeyeceğini söyledi. Kulüp sahibi de polisten, Levanter ile arkadaşını serbest bırakması için ricada bulunurken, Eskimoların da Fransızlar gibi siyasal görüşleri yüzünden sık sık birbirlerine girdiklerini açıklıyordu.

Arkadaşının gece kulübünde konuşma yaptığı günün ertesinde, Levanter Fransız biyoloğu ve felsefecisi Jacques Monod'yu görmeye gitti. Onu ilk kez Amerika'ya yaptığı

bir araştırma gezisi sırasında tanımıştı. Monod'ya Moskova'dan başlayarak Romarkin'in hikayesini anlattı Levanter.

«Şimdi, Fransa'da bile,» dedi Monod, «arkadaşınız Romarkin hayatındaki herhangi bir olaydan yalnızca kör talihin sorumlu olduğuna inanmıyor. Onun yerine, insanın yazgısının hayatının merkezi planında belirli olduğunu ileri süren Marksizm gibi bir din arıyor. Bu arada 'önceden belirlenmiş düzenli bir hayat şeması ararken' kendi varoluşunun her benzersiz anında yatan dramı kaçırıyor gözden. Oysa yazgı diye bir kavram kabullenecekse, yıldız falcılığına, el falına, ya da sansasyonel romanlara inansın daha iyi. Bunların hepsi de insanın hayatının öncedcn belirlendiğini ve geriye yaşamaktan başka bir şeyin kalmadığını varsayarlar.

Monod kendine bir çay doldurmak için uzandığında, Levanter onun elinin hafifçe titrediğini farketti.

«Iyi değil misiniz?» diye sordu Levanter.

«Bir süredir iyi hissetmiyorum kendimi,» dedi Monod. Çay bardağını alabilecek kadar uzun bir süre elinin titremesini durdurmayı başarmıştı.

«Neyiniz var?» diye sordu Levanter.

Monod hastalığını açıkladı. «Birkaç ay önce, daha en başında teşhis konmuştu,» dedi çayını yudumlayarak.

Levanter afallamıştı. Canlı hücrelerin hayatın özünü nasıl meydana getirdiği konusunda insanlığı o kadar aydınlatan Monod, bu özden mahrum kalmıştı şimdi; tedavi şekli hiç bilinmeyen bir hastalığa tutulmuştu.

Henüz altmış altı yaşındaydı. Sağlıklı görünüyor ve araştırmalarına devam ettiği gibi bilimsel kongrelere katılıyor, hafta sonlarında da yelkenlisiyle açılıp spor arabasıyla gezintiye çıkıyordu. Şu andaki haline bakınca, Jacques Monod'un yakında öleceğine inanmak çok güç geliyordu Levanter'e.

Levanter serinkanlılığını korumak için çaba harcıyordu. «Tedavi için bir şey yapıyorlar mı?»

«Gittikçe sık kan değiştiriyorlar.» Monod konuyu değiştirdi. Cannes'a gideceğini açıklayarak Levanter'in de kendine katılmasını önerdi. Böylece bir süre daha birlikte olurlardı.

«Bu geziyi hafta sonuna sıkıştırmak biraz yorucu olmayacak mı?» diye sordu Levanter.

«Ben yalnızca hafta sonunu geçirmek için gitmiyorum ki,» diye karşılık verdi Monod.

«Ya kan değişimleri? Orada yapabiliyorlar mı?» diye sordu Levanter. Monod hiçbir şey söylemedi. Levanter boğazının daraldığını hissetti. «Peki neden Paris'te kalmıyorsunuz? Burada her türlü makine var yaşamınızı sürdürmeniz için.»

Monod onu sabit bakışlarla süzdü. «Bir makine sayesinde hayata asılmak ha?» diye konuştu birden. «Bu kadar alev için mumu yakmaya değmez.»

Tarihin herhangi bir anında, demişti bir kez Levanter'in babası, uygarlığı ele aldığın zaman salt raslantı ile bir - iki bin kural dışı düşün ve eylem adamı ya da kadınının toplamından ibaret olduğunu görürsün. Bu insanların da çoğu birbirlerini ya tanıyorlar ya da birbirleri hakkında bir şeyler biliyorlardır. Yani onlardan birisi olsan da, yine içlerinden bir başkasını tanımak istesen, birbiri ardına iki-üç tanışmadan daha fazlasına gerek kalmaz. Levanter, bütün bu kadın ve erkeklerin hangi alanda sivrilmiş olurlarsa olsunlar hayatlarının en azından bir bölümünde küçük yatırımcılar olduklarını, yani kişisel enerji ve olanaklarını, sonucu önceden kestirilemeyen bazı amaçlara yatırarak rizikoya girdiklerini keşfetmişti.

Bir gün, New York'taki büyük yayınevlerinden birindeki bir toplantıdan sonra, Levanter orada editör olan bir arkadaşına bir sürpriz ziyareti yaptı. Kadın yanında kır saçlı, etkileyici görünüşlü bir adamla bir dizi kolonu gözden geçiriyordu. Adam, pilot Charles Lindbergh'di. Levanter'in gözünde Lindbergh hem bir destan, hem de bir trajedi kahramanıydı: Uluslararası bir üne kavuşan bu adam, basın yayın organlarının ailesine karşı işlenen bir suçla saplantı derecesinde ilgilenmesi yüzünden dünyanın peşinde en çok dolaşılan kişilerinden biri olmuşu. Levanter, rahatsız ettiğinden dolayı özür dileyip çıkmak için davrandı.

Lindbergh, «Lütfen kalın,» dedi. «Neredeyse bitti işimiz.»

Levanter ile Lindbergh aynı zamanda çıkıtlar. Berrak bir sonbahar günüydü, Linderbegh birkaç adım yürümeyi önerdi. Levanter'i Beşinci Cadde'ye doğru yöneltirken, hafifçe kamburunu çıkarıp, şapkasını gözlerinin üstüne kadar indirdi. Levanter, yıllarca tanınmaktan kaçmaya uğraştıktan sonra halk içinde takındığı bu tavrın Lindbergh'in neredeyse ikinci kişiliği haline geldiğini sezinledi.

«Savaştan önce Doğu Avrupa'nın üzerinde uçtuğunuzu biliyorum,» dedi Levanter. «Birkaç yıl sonra, savaş sırasında, ben altı yaşındayken ailemden ayrı düşmüş, sizin uçağınızdan gördüğünüz o köylerden geçip gidiyordum yalnız başıma.»

Lindbergh o uçuşunu çok iyi anımsıyordu. Litvanya'nın uçsuz bucaksız ovaları, dar akarsuları, gölleri ve bataklıkları üzerinden uçarak Sovyetler Birliği'ne gitmişti. Bataklıkların ortasına serpiştirilmiş adacıklar gibi gözüken küçük köylerin çevresinde öbek öbek saman yığınları bulunan, çavdar ve buğday saplarından yapılmış damlarıyla yoksul köylü kulübelerini anımsıyordu.

Levanter, **The Spirit of St. Louis**'in uçuşu iki kıta arasında bir köprü kurduğunda, ailesinin Lindbergh'i yüzyılın en büyük kahramanlarından biri olarak gördüğünü anlattı. Fakat sonradan Lindbergh, Göring'den Alman Kartalı Nişanı'nı alınca, Levanter'in ailesinin insan aklına olan inancı sarsılmıştı. Daha sonraları Lindbergh'in Amerika'yı savaşın dışında tutmayı amaçlayan 'Önce Amerika' hareketine katılması da Levanter'in anne ve babasını şaşırtmış ve üzmüştü.

«Savaş bittiğinde,» dedi Levanter, «ailem Amerika'nın savaşa katılması ve kazanılmasına katkıda bulunması sayesinde hayatta kaldıklarını düşünüyordu. Ve ailemizin sayısı altmışı bulan, geri kalan üyelerinin ölümünden de Amerika'yı uzun bir süre savaşa sokmayan 'Önce Amerika' hareketini sorumlu tutuyordu.»

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Lindbergh, aklına sonradan gelmiş gibi, otuzlarda Sovyetler Birliği ve Almanya'ya yaptığı ziyaretleri iyiniyet gösterileri olarak amaçladığını söyledi. Aynı yaptığı uçuş gibi. Etnik kökenlere zaten saplantı derecesinde meraklı olan Almanlar, Lindbergh'in be-

beğini kaçıran adamın Alman kökenli olmasından ötürü kendilerine karşı kötü bir niyet beslemediğini görünce rahatlamışlardı. Öte yandan Sovyetler Lindbergh'e havacılık sanayilerini göstermişler, ama umdukları övgüyü bulamayınca propaganda araçları kısa bir süre sonra onu faşist olarak damgalamıştı.

Central Park'ın girişinde, mink kürklü dişleri ruja bulanmış bir kadın, aşırı yayvan bir sırıtışla üstlerine geldi. Lindbergh irkilip oradan uzaklaşmaya başlamıştı ama kadının asıl hedefi Levanter'di.

«Sizi tanıyorum, TV'de gördüm sizi!» dedi kadın tiz bir sesle.

Televizyona ancak arada sırada Investors International adına çıkan Levanter başını çevirerek Lindbergh'in koluna girdi, yürümeye devam ettiler. Fakat kadın peşlerini bırakmadı.

«Sizi televizyonda görmemiş miydim ben?» diye üsteledi kadın.

«Beni bir başkasıyla karıştırıyor olmalısınız,» dedi Levanter sözcüklerin üstüne basa basa.

Bir yıl kadar sonra İsviçre'de gezide olan Levanter, Lindbergh'i oradaki şalesinde ziyaret etti. Lindbergh onu ve arkadaşlarını civardaki bir lokantaya davet etti.

Yemek sırasında Levanter birden evrak çantasını otelin lobisinde bir koltuğun altında unuttuğunun farkına vardı. Çantada yalnızca pasaportu, kredi kartları ve parası değil, aylardır derlemekle uğraştığı, bir pilot araştırmanın henüz yayınlanmamış sonuçları da bulunmaktaydı. Otele telefon ederse, çantayı araması için göndereceklerı adamın çantayı bulamadım deyip, çalacağından korkuyordu. Fakat ne kadar uzun beklerse, çantanın kaybolma olasılığı da o kadar artacaktı. Ne yapacağına karar veremez ve sinirli bir şekilde iskemlesinde kıpırdanıp duruyordu.

Lindbergh ona doğru eğilerek yavaşça sordu: «Neyiniz var?» Levanter ona evrak çantasından söz etti ve içindeki müsvettenin kaybolmasından duyduğu kaygıyı açıkladı.

«Gelin o zaman, sizi otele götüreyim arabamla,» dedi Lindbergh.

«İyi ama yemek...»

«Bitirmem şart değil. Hadi gidelim.»

Arabada giderlerken, Lindbergh küçük otomobilini Alman mühendisliğinin bir harikası olarak övdü. Motoru basit bir ayardan geçirmekle yüz elli bin kilometreden fazla yol yapmıştı bu arabayla.

Levanter, Lindbergh'in kitabında Üçüncü Reich Almanyası'na karşı bu kadar olumlu bir ilgi görmekle şaşırdığını söyledi. Lindbergh ise, savaştan önce ziyaret ettiği başka ülkelere kıyasla, Almanya'nın daha verimli bir şekilde örgütlenmiş üretim araçlarına sahip olmayı amaçladığını ve havacılık alanında hayran olunacak derecede ilerleme kaydetmiş olduğunu gördüğünü anlattı. Alman devletini bir uçağa; otuzlu yılların başlarındaki ırkçı nefreti, saldırganlığı ve baskıyı da pilotun kontrol panosunu yanlış okumasından ileri gelen geçici bir rota şaşmasına benzetiyordu Lindbergh. Sonraları hatasını anlamış ve bu hayatta aldığı en büyük derslerden biri olmuştu. Kitle kıyımları da, bireysel kahramanlıklar gibi vukubulmadan önce akla hiç gelmeyen olaylardı.

«Ve ancak sonradan kaçınılmaz hale gelen olaylardır,» dedi Levanter.

«Müsvettenizin konusu neydi?» diye sordu Lindbergh.

«Rastlantılar sayesinde ulusal çapta ün kazanan ve önemli yatırımcılar haline gelen kişiler hakkında bir inceleme,» diye açıkladı Levanter.

Göğün kara örtüsünün altında bir kar fırtınası yeryüzüne beyaz bir manto giydiriyordu sanki. Lindbergh elleri direksiyona kenetlenmiş, gözleri yolda, küçük arabasını buz gibi esen rüzgarı yararak sürüyordu. Bir kar tipisinin içine dalan araba, bulutları, buzları ve rüzgarı yara yara uçan pilotundan başka herkesin gözden kaybettiği bir uçak gibiydi.

Evrak çantasını otel lobisindeki bir koltuğun altında buldular. Kimse dokunmamıştı. Tekrar yola düzüldüler. Fırtına dinmişti; gece soğuk, gök berraktı. Lindbergh birden arabayı durdurup motoru kapattı. Arabadan çıkıp Levanter'e de çıkması için işaret etti. Yukarılardan yaklaştıkça uğultusu artan bir jet uçağının sesi geliyordu. Lindbergh kulak kabartmıştı. Uçağın yanıp sönen ışıkları gözle görülür hale gelince eliyle gösterdi.

«İşte bir 747 daha, tam tepemizde!» diye bağırdı. «Şim-

diye kadar imal edilmiş uçakların en güvenccli olanlarından biri!» Göğe kaldırdı başını, uçak karanlıkta kaybolduktan uzun süre sonra bile devam eden jet motorlarının gürültüsünü dinledi.

Levanter'in, yeni ülkesinde on beşinci Noeliydi. Bir taksi çağırdı. Yaşlıca bir adam olan şoförle sohbete koyuldular. Adam Amerika'ya İkinci Dünya Savaşından sonra geldiğinden söz etti. Doğduğu kasabayı da söyledi.

«O kasabada benim de bazı akrabalarım yaşardı vaktiyle,» dedi Levanter.

Şoförün sevindiği yüzünden belli oluyordu. «Adreslerini hatırlayabiliyor musunuz?» diye sordu.

Levanter sokağın adını verdi.

«Dünya ne kadar küçük!» diye bağırdı şoför. «Kardeşimle tam o mahallede bir bakkal dükkanımız vardı. Minicik bir sokaktı orası, topu topu üç ev vardı. Hepsine de bakkaliyeyi ben verirdim.

«O halde dokuz numarayı da biliyorsunuzdur,» dedi Levanter.

Bir trafik ışığında durmuşlardı. Şoför arkasına döndü. «Tabii biliyorum. Dokuz, değil mi? Soldaki son ev. Villa gibiydi. Yaşlı bir profesör ile piyanist hanımı otururlardı orada. Kafadan sakat bir oğulları vardı.» Dikiz aynasından Levanter'e baktı. «Sizin akrabalarınız mıydı onlar?»

«Evet,» dedi Levanter. «Peki ama oğlanın kafadan sakat olduğunu nereden biliyorsunuz?»

Şoför biraz düşündü. «Kendi gözümle gördüm onu. Konuşamıyordu. Ne gülüyor, ne de gülümsüyordu. Yalnızca gözünü dikip bakıyordu karşısındakine. Evin hizmetçisi bile korkuyordu ondan. Bana oğlanın geceyarısı tek başına evden tüyüp sabaha kadar dışarıda kaldığını ve sonra bütün gün uyuduğunu anlatmıştı. Tam bir hortlak gibi.» Yeşil ışık yandı, şoför gaza bastı.

«Savaştan sonra bir sürü çocuğun dili tutulmuştu,» dedi Levanter, «ne gülümseyebiliyor, ne gülebiliyor, ne de gün ışığında oynayabiliyorlardı.»

Şoför başını salladı. «Bu ötekiler gibi değildi,» dedi.

«Kendi gözümle gördüm. Deliydi bu. Hiç kuşku yok. Deliydi.»

«Benim hatırladığım kadarıyla normal bir çocuktu,» dedi Levanter.

Şoför birkaç dakika dikkatini trafiğe vererek sustu, Levanter de konuyu bıraktığını sandı.

«İnanın bana, deliydi o çocuk,» dedi şoför, Levanter'in verdiği adrese vardıklarında. «Neredeyse otuz yıl geçti üstünden. O zamanlar siz de küçük bir çocuktunuz herhalde,» diye devam etti, Levanter'e bir bakış daha fırlatarak.

«Belki de siz onu tanıdığınızda ben çok küçüktüm,» dedi Levanter ücreti öderken. «Fakat büyüdükten sonra daha yakından tanıdım onu. Senden benden daha deli değildi.»

«Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu şoför.

«Bu öykü bir dahaki sefere,» dedi Levanter, taksiden çıkarken.

Levanter, matbu evraka, anketlere, antetlere ve mühürlere Amerika'nın yerlisi olanlardan daha fazla dikkat etmesinin, Avrupa'da büyümüş olmasından ileri geldiğini düşünürdü sık sık. Hiçbir zaman üstüne fazladan bir iki işaret yapıştırmadan zarf göndermezdi: DAHİLİ MUHABERAT, ACELE, DİKKAT, GENEL, ÖZEL gibi ibarelerin dikkati çekeceğini ve mektuplarını diğer postadan ayırdedeceğini biliyordu. Amerikalı bir iş arkadaşı, Levanter'in zarflarından biri geldiğinde sekreterinin mektubu hiç bekletmeden hemen patronuna ilettiğini, hatta gerekirse özel kuryeyle evine gönderdiğini anlatmıştı.

Bir gün Levanter o sıralarda mektuplaştığı kişilerden biriyle karşılaştı. Yaz tatilini ailesinin Güney'deki evinde geçirmiş olan bir arkadaşıydı bu. Levanter'i gördüğünde biraz tedirgin olmuşa benziyordu ama yine de beraberce birer kadeh atmaya razı oldu.

«Şu mektuplarına gösterdiğin özene şaşıp şaşıp duruyorum,» dedi biraz sonra. «Senden gelen posta gerçekten bir olay oluyor.»

Levanter soran bakışlarla baktı ona.

Arkadaşı devam etti. «Her zarfın üstünde rengarenk etiketler,» dedi. «Postacı bile etki altında kalmış, birkaç kez

özel ulak yollamışsın gibi senin mektuplarını getirmek için ikinci bir sefer yaptı; oysa zarfın üstündeki etiketler ACELE ya da ÇOK İVEDİ veya GİZLİ ibarelerinden başka bir şey değildi.»

Levanter, kendini bir üstüne yaptığı şakadan dolayı pohpohlanan muzip biri gibi hissetti.

«Fakat mektuplardan bazıları, yani etiketlerden bazıları ailem içinde önemli bir olay oldu,» diye mırıldandı arkadaşı.

«Olay mı?»

«Başka ne diyeyim ki. Kızkardeşlerimden biri çocukluğundan beri saralıdır. Şimdi kırk yaşlarında. Hastalığından dolayı hiç evlenmedi, evin dışında da hiç çalışmadı. Biz, bütün aile ona bakmışızdır hep.»

Levanter rahatsız olmuşçasına kıpırdandı yerinde.

«Postayı her gün o alır,» diye devam etti arkadaşı. «Birkaç ay önce senin mektuplarından birini aldı, zarfın üstünde şöyle bir etiket vardı: SARANIN TEDAVİSİ ANLAYIŞLA BAŞLAR. Önce dediğine göre aldırmamış, ama sonra bir dahaki mektubun zarfında da başka bir slogan vardı: SARALILARIN ONURLU BİR ŞEKİLDE ÇALIŞIP YAŞAMASINA YARDIM EDİN.»

Mahçup mahçup dinliyordu Levanter, sessiz.

«Böyle etiketleri ve pulları nereden buluyorsun ki?» diye sordu arkadaşı.

«Onları arada bir bağışta bulunduğum bir vakıftan almıştım,» dedi Levanter süklüm püklüm.

«Anlıyorum,» dedi adam. «Her neyse, o arada kızkardeşim kendisini bir iş bulmaya zorlamak için o etiketleri sana benim yapıştırttığım sonucuna varmıştı. Bir de üstünde SARALILARA İŞ VERİN ibareli bir zarfın gelince kadın evden kaçtı, arkasında da söylenmek isteneni kavradığını ve artık aileye yük olmak istemediğini belirten bir not bırakmıştı. Polisin de yardımıyla ancak birkaç hafta sonra bulabildik izini. Hayli kötü durumda bulduk onu, ama neyse ki artık eve döndü.»

«Hiç... hiç aklıma gelmemişti ki...» diye kekeledi Levanter.

Adam başını salladı. «Onun bu denli duyarlı olabileceği bizim de aklımıza gelmemişti. Saralılar hakkında hiçbir film ya da oyun rahatsız etmemişti onu; hiçbirinden alın-

mamıştı. Gelgelelim, şu SARALILARA İŞ VERİN etikcti evden kaçırdı onu. Kağıt üstündeki sözlerin yaptığı işe bak hele!»

Amerika'da yaşayan birçok Avrupalı gibi, Levanter de ülkenin büyüklüğünün ve nüfusunun insanın özgürlük ve girişimcilik duygusu üzerindeki etkisine hayrandı.

Belgrad'dan gelip Minneapolis'e yerleşen yaşlıca bir tanıdığı, göçmen yatırımcılar hakkında öykülerle doluydu.

«Örneğin, şu Galiçya'dan gelen adamı alalım,» dedi Levanter'e bir gün. «Bu ülkeye yoksul biri olarak geldi. Ne dil biliyordu, ne doğrudürüst bir mesleği vardı, ne de bir tanıdığı. Geceleri yerleri siliyordu, gündüzleri de İngilizce öğreniyordu.

«Derken günün birinde sırf matrak olsun diye, biri Doğu'da biri de Batı'da iki gazeteye birer ilan koydurdu bu adam: HANIMIN ZEVKİNİ GIDIKLAYIN — ORİJİNAL GIDIKLAYICILAR — ÜÇÜ BİR DOLAR. Bir de posta kutusu numarası koydu ilanın altına. Cevap gelirse, her müşteriye bildiğimiz kaz tüylerinden üç tane bir zarfa koyup göndereccktı bizimki. Nihayet bu adamın geldiği yerde erkeklerin kadınlarının zevkini gıdıklamaktan başka uğraş mak zorunda oldukları bir sürü şey vardı.

«Birkaç gün sonra postaneden adama telefon edip kutusuna birkaç bin mektup geldiğini haber verdiler. Mektupları alıp zarflarını açmaya başladı. Ülkenin dört bir yanından sipariş yağmıştı. Bazıları bir dolar, bazıları birkaç dolar göndermişti. Derken kendini posta ile sipariş alıp yollayan bir kuruluşun başında buldu adam. Binlerce kaz tüyü, zarf ve posta pulu alıp, üç de tatlı genç kız bulup siparişleri zarflattı. Bu arada ülkenin her yerindeki gazetelere daha fazla ilan verdi, personeli genişletti.

«İlk birkaç hafta içinde altmış bin doların üstünde para kazandı. Ne var ki bu çok geniş bir ülke; sevdiklerinin zevkini, ya da neresi gıdıklanıyorsa orasını gıdıklamak için birkaç dolar verebilecek sürüyle insan var. Dolayısıyla siparişler de yağmakta devam etti. Bugün o adam milyonerin biri oldu çıktı. Malibu Sahili'ndeki villasında şöminenin üstünde bir plaket asılıdır: Som altından üç kaz tüyünün bir kabartması!»

Birkaç kadeh şaraptan sonra adam, Levanter'e Yugoslavya'yı terketmek zorunda kalışının nedeninin, garip cinsel eğilimlerinin tüm başkentte bilinmesi olduğunu itiraf etti. «Dünyada benim gibi kaç insan var?» diye sordu adam. Levanter omuzlarını silkti.

Kendi kendini yanıtladı o da. «Yüzde birin küsurunun küsuru,» dedi. «Yugoslavya gibi küçük bir ülkede, fazla fazla bir düzineden fazla etmez bu. Birbirlerinden bile hayvanlar gibi saklanırlar bu yüzden. Oysa iki yüz yirmi milyonluk bir ülke olan Amerika'da yüzde birin küsurunun küsuru on binlere varır. Burada benim eğilimimde olanlar, aynı değişik siyasal görüşlere sahip olanlar gibi, reklam yapmak, birbirleriyle iletişim kurmak, hatta açık yerlerde biraraya gelmek özgürlüklerine sahiptirler. Ben bunu öğrendiğimde, tüm halkı solak olan bir kent keşfetmiş bir solak gibi histettim kendimi.»

Çekmecesini açıp içinden kalın bir kitap çıkardı.

«En son çıkardığımız rehber,» dedi adam, kitabı Levanter'e uzatarak. «Benim hoşlandığım şeylerden hoşlanan binlerce insanın listesi var burada. Adı, soyadı, mesleği, adresi, telefon numaraları ve hatta bazılarının fotoğrafları. Hatta Amerika'da benim eğilimlerimi paylaşan insanların sayısı, tüm Belgrad kentinin nüfusundan fazla gibi. Düşünebiliyor musun? Oradayken manyağın biriydim. Burada ise çoğunluğun içinden biri yalnızca. Utanılacak hiçbir şey yok artık.»

Levanter'in Amerika'ya varmasından birkaç yıl sonra, merkezi New York'ta olan bir organizatör, yeni kurulan Ufak Amerikalılar Dayanışma Derneği için üç günlük bir kongre hazırladığından söz etti. Daha iyi tanınan Küçük Amerikalılar örgütü gibi, bu da olağanüstü kısa boylu kadın ve erkeklerin oluşturduğu bir cüceler örgütüydü.

Organizatör, Ufak Amerikalılar'ın büyük kentlerde toplanmaktan kaçındıklarını söyledi. Metrolarda ve otobüslerde, suratları başkalarının apışaralarına, midelerine, kıçlarına gömülüyordu çünkü. Umumi telefonların çoğu erişemeyecekleri kadar yüksekte kalıyordu. Genel olarak, başı

dertte olan cüceler yardım istemeye de korkuyorlardı, çünkü normal boylu insanların birçoğu onların ayrıca geri zekalı da olduklarını sanıyordu. Ufak insanların, kendilerini çocukmuş gibi gören kişilerin cinsel saldırganlığına maruz kalması, rahatsız edilmesi sık sık görülen olaylardı. Oysa onların iştahları ve dimağları da yetişkinlerin ölçüsündeydi.

Kongre Ortabatı'nın Impton diye bir yerinde tertiplenmişti. Organizatör, kongre üyeleri için otel ve motellerde yer ayırmak ve tesisleri görmek için oraya gittiğinde, otel müdürlerinin hiçbirinin Ufak Amerikalılar Dayanışma Derneği'nden haberi olmadığını görmüştü. Dolayısıyla toplantılar için yalnızca elle tutulan türden mikrofonlar ve en kısa iskemle ve masaları istediğinde, otel yöneticileri Ufak Amerikalılar'ın izci örgütü olduğunu sanmışlardı. Organizatör gülerek Levanter'e onların bu sanılarını değiştirmek için hiçbir şey söylemediğini anlattı.

«Bütün bu cüceler ortaya çıkınca yüzlerini görmek için orada olmak isterdim doğrusu,» dedi kıkırdayarak.

Yeni ülkesinde bu tür işlerin nasıl yürüdüğünü merak eden Levanter, Impton ile iki komşu kasabaya da bağlantısı olan havaalanında uçaktan indi, bir araba kiraladı ve kasaba merkezine sürdü. En büyük otel olan Taft'a gitti doğruca ve bir oda tuttu. Taft, «Her türlü toplantınız için en alışılmadık hizmet» diye reklam yapıyordu.

Rezervasyon memuru ona kayıt kartını uzatırken, Levanter başını kaldırmış, tavandan sallanan muazzam flamaya bakıyordu: TAFT OTELİ UFAK AMERİKALILAR DAYANIŞMA DERNEĞİNE HOŞ GELDİNİZ DER — BUGÜNÜN İZCİLERİ, YARININ ÖNDERLERİ.

«Kim bu Ufak Amerikalılar?» diye sordu Levanter memura, kartı doldururken.

«Yurdun dört bir köşesinden gelecek olan kız ve oğlan çocukları. İzci Kongresi, canım,» dedi memur.

«Kaç kişi geliyor?»

«Birkaç yüz. Bir kısmı bu gece gelebilir, geri:i de yarın.» Sorgularcasına Levanter'e baktı: «Siz iş için mi geldiniz?»

Levanter gülümsedi. «İş yapacak bir fırsat arıyorum.»

«Aynı kapıya çıkar zaten, değil mi?» Levanter'in gülümsemesine karşılık verdi adam.

Otelde yemeğini yedikten sonra, Levanter rezervasyona doğru yürüyüp en ucuna ilişti. Lobide gezinenler vardı; beş çocuklu bir çift otelden ayrılmak üzere bavullarını bekliyorlardı; yeni gelmiş iki işadamıyla saygın otellerin lobilerinde her zaman bulunan türden kimi oturarak, kimi uyuklayarak, kimi okuyarak, kimi de birbirlerini ve gelip geçenleri boş gözlerle izleyerek vakit öldüren yaşlıca kadın ve erkekler vardı.

Birden, döner kapıdan içeri minicik bir adam girdi. Bir metreden daha kısa boylu, şişman, zor nefes alan, kafası neredeyse gövdesi kadar, bilekleri dirseklerinden başlıyormuş gibi görünecek kadar kısa kollu biriydi. Rezervasyona yaklaşıp tiz bir sesle, memurun dışarıda karısının yanında bıraktığı bavulları aldırmak üzere bir belboy göndermesini istedi. Sonra yukarı doğru uzanıp bir kayıt kartı aldı, dizinin üstüne koyup sol eliyle doldurmaya başladı.

«Şu gördüğümü siz de gördünüz mü?» diye fısıldadı memur Levanter'e, kısa boylu adam uzaklaştığında.

«Eh, koskoca ülke burası, bir sürü solak vardır tabii,» dedi Levanter.

Memur şaşırmış gibiydi. «Solak mı? Solak olmak başka şey, hilkat garibesi olmak başka. Yahu bu adam altı yaşındaki çocuğumdan daha kısa boylu be.»

«Peki sizin çocuğunuz daha uzayacak mı bakalım?» diye sordu Levanter.

«Hiç de komik değil bu, bayım,» dedi memur.

Tam o sırada küçük adam dönmüş, yanında kendisinden birkaç santim uzun olan şişman karısını da getirmişti. Kadının yuvarlak yüzünün çenesi iki kat olmuş, göğüsleri dolgun, tombul kalçaları ise daracık şortundan taşacak gibiydi.

Lobideki herkes bu yeni gelenlere bakıyordu. Otelden ayrılmak üzere olan aile biraraya toplanmış, ana-babalarının arkasından cüce çifti gözleyen beş çocuk, onların badi badi yürüyüşlerini taklit ediyordu. Rahat koltuklarda biraz kestiren yaşlıca kasabalılardan birkaçı uyanmış, gözlüklerini düzeltip aynı manzarayı seyre koyulmuşlardı. İki işadamıysa şaşkınlıktan ağızları açık kalmış, ellerindeki oda anahtarlarını sallayıp duruyorlardı.

Cüce çift rezervasyona yürüdü. Ayaklarının ucunda yükselerek isimlerini verdiler ve oda anahtarını istediler. Adam

Kongre üyeleri için toplu rezervasyon yapıldığını, ancak karısıyla birlikte erken geldiklerini anlattı.

«Hangi kongre?» diye sordu memur.

Küçük adam ceketinin göğsüne ilişik kimlik kartını gururla göstererek, «Ufak Amerikalılar! Başka ne olacaktı ki?» dedi.

«Çocuklarınız mı delegeler arasında?» diye sordu memur.

«Çocuğumuz yok,» dedi kadın.

«Delege olarak gelen biziz,» dedi adam vurgulayarak.

Rezervasyon memuru, öte yandaki kasiyere baktı. Fakat kadın başını mahsus başka yöne çevirmişti.

«Demek sizsiniz!» diyebildi memur sonunda. «Çocuklara büyüklerin de eşlik edeceği aklımıza gelmemişti de,» diye ekledi neşeyle.

«Hayır, 'büyük' değil,» diye düzeltti cüce adam bir gülümsemeyle, «'yetişkin!'»

«Canım öyle demek istememiştim zaten! Yetişkin, tabii!» Memur mahçup mahçup belboya uzattı anahtarı.

Küçük karı koca asansöre doğru yürüdüler; arkalarından gelen belboy kıkırdamasını tutamıyordu.

Levanter hâlâ rezervasyon bölmesine yaslanmış duruyordu.

«Bu işte insanın başına her şey gelebilir,» dedi rezervasyondaki memur, alnını oğuşturarak. «Nereden bilebilirdim bu ikisinin izcilerin örgütünde çalıştıklarını? Tam da yetişkinlermiş, ha!» Gülmesini zaptedemedi.

«Eee, koskoca ülke bu,» dedi Levanter bir kez daha.

Memur tam bölmenin arkasındaki yerine yerleşmişti ki, döner kapı yine hareketlendi; küçücük üç kadın ile dört erkek lobiyi geçerek rezervasyona yaklaştılar. Işine dalmış olan rezervasyon memuru onları görmedi.

«Yeni müşteriler geldi,» dedi Levanter.

Memur ayağa kalktı. Grubu görünce tam bir inanmazlık ifadesi kapladı yüzünü. Kasiyer de ağzı bir karış, cücelere bakakalmıştı. Lobideki herkes bir kez daha rezervasyona doğru dönmüştü.

Yeni gelenlerin boyu rezervasyon bölmesi kadar ya var ya yoktu. Hepsi de kongre kimlik kartlarını takmışlardı.

«Hepiniz de İzci Kongresi'ne katılacak delegelerden misiniz?» diye sordu rezrevasyon memuru, girişteki flamayı başıyla işaret ederek.

«Ufak Amerikalılar Kongresi'ni mi kastediyorsunuz?» diye sordu kadınlardan biri.

«Evet, evet, onu demek istedim.»

«Biziz. Ama izcilerle ne ilgisi var Kongremizin?» diye sordu erkeklerden biri.

«Onların Kongresi yapılıyor bu otelde de, ondan sordum,» dedi memur, yeni gelen gruba kayıt kartlarını verirken.

«Ufak Amerikalılar Dayanışma Derneği'nden söz ediyorsanız, Kongre bizimki olmalı,» dedi başka bir adam. «İzcilerle hiçbir ilgisi yok bunun.»

«Bizim dernekte o kadar izci olduğunu sanmıyorum,» diye ekledi kadınlardan biri.

«Nasıl o kadar izci yok?» Memur paniğe kapılmak üzereydi. «Bütün oteli onlar için hazırlamıştık. Hatta bazı odalara fazladan ranza yerleştirdik ki bir kısmı birlikte yatabilsinler! Şuna bir baksanıza!» Yine flamayı işaret etti.

«O flamayı siz asmışsınız, biz değil,» dedi adamın biri.

«Belki de izcilerin de aynı günlerde yapılacak olan bir Kongresi vardır,» dedi kadınlardan biri.

Memur cevap vermedi. Artık otelin yaptığı yanlışlığı anlar gibiydi.

Cücelerin geldiği, otelin başka bölümlerine de yayılmış, beyaz külahlı aşçılar, önlüklü garson kızlar ve boyunlarında peçeteleri asılı müşteriler iyice görebilmek için lobiye doluştular. Yeni gelen konuklar seyirci kalabalığının arasından asansöre doğru ilerlerken, otelin iki teknisyeni kimseye çaktırmadan flamayı indirmeye çalışıyordu.

Levanter sokağın karşı tarafındaki bara gitti. Otelden bir garson hızla içeri daldı arkasından. Gülmekten konuşamıyordu, oradakilere oteldeki manzarayı anlatmaya çalışırken.

«Ne oluyor?» diye sordu Levanter.

Garsonun omuzları sarsılıyordu gülmekten. «Şu karşıya otobüsler dolusu hilkat garibesi geldi, aklın hayalin durur,» dedi.

«Ece, büyük ülke burası, her türlüsü var,» dedi Levanter umursamazlıktan gelerek.

Garson duymamış gibi, «İnanın bana, hepsi de şu kadarcık, cüce,» diye devam etti, elini bar taburesinin hizasına getirerek.

O arada müşterilerin hepsi Taft'a doğru yola çıkmışlardı. Levanter de kasabanın içinde arabayla biraz gezinmek istedi.

Saat daha dokuzdu, ama ana cadde hemen hemen boşalmıştı. Birkaç genç radyolarını sonuna kadar açmış, gıcır gıcır cilalı arabalarıyla egzos patlata patlata geçip gittiler.

Levanter belediye meclisinin, iki mağazanın, bir bowling salonuyla atış poligonunun, postanenin, iki eczanenin, üç bankanın, bir alışveriş merkezinin, karakolun, otobüs durağıyla tren istasyonunun yanından geçti. On beş dakika içinde Impton'u iki kez baştan başa geçmiş bulunuyordu.

Kasabanın hemen dışında bir yerde benzin almak için durdu. Benzinci önce Levanter'e, sonra arabasına dikkatle baktı, depoyu doldururken.

«Araba buranın, ama siz değilsiniz galiba,» dedi dostça bir gülümseyişle, ön camı silerken.

«Değilim,» dedi Levanter.

«Buradan geçiyor muydunuz?»

«Impton'un içinden geçecektim. Bir iki gün kalacağım.»

«Şuraya on dakika önce kimler geldi benzin almak için bir bilseniz,» dedi adam pencereye doğru eğilerek.

«Cüceler falan mı?» dedi Levanter gözlerini göğe çevirerek.

«Vay canına!» diye bağırdı adam. «Nereden bildiniz?»

«Öyle pek sık görülmeyen tipte birileri olmalı diye düşünmüştüm,» dedi Levanter.

«İyi düşünmüşsünüz!» diye onayladı benzinci. «Pompanın yanına yanaştıklarında fıttıracaktım. Sirk gibiydi: Bir arabaya doluşmuş Yedi Cüceler. Allah bilir a, daha yirmi yıl böyle bir şey göremem!»

«Hiç belli olmaz,» dedi Levanter benzinin parasını öderken. «Bakarsın bu gece sona ermeden daha başka küçük mucizeler de görürsün.»

«Yok canım siz de!» Levanter istasyondan çıkarken kıkırdıyordu adam.

Otele döndüğünde, Levanter kalabalık, gürültülü bar salonunun uzak bir köşesinde küçük bir masa buldu. Bir içki ısmarlayıp manzarayı izlemeye koyuldu. Taft'ın barı kasabanın en iyisiydi, hali vakti yerinde gözüken müşterilerin çoğu da kasaba ahalisinden ve birbirlerini tanıyan kişilere benziyorlardı.

Beşi erkek, üçü kadın olmak üzere bir grup Ufak Amerikalı belirdi kapıda. Salon birden sessizleşti. Herkesin başı kapıya döndü. Arkalarda kalan birkaç çift daha iyi görebilmek için ayağa kalktılar; herkesin dikkatini üstlerine çeken ufak kişilerse buna aldırmıyor gibiydi. Salonun ortalarına doğru geldiler, içlerinden yassı burunlu ve aşırı geniş göğüslü biri garsondan masa istedi, bar taburelerine oturmak istemiyorlardı. Garson, grubu yandaki masalardan ikisini biraraya getirip yerleştirdi. Masaları iten garsona hayli çaba göstererek yardım eden ufak adamlar sonunda yerlerine oturduklarında, yuvarlak yüzleri, şiş enseleri, tombul kolları, güdük güdük elleri ve parmaklarıyla insan temalı bir natürmort meydana getirmişlerdi: Bir kâse dolusu erik, ceviz, bonbon.

Seslerin mırıltısı yine yükselmişti. Fakat dikkat merkezi Ufak Amerikalılardı. Müşterilerin çoğu gözlerini onlardan ayıramadıklarından masalarında sakin sakin devamedegelen sohbete ilgilerini yitirmişlerdi.

Bütün salonda yalnızca bir kişi, barda oturan bir kadın, Ufak Amerikalıların varlığı ile ilgilenmiyor görünümündeydi. Kayıtsızca bir baktıktan sonra beraberindeki iki adamla konuşmaya devam etmişti.

İnce hatlı, biçimli bir vücudu, uzun bacakları olan yirmi - yirmi beş yaşlarında bir esmerdi. Her güldüğünde, yakın masalardaki kadın ve erkekler gözlerini cücelerden ayırıp bardan yana bakıyorlardı yan gözle. Geceyarısına doğru, cüceler de kalkıp gittiklerinde, geride esmer kadın ve yanındaki iki erkekten başka fazla bir müşteri kalmamıştı. Üçü de yorgun ve biraz da sarhoş görünüyor, birbirleriyle pek konuşmuyorlardı. Gözleriyle neredeyse boşalmış olan barı kolaçan eden kadının yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Gözleri Levanter'e takıldığında, yüz ifadesi aydınlandı bir an. Yanındakilerin bakışları arasında, içki bardağını alıp Levanter'e doğru biraz da yalpalayarak yü-

rüdü; sanki daha önceden tanışıyorlarmış gibi gülümsüyordu. Levanter ona bir iskemle çekmeye vakit bulamadan, sırtı bara dönük şekilde masasına oturuverdi.

«Kusura bakmayın, ama,» dedi biraz pelteleşmiş bir dille, «gülümseyip beni tanıyormuş gibi yapabilir misiniz? Şu bardakileri silkelemek istiyorum da.»

Levanter gülümsedi. Bunun üzerine kadın arkasına dönüp bardakilere hoşçakalın anlamında el salladı ve bardan çıkıp gidişlerini izledi.

«Ben Jolene. Impton'un önde gelen güzellerindenimdir, yani farkına varmamışsınızdır belki diye söylüyorum,» dedi kadın.

«Vardım. Ben de George Levanter.»

«İçkimi masanızda bitirebilir miyim?» diye sordu kadın.

«Benimle mi, yalnız mı?»

Kadın güldü. «Seninle tabii.» Bir yudum aldı, sonra birkaç dakika sessiz sessiz oturdu. «Lilliputluları gördün mü?»

Levanter başıyla evet işareti yaptı.

«Bu kasaba fıttıracak onların yüzünden,» dedi kadın. «Sen ne yapıyorsun burada?»

Levanter kadına New Yorklu organizatörden ve bu kongre yüzünden Impton'a gelmeye karar verişinden söz etti. Jolene'nin buna inanıp inanmadığını kestiremedi.

«Korkak bir kasaba burası,» dedi kadın. «Örneğin geçenlerde, ruh hastası herifin biri kadın otostopçuları dövüp ırzlarına geçiyordu. Gazete adamın ortalıkta dolaştığı yolunda uyarıda bulunmasına karşın, kızlar otostopçuluğa da, bu adamın arabasına binmeye de devam ettiler. Irzına geçilenlerden birisiyle yapılan bir radyo mülakatını duydum. Kız otostop yaptığı için kabahatın kendisinde olduğunu, şimdiyse paranoyadan kurtulmaya çalıştığını söylüyordu.» Jolene'nin sesi yükseldi. «Şu işe bak? Kızın ırzına geçiliyor, dövülüyor, sonra da kendisini kabahatlı bulup, paranoyadan kurtulmaya çalıştığını söylüyor. Impton bu işte.»

«Peki sen ne yapıyorsun burada?» diye sordu Levanter.

«Burası benim doğup büyüdüğüm kasaba,» dedi kadın omuzunu silkerek. «Anglo-Sakson bir ana-babanın tek çocuğu olarak burada doğdum. Gayet seçkin bir İskoç soyundan! Bu yöreye yerleşmiş cenaze tahnitçisi, oto teknisyeni, top-

tancı, gıda imalatçısı ve küçük rütbeli ordu mensuplarından oluşan gururlu bir sülalenin kızı.» Bir sigara yaktı, iyice içine çekip aynı kendini küçümser fakat neşeli havayla sordu: «Hikayenin gerisini de ister misin?»

Levanter başıyla devam işareti yaptı.

«Peki. Jolene'in albümünden fotoğraflar. Kızlıktan kadınlığa geçiş, ilkokulda, on iki yaşında. Jolene bekaretini kaybediyor, lise basket takımının oyuncularından biriyle, o da bekaretini o sırada yitiriyor. Başka erkek arkadaşlar. **KLİK.** Jolene orgazmı keşfediyor. **KLİK.** Lise. Hukukta okuyan Greg'le tanışıyor, yörenin en zengin ailesinin oğlu. **KLİK.** Artık hep Greg'le çıkıyor, hep Greg'le yatıyor. **KLİK.** Ama Greg'le orgazm olmuyor. **KLİK.** Kendi başına orgazm oluyor. **KLİK.** Kolejli sporcu oğlanlar Jolene'in verdiğini öğreniyorlar. **KLİK.** Jolene onların oyunlarına bedava giriyor, onlar da Jolene'inkine bedava giriyorlar. **KLİK.** Jolene LSD ile, marihuana ile, model uçak zamkıyla, reçeteli öksürük şurubuyla kafayı buluyor. **KLİK.** Greg ile Jolene evleniyorlar. **KLİK.** Kasabanın en saygın yerinde ev; Greg'in, torun sahibi olmak için dua eden ana-babasından armağan. **KLİK.** Greg başarılı bir avukat oluyor. **KLİK.** Jolene ile Greg dubleks evleriyle konukomşuya caka satmak için bir sürü parti veriyorlar. **KLİK.** Ayrılıyorlar. **KLİK.** Jolene tek başına. **KLİK.** Jolene Taft'da, yanında yine bir başka yabancı. **KLİK.** Sıradan bir yaşamdan önemli anlarından fotoğrafla dolu albümün sonu. Tatlı, alışılagelmiş bir kız, her merceğe uyacak, mükemmel bir resim konusu. Sizde bir film makinesi var mı, Bay Levanter?» diye sordu kadın, kışkırtıcı.

Levanter yanıt vermedi.

Kadın, henüz yakmış olduğu sigarayı söndürdü.

Levanter damdan düşer gibi yukarı, odasına çıkmayı önerdi. Kadın tek bir kelime söylemeden ayağa kalktı. Bardan çıkarlarken, Levanter barmen ile garsonların gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Lobide yürürlerken yanından geçtikleri otel bekçilerinden biri Jolene'i başıyla selamlarken Levanter'i görmemiş gibi yaptı.

«Buradaki insanlar olup bitenin pek farkında değildirler,» dedi Jolene asansörü beklerlerken. «Geçen hafta hayatında bir kez araba kullanmış olan on dört yaşında bir çocuk, kasaba merkezinden havaalanına giden otobüsler-

den birini çalmış, doğru alana gitmiş, müşteriyi doldurmuş, bilet ücretlerini kesmiş, yolcuları duraklarda indire indire kasabanın yolunu tutmuş. Fakat çevre yolunda bir yerde kamyonun birini kıl payı sollayınca, kamyon peşine düşmüş, çocuk da hareket halindeki otobüsten aşağıya atlayıp tüymüş. Neyse ki kamyonun şoförü otobüsün yolunu kesip, önemsizce bir sadmeyle durmasını sağlamış. Ancak o zaman yolcular bir şeylerin olduğunu anlamışlar. Bizim ahalinin uyanıklığı da bu kadar işte!» Güldü kadın.

«Yine de kim olduğunu biliyorlar buralarda galiba,» dedi Levanter, biraz tedirgin bir hisle.

«Doğup, büyüdüğüm yer dedim ya sana?»

«Ne yaptığını bilmelerine aldırmıyor musun?»

«Bana ne onların düşündüklerinden? Faturalarımı onlar ödemiyorlar ya.» Başı dik, meydan okurcasına lobide gezdirdi gözlerini, ama başka tanık yoktu etrafta.

Levanter'in odasına girince, Jolene elbise ve kombinezonunu çabucak çıkardı. Arkasından ayakkabılarını fırlatıp attı. Sonra yatağın üstüne sırtüstü uzanıp kalçalarını kaldırarak başparmaklarını killotlu çorabın lastiğine taktı ve onu da tek bir harekette çıkarıverdi. Altında, tanga külotu kalmıştı.

Jolene bir içki istedi Levanter'den. Kendine de bir bardak dolduran Levanter, yatağın karşısındaki divana oturup onun içkisini yavaş yavaş yudumlayışını izledi.

Kadın, Levanter'in sutyeniyle tangasına göz attığını farketti. «Buna körebe külotu diyorlar. Her yerde bulmak mümkün; büyük kentlerde seks butiklerinde, küçük yerlerde de posta siparişiyle.» Gözlerini tavana dikti. «Öndeki kumaş parçası insan kılıyla kaplıdır. Ana özelliği, içindeki kauçuk çıkıntılar. Her hareketinde tahrik eder giyeni. Sutyen de öyle. Her parçasının ucunda daracık bir oyuk vardır ki meme ucunu devamlı sıkarak masaj yapar; sutyenin iç sathında bulunan şu küçük kauçuk parçalar da tatlı tatlı oğuşturur memeleri. Harika bir histir bu.»

Levanter'in tepkisini beklcyerek sustu kadın. O bir karşılık vermeyince, devam etti.

«Greg'i bürosunda ziyarete gittiğimde, ortakları şöyle bir uğrayıp merhaba derlerdi. Biz konuşurken, onların gözlerinin içine baka baka hemen oracıkta, oturduğum yerde

biraz kıpırdanarak ya da hafifçe öne doğru eğilerek veya koltuğa daha sıkı sıkıya gömülerek tekrar tekrar getirirdim. İşin en eğlenceli yanı, içimde olup bitenleri kimsenin anlayamayacağı bir şekilde yüz ifademi kontrol etmeye çalışmaktı.» Bakışları yatağın yanındaki havı dökülmüş halıya takılmıştı.

«Küçükken, kendimi ellerdim, ama başkalarının önünde katiyen yapmazdım bunu. Şimdiyse herkesin gözü üstümdeyken yapıyorum ve ne yaptığımı hiç anlamıyorlar.»

Sessizce oturdu bir süre. Otel koridorundan mırıltı halinde sesler geliyordu. Levanter kadının bardağını yeniden doldurdu.

«Her yere giymeye başladım körebe külotumu,» diye sürdürdü kadın. Mayomun altına bile. Alışverişe çıkarken de, kayınlarımla yemeğe giderken de, pikniklere de, kokteyl partilerine de. Bu cafcaflı olaylar sırasında, Impton'un en kodamanlarıyla şundan bundan laflamaya başlamışken, gözucuyla o malum tiplerden birinin bana hevesli hevesli gülümsediğini farkederdim; hani şu hayatı da, kadınları da öyle olduğu gibi kabul eden biriymiş gibi davranan ve kıllı göğsüyle böbürlenen tiplerden biri işte. Ben de gülümsemesine karşılık vererek yüreklendirirdim onu. Tam kendini tanıtmak üzere bana doğru ilerlerken ondan yana dönüş yapardım, bu arada kauçuk çıkıntısıyla sutyenin teması beni deli gibi tahrik ederdi. Daha adama evli olduğumu söylemeye vakit kalmadan iyice kızışıp gelmiş olurdum. Hıyar herif de onun yardımı olmadan ne kadar zevklendiğimi hayat boyunca anlamazdı tabii.»

Levanter kıpırdamadan dinliyordu.

«Bir keresinde bu sırrımı kiliseye de taşıdım,» dedi kadın. «Orada bile, yanımda Greg'le ailesi olduğu halde kendimi tutamadım. Ne var ki her diz çöküşümde içimi o arzu kapladıkça kendimi biraz lanetlenmiş hissettim.»

İçkisini bitirip bardağını bıraktı.

«Ve sırrımı bu gece yanımda taşıyorum, Bay Levanter. Onunla rekabete hazır mısınız?»

Bir yanıt beklemeden sutyeninin kopçasını çözüp çıkardı. Biraz duraklamadan sonra, tanga külotunu da çıkardı. Sırrını açıkça sergilemedi, ama çırılçıplak ayağa kalkıp elinde külotuyla banyoya doğru yürürken, Levanter yaptığı tarifin doğru olduğunu görebildi.

Kadın geri döndüğünde, Levanter hazırdı. Hiç uyarısız, kadını belinden yakalayıp yere yatırdı. Kadın karşı koymadı. Bir an için serin cildinin temasını duyarak kadının üstünde kıpırdanmadan yattı Levanter. Sonra bacaklarını onunkilerin arasına yerleştirerek kadını yere mıhladı. Bir eliyle kadının kollarını başının üzerinden geçirip bileklerinden kelepçelemiş gibi yere uzattı, gerdi. İyice mıhlandığına emin olmak için önce öteki elini kadının vücudu üzerinde gezdirdi, sonra elini avuçlayıp, ıstıraptan kıvranana kadar çekiştirdi. Levanter'in sarmasından kurtaramıyordu kadın kendini.

Birdenbire girdi ona. Jolene iğrilip büküldü ama Levanter tüm ağırlığıyla abandı üstüne; kalçalarının her darbesi kadının narin dokularını yırtıyor, sırtını yere çarpıp duruyordu. Jolene çığlık atmaya başlamıştı. Levanter onun dudaklarını dudaklarıyla kapattı, sesini boğdu. Nefesini onun ağzına verirken, bir eliyle gırtlağını sıktı; kadının heyecanı birden artmış, yüzündeki ve boğazındaki damarlar kabarmıştı.

Hava almak çabası içindeki kadın ellerini kurtarmış, sanki havayı yakalamak istermiş gibi açıp açıp kapıyordu. Vücudundan bir titreme gelip geçti. Levanter ağzını onun ağzından çekince, hem gülme, hem de ağlama eşiğindeki isterik bir çocuk gibi çığlık attı kadın, erkeğin vücudunun altından kendini kurtarmaya çabalayarak. Soluk alabilmek için ağzını açtı, vücudu yay gibi gerildi, kesik kesik nefes alırken. Sonra vücudu gevşedi ve bayıldı. Levanter'in kalp atışları hızlandı, hızlandı, ciğerleri hava almak için zorlandı, gözleri kaydı. Bir an için her şey simsiyah oldu.

Kadın kendine geldiğinde, bitkin bir hareketle ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. Yüz ifadesi yumuşaktı, gülümsemeye çalışır gibiydi. Parmaklarını tembel tembel vücudunda gezdirdi, yavaşça memelerini avuçladı, dizlerini yukarı kaldırdı. Karnında ter damlacıkları parıldıyordu. Erkeğe doğru uzanıp, onu kendine çekti.

Biraz sonra erkeğin boylu boyunca uzanmış vücuduna sırtını dönerek iki bacağının arasına çömeldi kadın, elleriyle dizlerine bastırıyordu. Böylece sallanmaya başladı; kalçaları erkeğin etine sürtünüyor, okşuyordu. Levanter dayanamaz hale gelince ondan kurtulmaya çalıştı. Fakat

kadın nemli uylukları yüzünün üstüne gelinceye kadar geriye doğru kaydırdı kendini; Levanter nefes almakta güçlük çekiyordu şimdi. Kadın öne doğru eğilince memeleri erkeğin karnına sürtündü, saçları uyluklarını örttü. Kadının ağzının, erkekliğini kavradığını hissetti o anda Levanter; gücünü emiyordu kadın onun. Birden ağzının kuruduğunun ve yoğun susuzluğunun farkına varan Levanter, direnme gücünü kaybetti ve içinden kabarıp taşan gerilime teslim oldu.

Ertesi sabah geç uyandılar. Kadının etleri morarmış, güçlükle hareket ediyordu. Aşağı indiler. Otelin lobisi Ufak Amerikalılarla dolup taşıyordu. Üstünde DİK DUR VE KENDİNİ GÖSTER yazan yeni bir flama, kongrenin açılışını ilan ediyordu.

Jolene'in üstü açık arabasıyla kasabadan geçtiler. Levanter, caddeden geçen birçok kişinin kendilerine belirgin bir düşmanlıkla baktıklarını farketti. Jolene'e onları kızdıran şeyin ne olduğunu sordu; o da, kendisini uzun zamandır tanıyan ve bir yabancıyla açık açık gezip tozduğunu görmeye alışmamış olan kasabalıların düşüncesiz tepkilerinden ibaret olduğunu söyledi bu tutumun.

Levanter'i kasabanın en iyi lokantası olan Impton Inn'e götürdü Jolene. Onları masalarına oturtan karşılayıcı hanım, Jolene'e karşı nazik, ama Levanter'e karşı ters davranıyordu.

Yemeklerini yerlerken, iyi giyimli kadınlı erkekli bir grup gelip yakındaki bir masaya oturdu. Solgun ve asık suratlı bir erkek çevresine bakındı, gözleri Jolene'e takılınca çenesi kasıldı. Levanter'i dikkatle süzdü.

«Kim bu adam?» diye sordu Levanter.

«Greg,» diye cevap verdi Jolene; rahatsız olmuşa benzemiyordu. «Benim klik-klik Greg'im? Hatırladın mı?»

«Peki ötekiler?» diye sordu Levanter.

Kadın bir kez daha bakmak için başını çevirdi. «Arkadaşları, tanışları.»

«Ne yaparlar bunlar?»

«Hepsi işadamıdır.»

Levanter şaşırmış gibiydi. «Sen bana Greg'in avukat olduğunu anlatmamış mıydın?»

Jolene yanıtlamadan önce salatasıyla oynadı bir süre.

«Babası ölüp de ona aile işletmesini bırakınca avukatlığı terketti. Şimdi Greg eyaletin en büyük şirketlerinden olan Impton Consolidated'in başında.»

«Çok önemli bir adamın karısıymışsın?» dedi Levanter, birden kadının kendisi hakkında ne kadar az şey anlattığının farkına varmıştı.

«Karısıydım,» dedi Jolene. «Sana böyle gözlerini dikip bakmaları da ondan ya. Burası bir şirket kasabası. Şirket neredeyse kasabanın sahibi gibi bir şey, Greg de şirketin sahibi. Ben de Greg'i terkettiğime göre, herkes benim artık buralarda işim olmadığı kanısında. Beni aforoz edebileceklerini sanıyorlar. Hele seni hiç istemezler burada!» Güldü, uzanıp öteki masadakilerin gözleri önünde Levanter'in elini tutup sıktı.

Levanter, istediği anda gerisin geriye New York'a uçabileceğinin düşüncesiyle rahatladı.

«Ne zaman terkettin Greg'i?» diye sordu.

«Birkaç ay önce.»

«Ayrılmanız hukuken de geçerli mi?»

Kadın Levanter'in elini bıraktı. «Hukuki olmayabilir ama bu kasabanın gözünde gayet kesin.»

«İyi ama kağıt üstünde hâlâ Greg'in karısısın, değil mi?» diye diretti Levanter.

«Yalnızca kağıt üstünde. Ne çıkar bundan?» Meydan okuyan bir bakışla baktı Levanter'e.

«Impton'dan ayrılsan senin için daha iyi olmaz mıydı?» diye sordu Levanter.

«Bir ara öylece kaçıp gitmek istemiştim,» dedi Jolene, «yeni bir hayata atılmak için. Fakat benden önceki birçokları gibi ben de bu ülkede bizim ailelerimize ait olduğumuzu, ailelerimizin bize ait olmadığını kavradım. Ancak senin gibi yeni gelenler bir gecede hayatlarının seyrini değiştirmeyi, ilgilerini yeni alanlara çevirmeyi, değişik mesleklere girip çıkmayı, yeni yeni duygular yaratmayı beceriyorlar.»

Levanter bir şey söylemedi. Kadın ona istihzalı bir gülümsemeyle baktı.

«Bir dergide okuduğuma göre, Amerika'da ortalama bir ev kadını ancak otuz beşini geçip en az on beş yıllık bir evlilikten ve bir-iki çocuk sahibi olduktan sonra evden kaçıyormuş. Ve büyük bir olasılıkla bir yıl içinde özel dedek-

tifler tarafından bulunmasının nedeni, yeni çevresinde de aynı saç stili, aynı giysileri, aynı takıları ve makyajı kullanması oluyormuş. Dahası, bulduğu yeni erkek dış görünümü ve mesleği bakımından, yanından kaçtığı erkeğe benzeyen biri oluyormuş.» Yemeğinden birkaç lokma aldı. «Bense evde kalırken kaçmamı sağlayan bir sistem yarattım,» dedi. «Senin gibi yabancılar buluyorum kendime.» Durakladı. «Fakat dün gece önemli bir şey oldu bana.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Levanter.

«Yıllardır kendi özel labirentimde, dünyadan tecrit edilmiş bir halde yaşıyordum. Kim olduğumu bile bilmiyordum artık,» dedi Jolene sinirli bir gülümsemeyle. «Senden önce beraber olduğum erkeklerin hepsi buralıydı, bu yüzden beni yargıladıkları kıstasları biliyordum; benim kıstaslarım da aynıydı çünkü. Seninle beraberken korkulu olmam gerek aslında, çünkü senin kıstaslarının ne olduğunu bilmiyorum. Oysa hiç de tedbirli olmak gereğini duymuyorum. Senin hoşuna gitmeyebilecek herhangi bir şeyi söylemekten ya da yapmaktan korkmuyorum, başka erkeklerle olduğumda korktuğum gibi. Ben neysem oyum şimdi; insanın girebileceği en büyük riziko bu işte.»

«Ben yarın kasabadan ayrılmayı düşünüyorum,» dedi Levanter.

Kadın bir şey söylemedi.

Yemeklerini bitirmek üzereyken, restoranın kapısında iki Ufak Amerikalı belirdi; ürkek bir şekilde içeri girmeden önce bir an eşikte duraladılar. Yine bir gece önce barda olduğu gibi bütün başlar onlardan yana döndü ve sesler fısıltıya dönüştü. Karşılayıcı hanım yine o burnu havada kendisini takip etmeleri için işaret ederek onları en uzak köşeye yerleştirdi. Levanter gözlerini restoranın içinde gezdirdiğinde bugün Impton Inn'de tüm dikkati üzerine çekenin cüceler değil, kendisi olduğunu anladı.

Öğle yemeğinden sonra Jolene dinlenmek için evine gitti. Levanter de ana cadde boyunca dolaşmaya çıktı. Büyük bir mağazanın vitrini önünde durdu; orda sergilenen tabancaların, tüfeklerin, çiftelerin, cephanenin ve kılıfların çeşitliliğine hayret etmişti. Sonra bu eyalette silah satışının serbest olduğunu ve silah almak için ruhsat gerekmediğini hatırladı. Böyle bir vitrini görmek ancak bir ziyaretçiyi şaşırtırdı. Mağazaya girdi, dergi ve gazetelerin bu-

lunduğu rafların ve ecza bölümünün önünden geçip doğruca silah bölümüne girdi.

Biraz önce genç bir adam bir tüfekle iki kutu cephane almıştı. Satıcı tezgahın üstüne iki kutu daha koydu. «Bu da müesseseden,» dedi siparişi faturalarken. Müşteri parayı ödeyip paketini aldı, çıktı gitti.

Satıcı, Levanter'e dönerek gülümsedi. «Ne arzu etmiştiniz efendim?»

Levanter tezgahın altındaki tabancaları ve revolverleri inceliyordu.

Satıcı da gözlerini camın altına çevirdi. «Bunlar elimizdeki çeşidin yalnızca birkaç örneği,» dedi. «Ne tür bir silahınız olduğunu söylerseniz, size başka neye ihtiyacınız olacağını söyleyebilirim.»

«Benim silahım yok,» dedi Levanter.

Satıcı şaşırmış gibiydi. «Savunma için mi, yoksa hobi olarak mı bir şey istiyorsunuz?» diye sordu.

«Bir hobi olarak kendimi savunmak istiyorum,» dedi Levanter gülümseyerek.

«Doğrusu bugünlerde insanın tek gereksindiği hobi de bu zaten,» dedi satıcı onaylayarak. Tezgahın altına elini atıp bir revolver aldı. «Bir mini-derringere ne dersiniz? Beş atımlık gerçek bir harika. Doldurması, ateş etmesi, saklaması gayet kolay.»

Levanter revolvere bakıp düşündü. Bununla insanın tehlike anındaki yaratıcılığı basit bir tetik çekme işlemine indirgeniyordu. Başını salladı.

Satıcı tezgahın üstünden Levanter'e doğru eğilerek sır verir gibi, «Buralarda yabancılara karşı birçok şiddet eyleminde bulunulduğunu biliyor muydunuz?» diye sordu. «Geçen yıl öldürülenlerin üçte birinden fazlası, kendilerine saldıranları tanımıyorlardı.» Mini-derringeri yerine koydu. «Ne iş yaparsınız?»

«Yatırımcılık,» dedi Levanter.

«Çok seyahat eder misiniz?»

Levanter başını evet anlamında salladı.

«Peki şu 44'lük Bulldog'a ne dersiniz?» Başka bir revolver çıkarmıştı şimdi. «İdeal bir tüy sıklet, saklaması çok kolay bir tabanca. Bugünlerde yapabileceğiniz en iyi yatırım.»

Levanter ikna olmamış gibi yaptı.

Satıcı başka bir yol denedi. «Evli mi, bekar mı?» diye sordu.

«Bekar. Çocuk yok.»

«Zamanınızın çoğu nerede geçer, kentte mi, taşrada mı?»

«Büyük kentlerde.»

Satıcı daha uzun namlulu iki tabanca daha çıkardı. «Bunlardan biri işinizi görebilir. On beş atımlık Parabellum. Karışık mahallelerde oturanlar için tam biçilmiş kaftan denebilir, anlarsınız ya!» Göz kırptı. «Fakat çabukluk bakımından en canavarı burada,» dedi başka bir tabancayı Levanter'e uzatarak. «Tam bir canavar bu!» dedi. «Saniyede on bir atış! Dedikleri gibi, sahibini memnun etmeyi hedefler, hedeflemesi de memnun eder.» Nüktedanlığı ile gururlanıyor gibiydi.

Tabancanın soğuk ve kaygan bir teması vardı Levanter'in elinde.

«Geçen gün adamın biri geldi,» diye anlatmaya başladı satıcı, «bir siyah, iyi giyinmiş, aksanlı konuşuyor. Ben de şu siyahların birbirlerini tavuk gibi boğazladıkları safari ülkelerinden biri hesabına Impton-Consolidated ile pazarlığa gelmiş esmer diplomatlardan biri sandım.»

Levanter bir yorumda bulunmadı.

Satıcı devam etti. «Ben de elimdeki en iyi silahları çıkarıp serdim önüne: Browning, Beretta, Smith-Wesson, Winchester, Colt, Charter Arms, aklına ne gelirse! Bizimkiyse yirmilik bir Mossberg tüfeği alıp kız gibi okşayıp şaplakladı, caddeye doğru çevirip nişan aldı; sanki elindeki oyuncak. Bunun üzerine ben, 'Efendim, bunlardan halkınız için yüz tane alırsanız, size en büyük iskontoyu yaparım,' dedim. Bizimki tatlı tatlı gülümseyip, 'Halkım bunları her gün kullanmaktan ne biçim zevk alır ama!' dedi. 'Nerelisiniz, efendim?' diye sordum ben. Bana ürkütücü bir bakış fırlatıp 'Harlem, New York', dedi.» Satıcı koca göbeğini hoplata hoplata gülüyordu.

Levanter bir türlü karar veremediğinden bahisle özür dileyerek tabancayı tezgaha bıraktı. Satıcı pes etmek üzereydi. Hoşuna gidecek bir silah bulamayan bir müşterinin çok seyrek çıktığını söyledi. Dirseğini tezgaha dayayıp eliyle saçlarını taradı. Birden Levanter'e baktı, daha önce farketmediği bir yanını keşfetmişçesine. «Şey, size kişisel bir soru sorsam, kızar mısınız?»

«Ateş!»

Satıcı Levanter'in küçük nüktesini kaçırmıştı. Devam etti. «Kadınlarla çok düşüp kalkar mısınız?»

Levanter başıyla onayladı.

Satıcı geriye çekildi. «Daha çok başkalarının karısıyla, anladığıma göre,» dedi, yüzünde kınayan bir ifadeyle. «Bu sabah Jolene'in arabasındaki sizdiniz değil mi?»

«Evet, bendim,» dedi Levanter.

«Anlamıştım. Buraya girdiğinizde, gözüm bir yerden ısırıyor gibiydi. Sakın ha bir daha öyle Greg'in yoluna çıkmayın,» diye fısıldadı satıcı.

«Çıkarsam ne olur?» diye sordu Levanter bir gülümsemeyle.

Satıcı tezgahtan daha da geri çekildi. «Size açık söyleyeyim: Eğer öyle bir şey yaparsanız bir tabancaya değil, bir tanka ihtiyacınız olur.» O sırada tezgaha yanaşmış olan başka bir müşteriye döndürdü yüzünü.

Levanter yürüyerek, Taft'a döndü. Döner kapıdan içeri girmek üzereyken kısa kesilmiş kır saçlı, uzun boylu, kütük gibi bir polis memuru önünü kesti. Üstüne tam uyan bir üniforma çekmiş olan polis, kibar kibar piposunu üfleyerek kendini Polis Müdürü olarak tanıttı. Nazik bir gülümsemeyle, yardımcılarından birinin verdiği tariften Levanter'i tanıdığını açıkladı. «Duyarlı bir sorunu» görüşmek üzere Levanter'den kendisiyle birlikte polis müdürlüğüne kadar gelmesini rica etti. Levanter polis arabasına bindi.

Müdürlükte, Levanter'i küçük bir büroya alan Polis Müdürü kapıyı kapattı. Yalnızdılar. Müdür Levanter'e bir iskemle gösterdi, kendisi de karşısına oturdu.

«Benimle buraya gelmeyi reddedebilirdin, Bay Levanter,» dedi, «ama akıllı adamsın, reddetmedin. Şimdi bana kulak verip yine akıllıca hareket edeceğini umarım.» Bir elini kemerine koydu, öbürüyle de tabancasının kılıfını okşadı.

Levanter yavaşça başını salladı. «Eğer bana Impton'dan çıkıp gitmemi söylemek istiyorsanız, zahmet etmeyin. Zaten yarın New York'a dönmeyi kararlaştırmıştım.»

Müdür anlayışlı bir ifadeyle iskemlesini Levanter'in daha yakınına çekti. «Peki kasabadan gitmeni neden istiyorum dersin?»

«Jolene'in yüzünden.»

Polis müdürü yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Caddeye baktı birkaç saniye, sonra yerinde fırıldak gibi dönüp elleriyle havayı süpürürcesine bir hareket yaptı. Sanki Levanter'in demin söylediğini bir kenara itiyordu. «Gerçekte,» dedi sözcüğün üstüne basarak, «senin Impton'da kalmanı istiyorum ben. Şöyle bir ay kadar kalsan yeter.»

«Neden Impton'da bir ay kalacakmışım?» diye sordu Levanter.

Polis müdürü piposunu alıp küllüğe silkti. «Çünkü burada sana ihtiyaç var da ondan, George.»

«Kimin ihtiyacı varmış bana?»

Müdür pantolonunun kırışıklarını düzeltmeye çalışıyordu. Levanter'e söyleyeceği şeylere alıştırmak istermişçesine yumuşak bir ifadeyle baktı. «Şöyle diyelim bir kere: Benim de, Greg'in de, bu kasabanın ahalisinin de ihtiyacı var sana.»

«Ben yine de yarın ayrılmak niyetindeyim,» dedi Levanter sertçe.

Polis müdürü bir an düşünüp sonra, «Oysa benim ellmde arkam dönükken sıvışmanızı önleyecek olanaklar var,» dedi. Hafif bir gülümseme belirip kayboldu yüzünde. «Yerel nizamnamelere göre polis mensupları üniformalı olarak özel emniyet görevlerinde çalışabilirler burada,» dedi. «Örneğin gece kulüplerinde, apartmanlarda, bankalarda, vesaire. Bana gelince... Müdür göğsünü şişirip göbeğini içeri çekti; «Ben de görev dışı bulunan polisleri Impton Consolidated'in tüm şubeleri için emniyet görevlisi olarak kiralamakla ikinci bir gelir kaynağı elde ederim. Benim çocuklar bu işte polis üniformalarını giyerler ve beylik tabancalarını taşırlar. Böylece hem fazladan bir para almış olurlar, rüşvet yeme olasılıkları da azalmış olur! Yani,» dedi sırıtarak, «Impton'dan ayrılmamaya ikna edebilirim seni sanıyorum.»

«Tam bir kiralık silahşör şebekesi,» dedi Levanter. «Bu adamlardan biri cömert patronlarının yanlış bir hareketini görse müdahale eder miydi acaba? Yoksa bu kasabada ya da eyalette çıkar çatışmalarından yakınan kimse çıkmadı mı şimdiye kadar?»

«İlk sen olmak ister miydin?» diye sordu müdür, alaycı. Sesini biraz daha keskinleştirerek, «Ne olursa olsun, Greg, Jolene'den tartışmasız, itirazsız boşanmak istiyor. Orospu-

nun biri o karı. Hem Greg'den boşanmayı reddetti, hem de her hafta sonu yabancılarla alenen kırıştırarak onu mali bir uzlaşmaya zorlayacağını sandı... Ama şantaj tutmadı. O kadarla da kalmadı. İğrenç davranışları yüzünden kızın annesi olarak sahip olabileceği hakları da kaybetti.»

«Jolene, Greg'den bir çocuğu olduğunu bana söylememişti,» dedi Levanter.

«Kasabanın en tatlı kızı. Jolene'in sana anlatmadığı bir sürü şey vardır herhalde, George. Fakat seni enselerken, kendisinin sonunu getirecek olan adamı bulduğunu hendisi de bilemezdi.»

Levanter rahatsız bir şekilde kıpırdandı. «Benim ötekilerden farkım neymiş?»

«Sen burada gerçekten yabancı olan ilk kişisin, üstelik de göçmensin: Ne iş çevrelerinle bağlantın var, ne aile, ne kilise, ne de yerel çevren var. Impton'a gelmen için doğrudürüst bir nedenin bile yok.»

«İşini iyi biliyorsun doğrusu Müdür Bey. Nereden öğrendin bütün bunları?»

Polis Müdürü omuz silkerek, Levanter'e tatlı tatlı gülümsedi. «Telefondan,» dedi, kendinden hoşnut bir edayla. «Önce araba kiralayan büroyla başladım. Orada bazı referanslar bırakmışsın. O izleri takip edip, buraya beklediğimiz çocuklar yerine şu insan minyatürlerini yollayan hıyar organizatörle görüştüm sonunda.» Durakladı, Levanter'e devamını anlatıp anlatmamaya karar verirmiş gibiydi. Sonra devam etti. «Seninle karşılaşmadan biraz önce yardımcım telsizle bana bir tabanca aradığını, ama istediğini bulamadığını haber verdi.» Kılıfındaki tabancasını işaret etti. «Özel Magnum Blackhawk. Altıbuçukluk namlu Yüz elli metre menzil! Altı saniyede yeniden doldurulur,» diye böbürlendi. «Geçen yıl Eyalet Polis Atıcılık Şampiyonasını nasıl kazandım sanıyorsun?»

Levanter tabancaya bir bakış fırlattı. «Benim Impton'dan ayrılmamı engellemek için kullanır mıydın onu?» diye sordu.

«Sorduğuna sevindim,» diye atıldı Müdür. Kocaman anahtarlığındaki anahtarlardan biriyle masasındaki çekmecelerden birini açtı. Çekmeceyi çıkarıp Levanter'in önüne, masanın üstüne koydu. Levanter çekmecenin içinde susturucu takılı bir tabanca, kısa namlulu bir revolver, İsviçre

işi bir asker kaması, bir içki bardağı ve birkaç içi boş ilaç kutusu gördü.

Polis Müdürü Levanter'e doğru yaklaşıp tepesine dikildi. «Seninki gibi bir aksanla konuşan bir öğretmenimiz vardı Polis Akademisinde,» dedi, «bir keresinde bize bu ülkenin elli eyaletindeki insanların bir milyondan fazla değişik yasayla yönetildiğini ve onların da kendilerini bu yasalara karşı bir milyondan fazla değişik tabancayla savunduklarını anlatmıştı.» Levanter'e dikkatle bakarak durakladı. «Dolayısıyla bizleri birbirimize bağlayan şeyler Anayasayla televizyondan ibarettir.» Neşeyle sırıttı. «Tabii göçmenler ve suçlular hariç; onları birbirine bağlayan şey, önce hepsinin de parmak izini almış olan FBI'dır..»

Son kozunu oynayan bir kumarbaz gibi, ciddileşmişti. «Sen de bir göçmensin, George, parmak izi alınmış olan o özel aileden yani. Şimdi senden şu çekmecede gördüğün tüm nesneleri teker teker eline alıp yerine bırakmanı istiyorum, tamam mı?» Çekmeceyi Levanter'e doğru itti biraz daha.

Levanter beklenmedik bir tehdit altında hissetti kendini. «Yapmazsam?»

«Sen bilirsin. Dediğimi yaptırmayı bilirim ben.» Yumuşak bir gülüşle bir kez daha tabancasının kılığını şaplakladı Müdür.

Levanter istemeye istemeye önündeki nesneleri eline alıp tekrar yerine bıraktı teker teker; bitirdiğinde, Müdür hepsini özenle kağıtlara sarıp çekmeceyi yerine koydu ve kilitledi. Gözlerini kısarak Levanter'e baktı. «Sanırım Greg için mükemmel bir tanık olacaksın,» dedi, başını aşağı-yukarı sallayarak. «Senin şu aksanınla tanık sandalyesine oturman, o pislik karının işini bitirecektir.»

Levanter'e kapıyı açtı. «Adalet mülkün temelidir,» dedi, gülümseyerek.

Arabayla Taft'a dönerlerken, Polis Müdürü başını Levanter'e çevirdi yavaş yavaş ve vurgulayarak, «Şuralarda amma çok tekerlekli ev var ha,» dedi, «kasaba dışından gelen serseriler bir sürü suç işler bu yörede.» Kendine güvenen bir edayla devam etti. «Sana izin vermeden bu kasabayı terketmeye kalkışacak olursan, şu parmak izi bıraktığın nesnelerden biri öyle bir suç mahallinin yakınlarında bulunacak: Suçu burada kaldığın sırada işlediğine dair

gayet güzel bir kanıt. New York'un fiyakalı avukatları da kurtaramaz o zaman seni. Görüyorsun ya, George, kelepçelemeden enselcdim seni işte!»

Bu sonuçtan hoşnutluğu apaçık bir biçimde, konuşmadan arabayı sürdü birkaç dakika. Sonra yine yanındakine döndü: «Geçen yıl, şu Amerikan Nazi Partisi'nin manyaklarından biri burada bir kongreye katılan kendi halinde, saygın bir Yahudi vatandaşı dövmekten mahkemeye verildi. Eh, yargıçla avukatlar, bir Yahudiyle bir Nazi'nin karşı karşıya geldiği bir davada, Nazilerin Yahudilere yaptıklarıyla kulağı dolu bir kamuoyu da varken, önyargısız bir jüri oluşturmanın olanaksızlığını düşünüp tasalandılar tabii.» İçten bir kahkaha attı. «Sana bir şey söyleyeyim mi, öyle bir yanıldılar ki! İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilerle Yahudiler arasında olup bitenler hakkında sorular sordukları yirmi kadar kişiden bu konuda bir şeyler bilen tek kişi çıkmadı çünkü! Buralarda Naziler'den nefret eden birkaç kişi varsa, onlar da Nazilerle Komünistleri aynı kefeye koydukları için böyle düşünüyorlar. Şimdi sana gelince...» Durakladı; «sen şu Moskova'da bir Komünist üniversitesine gittin, Komünistsin değil mi?»

«Komünist bir ülkede tüm üniversiteler komünisttir zaten. Ama ben değildim,» dedi Levanter.

Polis Müdürü dalgın dalgın dinledi, sonra devam etti. «Kendini mahkemede farzet. Diyelim ki cinayet davası. Buradaki jüri senin Komünist olmadığına ne kadar inanırsa, Impton'a geliş nedenlerine de o kadar inanır, ya da Impton'un Polis Müdürü tarafından 'parmak izlerinin alındığına!» Kıkırdadı.

Levanter omuzlarını silkip ceketinin cebinden küçük bir ayna çıkardı.

«Ne yapıyorsun? Nedir o?» diye sordu Polis Müdürü.

«Bu bir aynadır,» diye yanıtladı Levanter, Müdüre göstererek, «Arkası bir gümüş solüsyonu ile astarlanmış, ön tarafı parlatılmış bir cam parçası; ışığı yansıtarak görüntüleri aynen verir.»

«Aynanın ne olduğunu biliyorum!» diye kesti Müdür. «İyi ama ne olduğunu sordunuz şimdi!»

Müdür bozulmuştu. «Neden ayna taşıyorsun yanında?»

«Kendimi görmek için. Daha iyi bir yol bulamadım.»

Polis Müdürü'nün küçümser bakışları altında, Levanter aynada kendine bakıp saçlarını özenle taradı.

«Öyle şeyler yapman hoşuma gitmiyor,» dedi Müdür, suratını buruşturarak. «Unutma ki Jolene'in mahkemesinde zampara biri olarak tanıklık edeceksin, kulampara değil.»

Otele vardılar, Levanter arabadan indi. Müdür arkasından uzun uzun, dikkatlice baktı.

«Bana bak George, tavırlarına dikkat et, tamam mı?» diye bağırdı, gaza basarken. «Yoksa sana hemen şuracıkta bir gelin bulurum ki, bir daha Impton'dan hayat boyu ayrılamazsın sonra.»

Impton'da kalışı beklenmedik bir şekilde uzayan Levanter sıkıntıdan yerel gazetenin sayfalarını karıştırarak ilginç bir şeyler arıyordu. Kasabanın hemen dışında ünlü bir araştırma laboratuvarı vardı ve bir gün Levanter bu laboratuvarın başındaki adamla ilgili bir habere rastladı. Birkaç yıl önce Jacques Monod ile birlikte karşılaştığı bir bilgindi bu. Arabayla oraya kadar uzanmaya karar verdi. Bilgin kendisini hatırlamış ve laboratuvar teşkilatını bir konuğa göstermek fırsatı çıktığı için de son derece sevinmişti. Mesainin bitiminde, Levanter'e araştırma tesislerini gezdirmeye başladı.

Levanter hümanite öğrenimi gördüğünden müsbet bilimlerde pek az temel bilgisi vardı. Araştırma laboratuvarının şefi teknik terminolojiden olanağınca kaçınsa da, çeşitli aletler ve tesisler hakkındaki açıklamaları Levanter'e salt bilim kurgu gibi geliyordu.

Bilgin, dev bir yapının penceresinden içerisini işaret ederek, «Burada,» dedi, «lineer akseleratör var. Bu cihazı çalıştırmak için gerekli enerji, Chicago gibi bir kentin tüm ışıklarını yakmaya yeter.»

«Böyle bir tesis havaya uçsa ne olur?» diye sordu Levanter.

Hafifçe neşelenen bilimadamı elini salladı. «Sıradan biri için tabii bütün bunlar ne de olsa garip gelebilir,» dedi, «ama emin olun ki buradaki tesisat bir bebeğin beşiği kadar emniyetlidir.»

Başka bir laboratuvara girmişlerdi şimdi. «Bu bir ultrasantrifüj rotoru» dedi bilgin. Rotor, esnek bir telin üzerinde

dengelenmiştir. Tel koptuğu takdirde, rotor bir füze gibi uçabilir, hem de kalın bir beton duvarı delecek kadar büyük bir hızla.»

Levanter yine sordu. «Böyle bir kazanın meydana gelme olasılığı nedir?»

Bilgin, Levanter'in kaygılanmasını umursamadı, «Hemen hemen sıfır,» dedi.

Levanter'e daha birçok bilimsel başarı örneği gösterdi araştırma kurumunun yöneticisi: Sıvı nitrojeni eksi yüz doksan derece depolayan tanklar; bir altın zerresindeki atomların incelenebildiği bir elektron mikroskobu; duvarları mutlak virüs filtreleri ile kaplı odalar; maddeyi güneş ışıklarının dalga uzunluklarından daha ince kesimlere bölebilen bir cihaz ve Levanter'in kullanım amaçlarını anlayamadığı daha bir sürü bilimsel icat.

Bilgin daha sonra Levanter'i kendi mikrobiyoloji laboratuvarına götürdü, orada ona beyaz bir laborant önlüğü giydirdi. Boş bir sahanlıkla birbirinden ayrılan iki kalın kapıdan geçerek büyük bir odaya girdiler.

«Burası imünoloji ve hücre kültürleri üzerindeki araştırmalarımızın merkezi,» dedi bilgin. Işıkları yaktı. Odanın her yanı üst üste fare kafesleri ile doluydu.

Levanter etrafına bakınırken, fırlayıp bir kafes yığınının altına saklanan bir fare gördü. Bilgin hayvanı görmemişti.

«Bu odanın ısısı otomatik olarak ayarlanır, izlenir,» dedi bilgin. «Değişik deney gruplarındaki farelerin dolaylı da olsa en zayıf temas olasılığını ortadan kaldırmak için, lineer tabakalar halinde yayılan hava bu odada saatte yüz altmış kez değiştirilir. Bu nedenle,» diye gülümsedi, «burada fare kokusu duyamazsınız. Oysa odada iki bin fare vardır, yüzü aşkın kafesin içinde.»

Levanter başını hayretle salladı.

Bilgin devam etti. «Her fare grubuna belirli bir serum aşılarız,» diye açıkladı, «önemli olan, her kafesteki fareleri, diğerlerinden tamamen ayrı tutmaktır. Bu yüzdendir ki buradaki hava karışmaz, dikey olarak, tabaka tabaka hareket eder.»

«Fareler kafeslerden kaçabilir mi?» diye sordu Levanter kayıtsızca.

Bilgin gülümsedi. «Bu kafesler farelerin kaçmalarını

olanaksızlaştıracak biçimde, özel olarak yapılmışlardır,» dedi. Levanter'i kafeslerin yanına çekerek, «Gördüğünüz gibi,» dedi, «kafesin telörgüsü o kadar sıktır ki en ufacık fale bile arasından geçemez.»

«Peki ama serum verilmek üzere kafesinden alınıp tekrar yerine konurken kaçamaz mı farenin biri?»

«İmkânı yok! Fareler, birer birer, bu iş için özel eğitim görmüş personelimiz tarafından kafesinden alınır.» Levanter'in kuşkuculuğu onu eğlendiriyor gibiydi.

Levanter ayakkabısının bağını bağlamak istermişçesine yere eğildi. Kafeslerin altında burun delikleri açılıp kapanan, bıyıkları titreyen küçük beyaz fareyi görebiliyordu. Doğruldu. «Peki olanaksız olanın olduğunu varsayalım,» diye diretti, «farenin biri kafesinden kaçmış ve odanın içinde bir süre farkedilmeden dolaşmış olsun. Ne olur o zaman?»

Konuğunun suyuna gitmeye karar veren bilgin, «Olanaksız olanın olduğunu varsayarsak,» diye başladı, «fare tel kafesin ardındaki diğer fareleri koklayarak temasta bulunacak ve böylece hepsine kendi üzerindeki virüsleri bulaştıracaktır. Araştırmamız kesinlikle birbiriyle teması olmayan deney gruplarındaki farelerden alınan dokular üzerinde yapılan incelemelere dayalı olduğundan, tüm proje suya düşecektir. Bu yüzdendir ki aklımıza bile gelmez böyle bir olasılık.»

Sorunun burada bittiğini düşündüğü belli olan bilgin ışığın düğmesine uzandı, odadan çıkmak üzere.

Levanter nazikçe durdurdu onu. «Peki, size odaya girdiğimizde, yerde koşuşan bir fare gördüğümü söylesem, ne derdiniz?» dedi yavaşça.

Bilgin ona baktı. «Bir anlık bir hayal gördüğünüzü söylerdim,» dedi.

«Ya ısrar edersem fareyi gördüğümde.»

«O zaman evhamlı birisiniz, derdim!»

«Ya yemin edersem gördüğüme?»

«O zaman da paranoya kurbanı olduğunuza hükmederdim!»

«Peki, şu anda bu odada başıboş bir farenin dolaşmadığına ne kadar kesinlikle eminsiniz?» Levanter diretiyordu.

Bilgin, bilimsel bir tartışmayı açarmışçasına Levanter'e döndü. «Yüzde yüz eminim. Bu laboratuvarın nasıl çalıştı-

ğını bilirim. Araştırmamızın bu evresi bu tür kaçakları önlemek için özellikle tasarlanmıştır. Ancak en güvenilir ve sorumluluk sahibi bilimadamları meşgul olurlar farelerle; imünoloji, hücre kültürleri ve kısımlara ayırma üzerindeki araştırmalar, örneğin, buradan alınacak sonuçlara, yani bir deney grubundaki farelere serum şırınga ederek tam bir denetim altında tutmaya bağlıdır. Bu laboratuvarda kılı kırk yararız biz.» Levanter'in yüzüne inceden inceye baktı. «Şimdi ikna oldunuz mu?»

Levanter'in işin ucunu bırakmaya niyeti yoktu. «Her ne olursa olsun, bu odada kafesinden kaçmış bir fare bulmanın olasılığı nedir?» diye sordu sırıtarak.

«Sıfırdır,» dedi bilimadamı. «Nihayet fare, bir atom değildir,» diye ekledi. «En minicik partiküllerle uğraşmaya alıştığımız bir ortamda fare, kıyaslı olarak fil gibi gözükür.»

«Böyle bir olasılığa karşı hayatınızı koyar mıydınız?»

«Kesinlikle koyardım.»

«Bu laboratuvarı da mı?»

«Kesinlikle.»

Levanter dizlerinin üstüne çökerek, kafeslerin altına baktı. Fare hâlâ orada durmuş, ona bakıyordu. Elini fareye doğru uzatınca hayvan fırlayıp odanın ortasında, bilginin ayaklarının hemen önünde pıstı.

Bilgin ile fare kıpırdamadan birbirlerine baktılar. Adamın beti benzi atmış, gözleri boş boş bakıyordu. Fare etrafını kokladı, kıpırdadı, sonra hiç kıpırdamadan duran iki adamın arasından fırlayıp yine kafeslerin altına saklandı. Uzun bir an geçti. Bilgin kendini toparlayıp alarm düğmesine bastı. Genç bir araştırma asistanı odaya daldı.

Bilgin öfkesinden kuduracak gibiydi. «Bu odada başıboş bir fare var!» diye parladı.

Genç adam inanmamıştı. «Böyle bir şeyin imkânı yok, efendim!» dedi.

«Gözlerimle gördüm! Kafeslerin altına saklandı!»

«Hayal görmüşsünüzdür,» dedi asistan yumuşak bir sesle. «Benim kadar siz de bilirsiniz ki, buradan hiçbir fare kaçamaz.»

«Sana gördüğümü söylüyorum!» diye tekrarladı bilgin, üstüne basa basa.

Hâlâ ikna olmadığı halinden belli olan genç adam,

yine de üstünün keyfini etmek için, «Bir gün ben de bir fare gördüğümü sanmıştım,» dedi.

Bilgin kendini kaybetmek üzereydi. Kafeslere doğru yürüyünce, fare sığınağından çıkıp odayı baştan başa katederek öteki yanda bulunan kafeslerin altına saklandı.

Yüzü kıpkırmızı kesilen genç adam, şoke olmuş, yere bakakalmıştı. «Anlamıyorum... nasıl... yani... nasıl...» diye kekelemeye başladı.

Bilgin tek kelime söylemeden odadan çıkıp gitti. Levanter peşinden seğirtti.

Dışarıda, «Eh, daha kötüsü de oluyor hayatta,» dedi bilgin. «Petrol tankerleri ortalarından ikiye bölünüyor. Jumbo jetler havada çarpışıyorlar. Grip aşısı felç yapıyor. İnsanların genel yetenekleri ve kişisel sorumluluk duyguları gittikçe azalıyor, biliyor musunuz?»

Yüksek sesle düşünen bilgin, devam etti. «Şimdi tüm farelerin değiştirilmesi, öteki araştırma merkezlerine ilettiğimiz verilere dayanarak yapılan tüm çalışmaların geçersiz ilan edilmesi gerekli. Bilimsel kongrelerde, seminerlerde ve başka toplantılarda sunduğumuz bulguların iptali gerekli. Her şey sil-baştan olacak şimdi.»

Levanter ona söyleyecek bir şey bulamadı.

«Bir insanın hatası işte,» dedi bilimadamı, «ve hiçbir zaman kimin hatası olduğunu da bilemeyeceğiz. Neyse ki Impton Consolidated faturalarımızı ödemeye devam eder.» Bu düşünce onu birden neşelendirmiş, rahatlatmıştı. «Burada kalıp da Greg'in şu tatsız boşanma davasında tanıklık yapmayı kabul etmen ne kadar büyük bir şans.»

NEW York'un bu hareketli caddesinin iki yanı da dolu olduğundan, Levanter başka bir arabanın üstüne park etmek zorunda kalmıştı. Ama daha kontağı kapatmadan, caddenin öbür yanından bir devriye gelip önünde durdu. Polis çavuşu penceresini indirip, dışarı sarkıttı. «Üst üste park yok. Hadi gazla!» diye bağırdı.

«Gazlayamam!» diye seslendi Levanter.

Çavuş arabasından çıkarak elleri belinde yaklaştı. «Ne demek o 'gazlayamam?' Hadi bakalım!»

Levanter arka cebinden cüzdanını çekti. İçinden yavaş yavaş ehliyetini ve parlak satıhlı bir kart çıkardı. Kart, Washington'daki Amerikan Evrensel Güvenlik Konseyi üyesi olduğunu belgeliyordu. Konsey, televizyonun Amerikan askerî gücü hakkındaki haberlerinin doğruluğu gibi konularda üyelerinin düzenli olarak görüşlerini alıp aylık teksir bülteninde sonuçlarını yayınlayan küçük bir eğitim derneğiydi. Konsey'de üyelik yıllık beş dolar aidat karşılığı herkese açıktı. Bülten abonesi ve üyelik kartı da aidatın içindeydi. Levanter Impton'dan döner dönmez üye olmuştu.

Çavuşa ehliyetini uzattı ve mahsustan bir duraklamayla üyelik kartını da verdi. «Siz kendi işinize, biz de kendi işimize bakalım,» dedi kayıtsızca. Çavuş önce ehliyete sonra da üyelik kartına baktı. Levanter onun Konsey simgesini inceleyişini izledi: Amerikan kartalı, pençeleriyle yeryüresini kavramış, üstünde BARIŞ İSTEYEN GOZUNU DORT AÇAR sloganı, iki askerî rütbe yıldızının arasına oturtulmuştu.

Tam Levanter'in umduğu gibi, Beyaz Saray, CIA ve FBI hakkında kamuoyuna yansıyan bir dizi ifşaatın kargaşası içindeki çavuş, Konsey'in, hükümetin en seçkin is-

tihbarat örgütlerinden biri ve Levanter'in de bu örgütün ajanlarından biri olduğuna hükmetmişti. Çevredeki binaları gözüyle bir taradıktan sonra da Levanter'e doğru eğildi. «Burada mı izliyorsunuz onları?» diye fısıldadı, kaşlarını büyük bir komplo içindelermiş gibi bir ifadeyle çatarak.

«Gördüğünüz gibi,» diye temin etti onu Levanter.

Başka bir soru sormadan ehliyeti ve kartı iade eden çavuş, «Gerçekten şu boktan binalarda mı bu adamlar?» diye yineledi. İnanmazlıkla başını sallıyordu.

«Tam üstüne bastın.» Polis çavuşu selam verip arabasına döndü, Levanter'e bir el sallayıp yola koyuldu.

Levanter kontağı kapattı. Arka koltuktan iki gömlek yığını kaldırıp, temizleyiciye taşıdı. Levanter kirlilerini tezgaha koyarken, Çinli tezgahtar elini uzattı. Levanter adamı durdurdu.

«Bu yığındaki gömlekler yalnızca yıkanacak,» dedi. «Yalnız öteki yığındakiler kolalanacak. Lütfen birbirine karıştırmayın.»

Çinlinin yüzündeki kaslar gerildi. Her iki yığını da kavradığı gibi birlikte bir torbanın içine atıverdi. Hiçbir şey söylemeden Levanter'e bir makbuz uzattı.

Levanter makbuzu alıp dikkatle cüzdanına yerleştirdi. «Size verdiğim talimata kulak asmadınız ama,» dedi, düz, soğukkanlı bir sesle, «yarın gömleklerimi aldığımda bir yanlışlık görmem umarım.» Aşırı bir nezaket gösterisiyle adama doğru eğildi. Adam sırtını döndü, torbayı kaptığı gibi neredeyse koşar adım arka odaya girip gözden kayboldu.

Levanter ertesi gün gömleklerini almaya geldiğinde, Çinli makbuzunu alıp tek kelime söylemeden, yüzüne de bakmadan Levanter'e iki paket verdi ve sırtını dönüp başka bir işle meşgul olmaya başladı. Levanter elindeki zarfı tezgaha koyup iki paketi de açtı. Açar açmaz da benzer kumaştan iki gömlekten birinin kolalanmış olduğunu gördü. Temizleyici çağırıp kolalı gömleği gösterdi. «Size gömleklerimi birbirine karıştırmamanızı ikaz etmiştim,» dedi sert bir sesle. «Bakın şu yaptığınız işe şimdi!»

Adam hızlı hızlı soluyordu, ama yine de kıpırdamadan duruyor, Levanter'e bakmıyordu.

«Bir çocuk bile aynı hassas elyaftan dokunmuş şu iki

gömleğin kolalanmaması gerektiğini bilirdi. Siz ise birini kolalamışsınız. Artık o gömlek hiçbir işe yaramaz. Böyle kötü bir iş için benden bir de para mı istiyorsunuz?»

Çinli inmiş inmiş gibi oldu; alnındaki damarlar kabardı, gözleri yuvalarından uğradı. Tezgahtan geriye doğru birkaç adım atıp sıkılı yumruklarıyla kalçalarını döve döve tepinmeye başladı. Soluğu kesilerek durdu, herhalde İngilizce söyleyecek birşeyler arıyordu, ama bulamayınca Çince bir şeyler haykırdı.

«Yalnızca gömlek temizlemesini ve İngilizce konuşmasını unutmamışsınız,» dedi Levanter serinkanlılıkla, «üstelik gerçek bir Çinli gibi davranmasını da unutmuşsunuz.» Gömleklerini toparlamaya başladı.

Adam bir adım ileri geldi, tezgaha yaklaştı. İngilizcesi geri gelmişti şimdi. «Ben Amerika'yı unutabilirim,» dedi. «İngilizceyi de unutabilirim. Seni de, gömleklerini de unutabilirim. Fakat sen... sen...» kesin bir sözlü saldırıya geçmeyi planlıyor gibiydi. «Sen,» diye tekrarladı yavaşça, Levanter'e parmağını uzatarak, «sen bilmediğin bir şeyi unutamazsın ama.» Mantığıyla gururlanıyormuş gibi, isterik bir kahkaha attı. «Sen Çin'i unutamazsın çünkü hiç orada bulunmadın,» diye tekrarladı. «Çinliler gururlu insanlardır. Senin gibilere de içeri adım attırmazlar,» diye bildirdi muzaffer bir edayla. Tezgaha yaslandı. «Şimdi çık git bakalım benim Çinli dükkanımdan.»

«Zaten çıkmak üzereydim,» dedi Levanter sükunetle. «Fakat sizin ne düşündüğünüzü önceden bildiğimden, bakın size göstermek için ne getirdim.» Zarfı eline alıp içinden sekize on ebadında siyah beyaz bir gazete fotoğrafı gösterdi adama; Pekin'in Büyük Halk Sarayı'nın önünde, muazzam bir Mao Zedung afişinin altında etrafı Çin yetkilileriyle çevrili duruyordu Levanter.

Adam fotoğrafı alıp bir baktı, biraz daha gözlerine yaklaştırdı, bir daha baktı. Dişlerini sıkıp fotoğrafı unufak etti, İngilizce ve Çince karışığı anlaşılmaz bir şeyler haykırarak parçalarını dükkanın dört bir tarafına savurdu. Arka odadan siyah bir işçi koşturup geldi. Kadıncağız patronunun hiddetle tepindiğini görünce ağzı açık kaldı. Çinli, işçi kadını farkettiğinde, fotoğrafın son parçalarını savurmakla meşguldü. Derken birden ellerini yüzüne örtüp bir yere

oturdu, titreye titreye hıçkırmaya başladı sessizce. Levanter parayı tezgahın üstüne bırakıp gömleklerini aldı, çıktı.

Arkadaşlarıyla çıktığı bir akşam yemeğinden geç saatlerde evine dönen Levanter, ellerinde evrak çantaları, boyunlarında fotoğraf makineleri ile altı Japonun arasında duran havalı bir fahişe gördü. Kadın adamların hepsinden uzundu, sesi de gruptan birkaç adım ötede duran Levanter'e kadar ulaşıyordu.

«İş iştir,» diyordu kadın, sinirli ve sabırsız bir ifadeyle. «Siz beyler de aynı zamanda benimle bir odaya gelirseniz, oda için bir kere ödersiniz, benim içinse altı kere. Anlaştık mı?»

Belirgin aksanlı, fısıltılı İngilizceleriyle adamlar, kadın yalnızca bir kere soyunacağına göre altı ayrı erkeğe harcayacağı kadar zaman kaybetmeyeceğini ileri sürüyorlardı.

«İş iştir dedik ya canım,» diye tekrarladı kadın. «Altı iş de, altı iştir. Canınız isterse.»

Ne var ki Japonlar pazarlığa devam ediyorlardı. Kadının çalıştığı otele kadar gidiş geliş taksi ücretinden de tasarruf edeceğini ortaya attı bir tanesi.

«Altı vizite, bir vizitenin altı katıdır. Ben böyle hesap yaparım,» dedi kadın. Sabrı taşıyordu. «Sizin gibilerden de bıktım zaten.»

Adamlar arasında bir anlaşmazlık çıkmıştı. Başını başka yöne çeviren kadın Levanter'i gördü.

«Sen de onlarla beraber misin?» diye bağırdı suçlarcasına. Levanter kendi başına olduğunu açıklayınca, kadın Japonlara arkasını dönüp onun yanına geldi. «Çıkıyor musun?» diye sordu sert ama davetkâr bir tonda. Genç ve canlı bir kızdı, işveli bir görünüşü, anlamlı gözleri vardı.

«Ben zaten çıkmışım,» dedi Levanter. «Girmek isteyip istemediğimi sorsana?»

Kadın uzun parlak saçlarını arkaya atarak güldü. «Yanına birini istiyor musun? İstemiyor musun?»

«Birini değil,» dedi Levanter, «seni.»

Kadın ona vizitesini söyledi. «Buradan iki dakika ileride bir yer var.» Kent merkezindeki bir turist otelinin adını verdi, Levanter'in koluna girerek onun uzun adımlarına ayak uydurup yanında yürümeye başladı.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış olan otel odasına girer girmez, kadın Levanter'in ceketini aldı, ceplerini teker teker yokladı. Sonra pantolon ceplerini yokladı. Levanter'in ne tabanca ne de dedektif alameti taşımadığına emin olduktan sonra kalçalarını daha yumuşakça okşamaya başladı. Levanter parayı verdi.

Kadın kapıyı sürgülerken, «Işıktan rahatsız olmadığın anlaşılıyor,» dedi. «Bazıları yaptıklarını görmek istemezler de.»

Odanın ortasında bacaklarını açıp durdu, yatağın karşısındaki büyük boy aynasında kendini seyrede seyrede soyunmaya başladı. Tamamen çıplak kalana kadar üstündeki her giysi parçasını gayet yavaş ve belirgin bir şekilde çıkardı. Bakışları aynada dolaşırken, elleri karnının üstünden aşağılara kaydı, kâh parmakları kâh avuçlarıyla kendini uzun uzun okşayarak, etini kavrayıp yoğurarak tekrar yukarılara döndü. Kolunu Levanter'den yana uzatarak onu yanına çekti. Levanter kendilerini aynada seyrederken, kadın vücudunu onunkine bastırıp sürtünüyor, kollarını ensesine dolayarak boynunu kulaklarına kadar yalıyordu, bu arada gömleğinin düğmelerini çözüp kemerini gevşetiyordu.

Levanter, elleri kadının kalçalarını okşarken aynada onun gözlerini farketti. Kadının bakışları aynadaki yansımanın ardına doğru uzanıyor gibiydi. Levanter kadının başka birinin yararına mı gösteri yaptığını, aynanın öbür yanından ikisinin de seyredilip seyredilmediğini merak etmeye başladı.

Levanter bir eliyle kadını okşarken, öteki yle de arkasına doğru uzanıp bir küllük aldı. Sonra, tek bir harekette kadını kenara itip küllüğü aynaya fırlatıyormuş gibi kolunu salladı.

Aynanın arkasından yere devrilen bir sandalyanın çıkardığı boğuk çatırtı ile oradan kaçan birinin ayak sesleri duyuldu.

Levanter odadan fırlayıp koridora çıktı, yandaki odanın kapısını zorla açtı. Haklı olduğunu anladı o zaman. Bir üçayaklı sehpaya kurulu film makinesi, objektifi aynanın arka yüzüne doğru çevrili olarak duruyordu. Levanter demin çıktığı odadaki kadının aceleyle giyindiğini görebiliyordu aynanın arkasından.

Birden ortayaşlı iki adam ortaya çıkıp Levanter ile makinenin arasına girdiler.

«Bu filmin hemen yakılmasını istiyorum,» dedi Levanter soğukkanlılıkla.

«Bana bak, ciğeri beş para etmez serseri seni!» diye bağırdı biri, yumruklarını sıkıp Levanter'in üstüne yürürken. Öteki de Levanter'in çıkış yolunu kesti.

Levanter yerinden kıpırdamadı. Cüzdanına el atıp Amerikan Evrensel Güvenlik Konseyi kartını çıkardı, demin kendisine bağıran adamın burnuna soktu. «Şuna bir göz at bakalım,» dedi.

Adam kartı alıp dikkatle inceledi, sonra ihtiyatlı bir hareketle ötekine uzattı. Kartı Levanter'e iade ederlerken ikisinden de bir ses çıkmadı. Artık hır çıkarmaya istekli olmadıkları anlaşılıyordu. Yan odada kadın giyinmesini tamamlamış, el çantasını almış, arkasına bile bakmadan kapıdan dışarı seğirtip kaybolmuştu.

«Burada görevde bulunuyorum,» dedi Levanter, kartı cüzdanına yerleştirirken. «Şu anda otelde benim gibi başkaları da var. Şimdi,» dedi, becerebildiği en resmî havayla, «iki seçeneğiniz var: Ya siz filmi yakarsınız, ya da ben başınızı.»

Adamlar bakıştılar. Hiç ses çıkarmadan biri makineyi açıp içindeki kartuşu çıkardı. «Benden Federal Polis'e armağan olsun,» dedi filmi Levanter'e uzatırken.

Öteki de sırıtarak Levanter'e baktı. «Biraz daha bekleyip pilicin tadına baksaydın ya?» dedi. «Porno filminde oynama fırsatı bir daha ne zaman geçecek eline sanki?»

Afrika Lotan Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Ronsard-Thibaudet Samael, dünyaca ün yapmış bir deneme yazarı ve dilin doğası üzerine birçok yapıtın sahibiydi. Investors International onu İnsanlık Ödülü ile onurlandırmaya karar vermişti.

Olayın organizatörlerinden olan Levanter, Başkan Samael'in refakatçılarıyla birlikte kaldığı New York'taki otele gitti. Samael'in ziyareti süresince ona danışmanlık yapan ABD Dışişleri Bakanlığı yetkilisiyle daha önce bir randevu-

su vardı; sonra Gizli Servis'ten üç ajan Levanter'i asansöre girerken ve asansörden çıkarken tam bir güvenlik kontrolundan geçirdiler.

Uzun boylu, kızıl saçlı, dolgun göğüslü ve olağanüstü beyaz tenli bir kadın Levanter'i kapıda bekliyordu. Levanter içinden Oklahoma adını taktı kadına; her şeyden biraz, ama anılmaya değecek tek bir ayrıntı yok. Kadın kendini Başkan Samael'in danışmanı olarak tanıttı. İçeri girdiklerinde divanın, yazı ve yemek masalarının üstünde yayılmış olan kağıtları işaret ederek, bunların Investors International'ın Başkan onuruna vereceği yemeğin güvenlik planları olduğunu açıkladı. Başkan Samael insancıl bir düşünür olarak onurlandırılacaktı. Fakat Amerika'daki birçok Afro-Amerikan, onun hükümetinin iç reformlarına ve dış politikalarına şiddetle karşı olduklarından, Amerika gezisi siyasal bir olaya dönüşmüş, sıkı güvenlik tedbirleri alınmasını gerektirmişti. Dışişleri Bakanlığı'nın danışmanı da çeşitli federal ve yerel güvenlik örgütleri arasında teması sağlıyordu.

Levanter, yemeğe davet edilmiş olan ünlülerin listesini gözden geçirdi; sonra Oklahoma ile birlikte son oturma planı üzerinde çalışmaya başladılar.

Birisi kapıyı tıklattı, fakat Oklahoma kalkıp açmak için bir hareket yapmayınca, Levanter bunu kendisinden beklediğini sanarak gidip kapıyı açtı.

Karşısında yakışıklı, ince yapılı, dinç, yüzünün kara derisiyle tezat oluşturan kır saçları gür bir adam duruyordu. Adamın üstünde kendisine hayli dar gelen bir külottan başka bir şey yoktu. Levanter, böyle daracık bir külotla karaderililerin cinsel gücünü kanıtlamaya çalışıyor herhalde, diye düşündü. Adamın işaret parmağından yeni kolalanmış beyaz bir gömlek sarkıyordu.

Kapısında gördüğü yabancıya şaşırmamıştı adam. Hiçbir şey söylemeden Levanter'in yanından geçerek odaya girdi ve doğruca kadının yanına gitti. Ona sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Levanter mahçup mahçup kapıda durup başını başka bir yana çevirmişti. Ne var ki adam geldiği gibi çabucak gitti, beyaz gömleği hâlâ parmağından sallana sallana Levanter'in yanından geçerek odadan çıktı. Levanter yine içeri döndürdü başını. Yüzü pembeleşmiş

olan Oklahoma bir yorumda bulunmadı, hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ettiler.

Birkaç dakika sonra kapı yine vuruldu. Bu kez Levanter aldırmadı; kadın kalkıp açtı. Aynı adam girdi içeri. Üstünde koyu lâcivert bir takım, kolalı beyaz gömlek, modaya uygun geniş bir kravat ve sivri uçlu gıcır gıcır parlatılmış ayakkabılar vardı. Başkan Samael'in birçok fotoğrafını görmüş olan Levanter, adamı hemen tanımış ve ayağa kalkıp selamlamıştı.

Oklahoma, Başkan'ı Levanter'in yanına getirip tanıştırdı. Başkan Samael elini uzattı, el sıkıştılar. Başkan bir adım geriye çekilip Levanter'e şöyle bir baktı, sonra Oklahoma'ya döndü. Ciddi bir yüzle, «Levanter ile daha önce karşılaşmıştık, ama üstünden bir süre geçti, ikimiz de değiştik,» dedi. Levanter'e hitaben, «Bay Levanter, belki de siz ilk karşılaşmamızı unutmuşsunuzdur bile!»

«Doğrusu öyle,» dedi Levanter aynı ölçüde ciddi bir ifadeyle; «ne de olsa üstünden onca zaman geçti.»

Samael gülümsedi. Yemekte görüşeceklerini umduğunu söyleyip, Oklahoma'yı yanağından öptü ve çıktı.

Levanter ile Oklahoma yine işlerinin başına döndüklerinde, Levanter Başkan Samael'in gayet sevimli bir adam olduğuna değindi.

Danışman başını kaldırıp evet anlamında salladı. «Çok efendi bir insan,» dedi. Biraz sonra da, ciddiyetle ekledi; «Ve hep böyle güzel, modaya uygun giyinir.»

Investors International hesabına Tunus'ta bulunan Levanter, bir galaya katılmış, orada eski bir Interpol yetkilisi olan bir Arap diplomatıyla tanışmıştı. Koyu renkte, delici gözleri olan yakışıklı Arabın, çevresini umursamaz bir havası vardı. Levanter'i özel olarak yaptırttığı yeni İtalyan spor arabasıyla gezdirmeyi önerdi.

Tunus'un kalabalık banliyölerinden yavaş geçtikten sonra, Cumhurbaşkanı'nın insan boyu portrelerinin bulunduğu dev reklam panolarının yanından geçerek karayoluna çıktılar, oradan da küçük bir toprak yola saptılar.

Köylerden geçiyorlardı şimdi; diplomat arabaya bakmak

için kulübelerinden dışarı uğrayan yarı çıplak kadın ve erkeklerin, çocukların arasından yol açmak için kornaya basıp duruyordu. Arabanın parıltılı motor kapağı zamanında yoldan çekilemeyen köylülere sürtünerek kalabalığı yarıyordu. Bir köyde yoldan çekilmemekte direnen bir deve yüzünden diplomat durmak zorunda kaldı. Seyirci kalabalığı, fiyakalı arabaya doğru yaklaştı itişe kakışa.

Avucunu açmış yaşlı bir dilenci sendeleye sendeleye Levanter'in oturduğu tarafa yanaştı. Göğsü yara-bere ve pislik içindeydi, pantolonu lime lime olmuş, ayakları çıplaktı. Bir gözü akışkan haldeki cerahattan kapanmış gibiydi. Keçeleşmiş saçlarının üstüne yeni açmış limon çiçeklerinden bir çelenk oturtmuştu. Yüzünü arabanın penceresine yaklaştırıp, sağlam gözünü Levanter'e dikti. Levanter pencereyi açmak için bir hareket yapmayınca, dilenci iğrilip bükülmeye, sülük gibi cama yapışan kıvrık parmaklarıyla camı tırmalamaya başladı.

Levanter elini cebine atıp biraz bozuk para çıkardı, kapıdaki pencere düğmesine basıp camı indirdi. Arabaya buram buram bir koku doluştu. Levanter parayı dilenciye uzattı, ama adam elini çekip parayı reddetti. Diplomat camı kapatmak için düğmeye uzanmıştı ki, Levanter engel oldu.

Dilenci başını Levanter'in başına yaklaştırdı. Dişsiz ağzından tükürükler saça saça, hırıltılı bir sesle, tutuk bir Fransızcayla «Siz... siz Cecil Beaton'u tanır mısınız?» demeyi başarabildi. Gerilim içinde Levanter'in yanıtını bekledi. Levanter başıyla onaylayınca, adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. «Gençliğimde, Cecil Beaton beni iyi tanırdı. Resmimi çekmişti benim. Hayatında gördüğü en güzel oğlan olduğumu söylemişti.» Gören gözü açılıp kapandı; bir karşılık beklermişçesine Levanter'i gözledi.

Tam o sırada deve yoldan çekildi. Sinirlendiği belli olan diplomat, camı sonuna kadar kapatıp gaza bastı. Araba ileri fırlarken, arka çamurluk dilenciye sürtünüp adamı yere düşürdü.

Levanter'in kaldığı yere vardıklarında, diplomat konuğunu kapıya kadar geçirdi. «Hammamet'teki yeni banyoları ziyaret etmeye fırsat bulabildiniz mi?» diye sordu.

Levanter, fırsat bulamadığını söyledi.

«Mutlaka gitmelisiniz.» Diplomat Levanter'in elini tuttu: «Orada, doğanın yaratmış olduğu en çarpıcı yaratıkla-

rın tadına bakabilirsiniz,» dedi, sesini alçaltarak. «O kadar genç ve tazeler ki. Ve de bir güzellik, bir güzellik!» Keyifle ağzını şapırdattı. «Sizi oraya götürmek isterim bir ara,» diye ekledi fısıltıyla, parmaklarıyla Levanter'in bileğini kavrayarak.

«Teşekkür ederim,» dedi Levanter. «Nereden geliyor bu kızlar oraya peki?»

Diplomat hayretler içinde Levanter'e baktı. «Kızlar mı?» diye kıkırdadı, Levanter'in kolunu şaplaklayarak. «Kızlardan bahseden kim?» Sanki hayatında hiç görmemiş gibi, Levanter'e baktı. «Sevgili George, sen de fetişçisin galiba, ha, öyle değil mi?» Oradan ayrılırken hâlâ gülüyordu. «New York'a döndüğümüzde görüşürüz.»

New York sosyetesinden bir hanım, Levanter'i ABD Dışişleri Bakanı ile, Levanter'in Moskova üniversitesinden tanıdığı bir Sovyet şairinin de hazır bulunacağı bir partiye çağırmıştı.

Parti devam ederken Levanter, şairin Dışişleri Bakanı'yla konuştuğunu ve kol saatini çıkardığını gördü. Biraz daha yaklaşınca, şairin Bakan'dan da aynı şeyi yapmasını rica ettiğini duydu. Şairin açıklamasına göre, kol saatlerini değiş tokuş etmek, Ruslarda dostluk anlamına gelen bir adetti: Bir adamın bileğindeki saat, ötekine karşı duyduğu dostluğun süresini belirlerdi. Başka konukların onları izlediğinin farkında olan Bakan, her zamanki mükemmel diplomat havasıyla Tissot'unu çıkarıp isteksiz de olsa şaire verdi, onun Popyeda'sını aldı.

Levanter partiden eve döndüğünde, kapıdan içeri yeni girmişti ki telefon çaldı. Partideki konuklardan biri olan Arap diplomattı telefondaki, evsahibinin namına arıyordu. Levanter'e, Dışişleri Bakanı'nın karısının biraz önce ev sahibi hanımı arayarak, kocasının saat değiş-tokuşunu yeniden görüşmek istediğini bildirdiğini anlattı. Ev sahibi hanım Sovyet şairini yeterince yakından tanımadığı için, Levanter'in şairi, yaptığı dostluk jestini geri alması için ikna edip edemeyeceğini soruyordu. Değiştirilen saatlerin para değerleri söz konusu değildi, ev sahibi hanımın Arap diplomata söylediğine göre; gerçi Tissot antikaydı, seri üretilen Popyeda'ya kıyasla çok daha değerliydi; ama Bakan'ın

saatini geri almak istemesinin nedeni, Almanya'da geçirdiği gençlik yıllarında kendisine armağan edilmiş olmasıydı, anılarla bağlıydı o saate.

Ertesi sabah Pobyeda'yı alan Levanter, Tissot'u geri almak için şairi görmeye gitti. Ziyaret nedenini açıklayınca şair öfkeye kapıldı. Amerika'daki turu sırasında birçoğu Dışişleri Bakanı'nın Harvard'dan arkadaşı olan ünlü Amerikalıların saatlerini Sovyet malı Pobyedalarla değiştirmişti, hiçbiri de tutup saatini geri istememişti. Kanıt olarak bir dizi Rolex, Omega, Pulsar ve Seiko çıkardı ortaya. Koleksiyondan Tissot'u alıp Levanter'e uzattı.

«Kendini ne sanıyor o?» diye veriştirdi Rusça. «Almanya'da doğdu, Alman aksanıyla konuşuyor diye, Alman gibi davranmak zorunda mı yani!» 'Pobyeda' sözcüğünün 'galibiyet' anlamına gelebileceğini açıkladı bağırarak; ama bu, küçük hesaplılığın dostluğa galip gelmesi demek değildi kesinlikle.

Arap diplomat rahatlamış ve sevinmişti. «Bu çok hassas bir işti,» dedi, «o şairi ancak sizin ikna edebileceğinizi biliyordum.» Durakladı. «Yalnız bu arada, Bakan'ın Tissot'unu geçenlerde Cenevre'ye yaptığı bir resmi ziyarette satınaldığını da öğrendim raslantı eseri olarak.»

Başka bir gün, Levanter Amerikalı bir işadamıyla karısının New York'taki evlerinde verdikleri küçük bir yemeğe çağrılmıştı. Onur konuğu, Deltazur Cumhuriyeti Başkanı'nın karısı Madam Ramoz'du. Küçük adalardan oluşan, azgelişmiş, Amerikan askerî ve malî yardımına ve turizme bağlı bir ülke olan Deltazur'un Cumhurbaşkanı'nı yurtdışında sık sık temsil eden Madam Ramoz'un, yurdunda tüm hükümet erkanından daha fazla nüfuz sahibi olduğu söyleniyordu.

Madam Ramoz tepeden tırnağa silahlı gorilerinin eşliğinde geldi partiye; goriller parti süresince dairenin dışında, Saray Muhafızlarından yakışıklı bir albay olan yaver de göze batmadan içeride beklediler.

Madam Ramoz çarpıcı bir zerafete sahipti; Levanter yemekte onun yanına oturtulmaktan hoşnuttu. Madam Ramoz New York'a kocasının adına, yarın Basın Kulübünde

verilecek bir öğle yemeğinde konuşma yapmak üzere geldiğini açıkladı.

Amerikan gazeteleri son zamanlarda Başkan'ı şiddetle eleştiren haberler ve başyazılar yayınlıyorlardı, Madam Ramoz'a göre; Başkan'ın Komünist âsileri bastırmak bahanesiyle sıkıyönetim ilan ederek, diktatörlük yönetimine karşı beliren siyasal muhalefeti amansız tutuklamalarla ezmeye çalıştığını bildiren haberler yayınlıyorlardı. Madam Ramoz, ziyaretinin ana nedenlerinden birinin, ülkesinin ekonomisi Amerikan yatırımlarına ve güvenliği de Amerikan askeri yardımına dayalı olduğundan; Komünist mihraklarınca yönetilen liberallerin, Deltazur'u bir demokrasi ve özgürlük ülkesi haline getiren kocasına yönelttikleri bu düşmanca saldırılara karşı gerçeği ortaya koymak olduğunu açıkladı.

Madam Ramoz tatlı bir serinkanlılıkla konuşuyordu; Levanter kadına bakakaldığını farketti. Hayatında gördüğü en güzel Avrasyalı kadınlardan biriydi.

Kadın nezaketle sürdürdüğü konuşmasını bitirince, Levanter ona ülkesindeki duruma Amerikan halkının gösterdiği ilgiden dolayı, yarın öğle yemeğinde vereceği söylevin dikkatle dinleneceğinden emin olduğunu söyledi. Madam Ramoz da, sözlerinin yanlış anlaşılmasına ya da yanlış yayınlanmasına karşı önlem olarak söylevini hazırlayıp basın mensuplarına önceden dağıttıracağını söyledi. Levanter, Basın Kulübü'nün üyesi olmamakla beraber, söylevin bir nüshasını alıp alamayacağını sordu.

Yemekten sonra Madam Ramoz hazır söylev metninin bir nüshasını Levanter'e verdi. O başka konuklarla konuşmaya dalmışken, Levanter söylevi çabucak okudu. Sonra Ramoz'un kendi oturduğu yere dönmesini bekledi.

«Bu söylevinizin son hali mi?» diye sordu.

«Evet,» dedi Madam Ramoz kendine güvenen bir tavırla. «Neden sordunuz?»

«Korkarım içinde önemli bir hata var.»

«Hata mı? Nasıl bir hata?»

«Sizi ve eşinizi hayli zor durumda bırakabilecek bir hata, Madam,» dedi Levanter yavaşça. «Neyse ki kolaylıkla düzeltilebilir.»

Madam Ramoz kaygılı bir merakla ona baktı. «Söyleyin bana,» dedi.

«Size bu hatayı gösterirsem, Madam, düzeltip düzeltmeyeceğinizi bana söyleyecek misiniz?»

Kadın Levanter'e dikkatle baktı. «Tabii.»

«O halde,» diye devam etti Levanter, «benim sayemde bu hatayı görüp düzeltirseniz, karşılığında siz de benim için bir şey yapar mısınız?»

Madam Ramoz kınayan bir bakış fırlattı. «Benden istediğiniz şeye bağlı.»

Levanter kadının gözlerine dikti gözlerini konuşurken. «Investors International'daki mevkiim dolayısıyla, ülkenizdeki bir muhalefet gazetesinin önde gelen iki yazarının kanıtlanmamış bir yıkıcılık suçundan ötürü aylardır mahkeme önüne çıkarılmadan tutuklu bulunduğunu öğrendim.»

Kadın bir karşılık vermedi.

«Bu iki adamın işkence gördüğüne, ailelerinin sürgün edildiğine dair bazı kanıtlar var,» diye sürdürdü Levanter. «Söylevinizdeki hatadan sizi kurtarırsam, siz de bu adamların kurtulması için müdahale eder misiniz?»

Madam Ramoz bakışlarını odanın öte yanında durmuş, onları izleyen yakışıklı albaya doğru çevirdi. Sonra yine Levanter'e döndü. «Ben yalnızca Başkan'ın karısıyım, Bay Levanter, fakat İçişleri Bakanlığı üstünde sınırlı da olsa nüfuzumu kullanmaya çalışırım. Şimdi anlatın bakalım, neymiş bu hata.»

Levanter köşesini kıvırdığı bir sayfayı açıp, kurşunkalemle altını çizdiği bir bölümü gösterdi Madam Ramoz'a. Onun da okuyabilmesi için biraz daha yakınına geldi.

«'Ve eşim, Başkan Ramoz, ülkesinin baltacısı olmak gibi çetin bir görevi üstlenmiş bulunmaktadır.'» Burada durakladı Levanter. «Şu haliyle,» dedi Levanter yumuşak bir sesle, «bu bölüm Başkan Ramoz'un amansız bir katil olduğunu ima ediyor.»

Madam Ramoz kaskatı kesilmişti. Levanter'in koluna abanarak, metni dikkatle gözden geçirdi.

«Sizin söylemek istediğiniz herhalde bu değil,» dedi Levanter. «Kuşkusuz, sizin anlatmak istediğiniz şey, Başkan'ın halkına yol göstermek, yol açmak gibi bir görevi üstlendiğidir.»

«Fakat tabii,» diye konuştu heyecanla Madam Ramoz. «Bütün bu çetin yıllar boyunca onu tanıyıp seven herkes bilir bunu! Bu söylev ilk olarak kendi dilimizde yazılmış-

tı,» dedi. «İngilizceye çevrilirken meydana gelmiş olacak bu hata. Düzeltmeyi yaparım ben. Bana ve Başkana yardımlarınıza teşekkür ederim.»

«Şu halde bir yardımım oldu demek?»

«Evet oldu,» dedi Madam Ramoz. «Peki kimmiş bu güya masum olan gazeteciler bakalım?»

Levanter adları kartvizitinin arkasına çiziktirip kartı Madam Ramoz'a verdi. Kadın elini uzatınca albay yanına gelip bir baş selamıyla kartı elinden aldı.

İki gazeteci, Madam Ramoz'un ülkesine dönüşünden hemen sonra salıverildiler. Hükümetlerinin talimatıyla olacak, Investors International'a kendilerine yapılan isnatların kaldırıldığını ve ailelerinin yanına gitmelerine izin verildiğini bildirdiler. Investors International'ın sonradan yaptığı bir soruşturma, iki gazetecinin gerçekten özgür olduklarını doğruladı.

Levanter bu olayı neredeyse unutmuştu ki, birkaç ay sonra bir gün, Investors International'ın merkezinden çıkarken orta yaşlı, Avrasyalıya benzeyen kötü giyimli bir kadın yolunu kesti.

«George Levanter siz misiniz?» diye sordu kadın titreyerek.

«Evet, benim.»

Kısa boylu kadın biraz daha yaklaştı. Keçeleşmiş saçları briyantin kokuyordu. «Elimden gelse, seni öldürürdüm,» diye konuştu kesik kesik, yüzünün rengi atmış, hareketleri sarsaktı. «Yemin ederim ki öldürürdüm,» diye fısıldadı.

Levanter afallamıştı. «Neden? Ne yaptım ki ben size?»

«Benim kardeşimi hapse attırdın,» diye parladı kadın. «İşkence gördü orada.» Yüzünün kasları seğirdi, ağlamaya başladı.

«Yanlışınız var,» dedi Levanter. «Ben kimseyi hapse attırmadım.»

Kadın Levanter'in kolunu yakalamıştı. «Sen şu Ramoz celladının orospu karısının hesabına çalışıyorsun, değil mi?»

«Madam Ramoz?»

Kadın, Levanter'in suratına tükürdü. Tükürüğü Levanter'in çenesinden aşağı aktı, ama o kıpırdamadı.

«Yanılıyorsunuz,» dedi yavaşça. «Tamamen yanılıyorsunuz. Ben Madam Ramoz'dan iki adamın serbest bırakıl-

ması için ricada bulundum yalnız. Başka hiçbir şey yapmadım, inanın bana.»

Kadın başını kaldırıp Levanter'e baktı. «Kardeşim çevirmendi. Şimdi sabotaj suçuyla hükümetin soruşturma merkezlerinden birinde tutuklu bulunuyor. Ona ayakları bir yatağın üstünde, kafası başka bir yatağın üstünde olmak üzere köprü kurdurdular, gevşeyip çöktüğünde falakaya yatırdılar. Onun hakkında bana yazıp bilgi veren kişi, Saray Muhafızları arasındaki birinden, kardeşimi New York'taki bir partide o Ramoz karısına fitleyenin Investors International'dan George Levanter diye birisi olduğunu öğrenmiş.»

LEVANTER, İsviçre'den Fransa'ya geçiyordu arabasıyla, İsviçreli sınır muhafızlarını arkada bırakınca, iki sınırı birbirinden ayıran çeyrek millik tampon bölgeye girmiş oldu. İşte o bölgede motor kapağı açık, ikaz ışıkları yanıp sönen bir arabanın yanında dikili duran genç kadını gördü. Önüne ve arkasına büyük harflerle KURNAZ KONTES yazılı, giyile giyile incelmiş bir tişört vardı üstünde. Levanter arabasını kadının yanına çekip yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Kadın bir tamirci beklediğini, yalnızca yanında onunla birlikte bekleyecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi.

Levanter'e Ortadoğulu olduğunu, fakat Amerika'da okuduğunu ve şimdi New York'ta oturduğunu anlattı kadın. Levanter, halinden tavrından kimsenin Amerikalı olduğundan kuşku duymayacağını belirtti. Vücuduna sıkı sıkıya yapışan bir kot pantolon giyen kadının omuz hizasında düz kesilmiş gür siyah saçları vardı. Makyajı öylesine özenle ve ustalıkla yapılmıştı ki, pırıl pırıl güneş ışığında bile yüzünün cildi gayet doğal gözüküyordu. Tişörtü biçimli boynunu ve iri memelerini ortaya çıkarıyordu. İnce bir beli, ufacık bir tombulluk izi bile göstermeyen yusyuvarlak kalçaları ve uzun, narin bacaklarla minicik ayakları vardı. Zerafet akıyordu her yanından. Dış görünümü her bakımdan duyulara hitabeden, kışkırtıcı bir nitelikteydi. Tampon bölgenin her iki yanındaki gümrük memurları ve sınır muhafızları kadını zevkle gözlüyorlardı.

Levanter Kurnaz Kontes'le çene çalarken, İsviçreli oto tamircisi nihayet geldi. Arabanın motoruna bakmasıyla, oracıkta onaramayacağını söylemesi bir oldu. Kadının arabasını yedeğine alıp küçük sınır kasabasındaki garajına çekecekti. Levanter de arabasını geldiği yöne çevirip sınır

muhafızlarının dostça tezahüratı arasında, yanında Kurnaz Kontes olduğu halde tamircinin kamyonetini izledi.

Arabanın onarımını beklerlerken, öğle yemeğini birlikte yemeyi önerdi Levanter. Yemekte, kadın İsviçre'de yatmış olduğu klinikten henüz çıktığından söz etti. Laf arasında kliniğin adı bir daha geçince, Levanter kliniğe yatış nedenini sordu. Önce çekindi kadın; sonra rahmindeki bir tümörü aldırmak için ameliyat geçirdiğini anlattı. Tümör habis olmamakla beraber, cinsel faaliyetini bir süre kısıtlamak zorunda olduğunu anlatırken, gözlerini utangaç utangaç yere indirmişti. Levanter kadının açıksözlülüğünü çok çekici buldu.

Tamirci, garajın kapanış saatinden önce bitirememişti işini. Levanter, Kurnaz Kontes'e Paris'teki işlerinin bir süre daha bekleyebileceğini temin ederek beraber kalmayı önerdi. Bir motelde bitişik odalara yerleştiler. O akşam, motelin restoranında akşam yemeğine ikisinden başka inen olmamıştı; yaşlıca, konuksever bir İsviçreli kadın olan motel müdiresi onlara değerli bir beyaz şarap ikram etti. Açıklamasına göre, bu şarap Alplerin buzullu bölgelerindeki bağların üzümünden yapılmıştı. Bağlar yüzyıllar önce baskılardan kurtulmak için tepelere sığınan dinsel topluluklar tarafından meydana getirilmişti. Müdire, buzul şarabını Kurnaz Kontes'in güzelliği onuruna sunduğunu da belirtti. Gözlerini kadına dikerek, bu sınır kasabasından gelip geçen bir sürü sosyete mensubu içinde daha güzel bir kadın görmediğini söyledi durdu. İltifatları Kurnaz Kontes'i heyecanlandırmış gibiydi. Yanakları pembeleşmiş, Levanter'e bakarken dudakları titriyordu. Müdire hanım konuşurken, Kurnaz Kontes masanın altından ayağıyla Levanter'i dürttü. Sonra yavaşça Levanter'in bacaklarını birbirinden ayırdı, tabanı ile uyluklarını okşamaya koyuldu. Yemekten sonra Levanter ile Kurnaz Kontes odalarına çekildiler.

Levanter kadına iyi geceler dilemek üzere kapısını vurduğunda, onun yatmaya hazırlanmış olacağını sanıyordu. Oysa kadın makyajını tazelemiş, giyinik haldeydi. Levanter kadının yine dışarı çıkmak istediğini düşündü. Ama motel barının henüz kapanmamış olduğunu söylediğinde, kadın birbirlerini daha iyi tanıyabilmeleri için odada kalmayı istediğini belirtti. Kendini aynada inceledikten sonra telaşla üstüne başına çeki düzen verdi. Levanter'e anlamlı parıltı-

larla dolu gözlerle bakıyordu; yanına gelip şefkatle saçını okşamaya başladı. Levanter'i öptü, boynunu hafif hafif ısırdı, dilini kulağına soktu çıkardı. Göğüslerini ona yasladı, sonra çabucak gömleğinin düğmelerini çözüp bir yandan diliyle meme uçlarını okşarken, diğer yandan eliyle pantolonunun kemerini gevşetmeye başladı. Levanter tahrik olmasına karşın kendini çekti, kadının canını incitmekten korkarak. Kadın kırgın bir ifadeyle dudaklarını sarkıttı. Levanter, kadının geçirdiği ameliyatı düşündüğünü açıkladı.

Tek kelime söylemeden soyunmaya başladı kadın, giysilerini ve ayakkabılarını odanın içine gelişigüzel fırlatıp attı... Küçük uçlu memeleri dik ve dolgundu. Levanter'i gıcıklamak istermişçesine külotunu çıkarmadan biraz durakladı. Sonra çıkarıp, kliniğin üzerinde bıraktığı son iz olan beyaz bir tamponun örttüğü kısım dışında bütün vücudunu göstererek Levanter'e doğru yaklaştı. Yatağa uzanıp elini ona uzattı.

O gece sevişirlerken, vücudunun henüz safdışı kalmak zorunda olan o kısmını unutturmak isteğiyle bin türlü oyun icat etti kadın.

New York'a beraberce döndüler. Kurnaz Kontes dansa düşkündü. Yeni bir gece kulübüne ya da diskoya girdiğinde sanki büyük bir seyirci kalabalığı önünde ilk atlayışını yapacak olan birinin tramplene çıktığında duyduğu hisse kapılıyordu. Levanter, kendisi iyi dansetmediği için, gittikleri yerde bulunan en iyi dansöre Kurnaz Kontes'i takdim etmeyi görev ediniyordu. Kadın her zaman pisti en iyi gören ve başkalarının da kendisini en iyi görebilecekleri masayı seçiyordu. Sonra Levanter'le birlikte danseden çiftleri gözden geçiriyor, onu gölgede bırakmadan onun çılgınca enerjisine uyabilecek bir eş arıyorlardı. En uygun adayı bulduklarına karar verdiklerinde de, Levanter Kurnaz Kontes'i piste çıkarıyor, daha ilk adımlarda henüz bir şeyden kuşkulanmayan çifte yanaşıyorlar, adayın Kurnaz Kontes'i iyice görmesini sağlıyorlardı. Adam bir kez gözlerini ona dikince, Kurnaz Kontes avını yakaladığını anlıyordu. Sakarlık numarası yaparak adamla eşine çarpıyor, Levanter hemen araya girip özür diliyor, ancak bu arada kendisini ve Kurnaz Kontes'i tanıtmayı ihmal etmiyor ve fırsattan

yararlanarak o gece daha fazla dansedemeyeceğini belirtiyordu laf arasında. Dostça bir havayla Kurnaz Kontes'e devam etmek istiyorsa kendine yeni bir eş bulması gerektiğini öneriyordu. Pistteki çifti kendi masalarına getirtene kadar laflıyorlar, biraz sonra adam Kurnaz Kontes'i dansa davet etmiş oluyordu. Birkaç dakika içinde yeni eşiyle Kurnaz Kontes herkesin dikkatini üstlerine çekmiş oluyordu.

Böyle tramplenli gecelerden sonra Levanter ile Kurnaz Kontes oteldeki dairelerine dönüyorlardı; ne var ki Kurnaz Kontes için gece henüz bitmiş olmuyordu. Gece kulübünde Levanter'e tüm dünyanın kendisine âşık olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı; şimdi Levanter'in de kendisine tamamen tutulduğunun kanıtını istiyordu. Hâlâ coşku içinde, neredeyse müptelası olduğu ve Levanter'in binbir zahmetle getirttiği buzul şarabına uzanıyordu. Çabucak bir banyo yapıp Levanter'in yanına geliyordu ışıltılar saçarak. Önünde durup, onu ipnotize ettiğini bildiği vücudunu yavaş yavaş açıyordu. Her gün uzmanların özenli bakımından geçen, üstünde tek bir kıl olmayan cildi kusursuz, kasları masörlerin deneyimli elleriyle gerginleştirilerek kıvamına getirilmiş, heykeltraş elinden çıkmış gibi bir vücuttu bu. Levanter'in uyarılmışlığını sürdürerek onu zevkin doruklarına çıkartıp indirmek, Kurnaz Kontes'in güzelliğine karşı son bir onurlandırma oluyordu.

Levanter kent dışına yaptığı kısa iş gezilerinden dönüşlerinde Kurnaz Kontes her zamanki açıksözlülüğüyle ona yokluğu sırasında yaptıklarını anlatıyordu. Sanki ona başkaları tarafından da ne kadar arzulandığını hatırlatmak istermişçesine, o yokken erkeklerle birlikte geçirdiği geceleri son ayrıntısına kadar anlatıyordu. Dediğine göre kimi zaman kadınlarla da beraber olmak istiyordu; onlar da erkekler kadar güzel ve çekici buluyorlardı onu. Böyle birçoğunun ilk kadın aşığı olmuştu Kurnaz Kontes.

Kurnaz Kontes maceralarını birbiri ardına anlatırken, Levanter onun başkalarıyla olan erotik ilişkilerinin tehdidini hissetmemeye çalışarak dinliyordu. Onun hayatının özünün bu olduğunu görmüştü: Levanter'in gözünde olduğu kadar herkesin gözünde güzeldi. Onun güzelliğini takdir etmek özel bir zevk sahibi olmayı ya da olağanüstü bir seziyi gerektirmiyordu. Dolayısıyla ona karşı duyduğu arzu, herhangi bir anda yerini alabilecek olan herhangi bir erkeğin ar-

zusu gibi sıradan bir duygu olarak görünüyordu Levanter'e. Bu kadına tamamen sahip olmayı ne kadar az düşünürse, onu yitirmenin yapacağı etkiyi de o kadar az düşünürdü. Onun şimdiki âşığını bir rakip olarak görebilirdi, iki-üç yakın dostunu kıskanabilirdi, ama Kurnaz Kontes'in henüz tanımadığı o yabancıyı nasıl çekemezlik ederdi? Bu kadının erotik maceralarının meydana getirdiği Samanyolundaki yıldızlardan yalnızca bir tanesiydi kendisi.

Bu kadın için dans ve seks, diğer insanlarla temas etmenin tek yoluydu onun için; vücudunun bakımı ve dış görünüşüne gösterdiği özen de kendisi hakkındaki tek bilinciydi. Görülmek, farkedilmek, görünüşüyle herkesi hoşnut edip göz kamaştırmak tek davranış nedeniydi. Kendi başına kalmasını gerektiren her türlü faaliyetten nefret ediyordu; ama dışarı çıkıp da göze çarpmamaktansa, hayran olunmamaktansa, hiç çıkmamayı yeğlerdi. Birisinin gözlerinin kendisine takıldığını görür görmez, bir âşığının istekli elleri ona dokunmuş gibi canlanıyordu sanki.

Kurnaz Kontes kendini Levanter'in arzusunun kaynağı olarak gördüğünden kendini ona vermeye hazırdı; Levanter ona sahip olduğunu hissetmek için ona acı vermek ihtiyacındaysa, acı çekmeye razıydı. Fakat Levanter kendi heyecanının boşalımına kendini kaptırmak üzereyken, o denetimi eline alıyor; Levanter'in doyuma erişmesinin aleti o oluyordu. Levanter'i köle ediyordu kendine.

Kadının güzelliğine karşı bir sahiplik duygusu besliyordu Levanter; yine de cinselliği biraz garip geliyordu ona. Sevişmelerinde kadının neyi aradığını tam olarak saptayamamakla beraber, kadın onun istediği her şeyi anlıyor gibiydi. Zaman zaman başka kadınlar onun arzularını tuhaf bulmuşlardı; oysa bu kadın, onun ihtiyaçlarını sanki beklenilen şeylermiş gibi kabulleniyordu. Levanter'in içinde saklı kalmış tüm özlemleri ve şehvet duygularını açığa çıkarma yeteneğiyle gururlanıyor gibiydi kadın. Levanter'in bedenini duygularıyla gözetleyerek, onun boşalımının her ayrıntısını izliyor, bedeninin her kasılışının süresini ve şiddetini saptamaya çalışıyordu.

Kurnaz Kontes'i anlamak çabası içindeki Levanter, onun resimlerini çekmeye başladı, yüz ifadelerini, hareketlerini, gülümseyişlerini yakalamaya çalışıyordu. Resimlerin oluşturduğu yığın büyüdükçe büyüdü; Levanter resimleri tekrar

tekrar, teker teker elinden geçirerek kadının görünüşünde kendisini aynı zamanda hem çeken hem de tedirgin eden şeyin ne olduğunu keşfetmeyi umuyordu gizliden gizliye. Fakat kadının resimleri onun sırrını Levanter'e açmaya yetmediği gibi, Levanter'in ona doğru itilişinin nedenini açıklamaya da yetmedi.

Levanter onun slaytlarını çekmeye başladı. Projektöre slaytları koyup da ekrana Kurnaz Kontes'in görüntülerini yansıtınca bu görüntülerin taşıdığı güzelliğin beyninde bir yerden, adsız kalmayı yeğleyen bir sanatçı tarafından nakşedilmiş olduğu yerden kaynaklandığını hissetti.

Kadını görece kısa bir süredir tanıyordu ve ne zaman onun cinselliği hakkındaki kaygılarını dile getirse, Kurnaz Kontes tümör ameliyatının vücuduna bir şok etkisi yaptığını, aybaşılarının düzenini bozduğunu ve kısırlaşma tehlikesi yarattığını anlatıyordu. Vücudu henüz iyileşmemişti, bu yüzden her hafta muayeneden geçmek, iğne yaptırmak zorundaydı. İki muayene arasında depresyon geçiriyor ve kendine güvenini yitiriyordu; iğne yapıldıktan sonra coşkusu ve kendine güveni yerine geliyordu.

Levanter'in, kadının maceralarını uydurduğundan kuşkulanmak için bir nedeni yoktu, ama kadının kendi cinsel hayatı hakkında bildiklerinin tam olmadığından ve belki de bilinçaltında saptırılmış olduğundan kuşkulanıyordu. Ayrıca, kadının Levanter'le sevişirken eriştiğini ileri sürdüğü orgazmların her zaman gerçek olmadığına, kadının bu orgazınların niteliği hakkında doğruyu söylemediğine emindi. Bunu ameliyatın bir yan etkisi olarak görüyor, hâlâ bir tamponla mühürlü duran kadına olan arzusu büyüyordu. Beraberce geçirdikleri zamanlar hayatı genişletiyor, ondan ayrı olduğu zamanlar ise daralıyor gibiydi. Kurnaz Kontes bir alışkanlık haline gelmişti Levanter için.

Levanter iş gezilerinden birinden tasarladığından iki gün erken döndü. Vakit geç olmuştu; Kurnaz Kontes dairelerinde değildi. Huzuru kaçmıştı Levanter'in; otelin lobisine inip ertesi günün sabah gazetesini aldı. Belki Kurnaz Kontes'i bulurum umuduyla, kapıcıya akşamleyin onun otelden ayrıldığını görüp görmediğini sordu. Kapıcı, hava yağmurlu olduğundan ve taksi bulunamadığından genç hanımın otelin arabasıyla iki saat kadar önce gittiğini söyledi. Levanter hanımla buluşması gerektiğini ama randevu ye-

rının adresini kaybettiğini ileri sürerek aynı arabayı istetti. Otelin şoförü onu, genç hanımı bıraktığı kulübe götürdü dosdoğru.

Levanter bu kulübe daha önce hiç gelmemişti. Kapıyı açtığında, genç, sert görünüşlü bir fedai tepeden tırnağa süzdü onu. Girişteki kalabalıktan sıyrılıp vestiyere giderken, yanları sık dantelli kısa bir deri etek giymiş genç bir kadın ona selam verdi. Kadının kaşları inceltilmişti; incecik şifon bluzu altındaki biçimli memelerini göstermek için göğsünü şişiriyordu.

«Seni tanıyorum ben,» dedi kadın alçak, iyi ayarlanmış bir sesle. «Seni bir keresinde diskoda görmüştüm. Arkadaşımla birlikteydin.»

«Arkadaşın mı?» diye sordu Levanter.

Kadın başıyla onayladı. «O gece beraber dansederken pistte bir çiftle toslaştınız. Arkadaşım ona Kurnaz Kontes dediğini anlattı bana. Bu gece burada, biliyor musun?»

«Biliyorum,» dedi Levanter, «ona katılmaya geldim zaten.»

Paltosunu vestireye bırakıp arka taraftaki odalara doğru koridorda yürümeye başladı. Genç kadın yüksek topuklarıyla yanında yürüyordu salına salına; peşini bırakmaya niyeti yoktu anlaşılan.

«İkinizin Avrupa'da nasıl tanıştığınızı anlattı,» diye fısıldadı kadın. «İki ülke arasında. Çok romantik. Greta Garbo'nun eski filmlerindeki gibi.» Kadın, sürdüğü parfümün ağır kokusu Levanter'in burnunu dolduracak kadar yanaşmıştı ona, kalçalarını sürtüyordu. «Onun ilk erkeğiydin sen, biliyor musun?»

«İlk erkeği mi? Olamaz!» diye karşı çıktı Levanter.

«Evet. Değişiklikten sonraki ilk erkeği.»

«Neden sonraki?»

«Biliyorsun neden sonra. Ameliyatı.»

«Şu tümör ameliyatını mı kastediyorsun?»

Kız kolunu tutup sıktı. Narin eliyle ağzını tutarak güldü. «Bu da iyi. Şu 'tümör' lâfı hoşuma gitti doğrusu!» Uzun kirpiklerini kırpa kırpa yanaklarına ve omuzlarına düşen saçlarını geriye savurdu.

Levanter sinirlenmişti. «Peki, sen ne diyorsun buna?»

Kız yalnızca güldü. Levanter'in elini alıp eteğinin altına götürdü ve istediği şeyi iyice hissetmesini sağlayın-

caya kadar bastırdı bedenine. «Sen nasıl istersen öyle diyelim, sevgilim,» dedi genizden bir fısıltıyla. «Yakında benim de 'tümör'ümü alacaklar, biliyor musun? Bir ara yolun düşerse bana da uğrasana?»

Levanter elini eteğin altından çekip dans müziğinin sesine doğru yürüdü. Bir anda Kurnaz Kontes'le olan ilişkisi boylu boyunca beyninde canlanmıştı; onun fizik güzelliğine olan aşırı tutkunluğu değildi huzurunu kaçıran, her nedense sevişirlerken ona yaptıklarından utanıyordu. Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü kafasında kurmaktan kendini alamıyordu. Levanter artık güzel ve gizemli bir kadının âşığı değildi. Başka bir erkekten, onun ihtiyaçlarını çok iyi anlamış olan ve onu rahatça tatmin eden bir erkekten kolay bir doyum talep eden yoz bir cinsel eşti. Levanter çevresine bakındı. Kadınların birçoğu güzeldi, ama hiçbiri Kurnaz Kontes kadar çarpıcı değildi. Ama şimdi hepsinin de gerçek kimliğini bildiğinden, kendini dolandırılmış hissediyordu.

Kurnaz Kontes dansetmekteydi. Levanter'i gördüğünde hemen durup, uzun boylu, adaleli bir adam olan eşinden ayrılarak soluk soluğa, saçları dağınık, Levanter'e koştu, onu öpüp kenara çekti.

«Nasıl buldun beni?» diye sordu Kurnaz Kontes duyulmak istemiyormuş gibi.

«Otelin şoförü getirdi beni buraya.»

«Arkadaşımla konuşuyordun.»

«Evet. Arkadaş olduğunuzu söyledi.»

Kadın, Levanter'in içinde bulunduğu hali anlamıştı. «Demek ki sana anlattı durumu. Şimdi biliyorsun,» dedi.

«Evet biliyorum,» dedi Levanter, «şu senin 'tümör' işini.»

«Bu bir şey değiştirmez ki? Yine beraber olacağız, değil mi?» diye sordu kadın, kaygılı gözlerle Levanter'e bakarak.

«Hayır, kalamayız,» dedi Levanter. «Senden ayrılmam gerekli.»

Kurnaz Kontes yalvardı. «Bana yeterince fırsat tanımadın ki. Kendimi daha tanımıyorum bile. Bir haftaya kadar tampon çıkartılacak,» dedi. «Benimle herhangi başka bir kadın arasında hiçbir fark bulamayacaksın.» Durakladı. «Orgazmı tamamen içinden gelen tek kadın olacağım ben hayatında,» diye işi şakaya boğmaya çalıştı.

«Senin gizemine tutulmuştum,» dedi Levanter. «Şimdi aydınlandı gizemin.»

«Ama ben seni aldatmadım ki. Hiçbir kadın sana benden daha iyi muamele yapmış olamaz; sonra sen benim çocuğum olmasını istemiyordun, değil mi?»

Levanter'e dikkatle baktı, sonra yumuşak bir hareketle onu başka bir koridora yöneltti. Bir merdivenliğin üstünden boğuk sesler geliyordu. Merdivenlere ulaşmadan durdurdu Levanter'i.

«Çocukken doğanın bir yanlışlık yaptığını biliyordum,» dedi. «Bir kıza benzemeye ve anlamadığım gereksinimlerin dürtüsüyle hareket etmeye başladığımı hissediyordum. On iki yaşıma geldiğimde, her gün en az iki üç dakika aynamın önünde kız giysilerine bürünüp makyaj yapmakla ya da takma saç giymekle uğraşırdım. Cinsiyetimi değiştirmeyi düşündüm. Fakat Müslüman ülkelerinde kadınlar hayvanlar gibi mal sayılır.» Acı acı güldü. «Dişi olarak doğmuş olmak zaten kötüdür. Hele aklı başında bir erkeğin dişi olması hiç akla sığacak şey değildir.»

Kurnaz Kontes, Levanter'i bir sıraya götürüp yanında oturmaya zorladı. Derin bir soluk aldı.

«Ailem ülkemizin en varlıklı ve nüfuzlu ailelerinden biriydi, babamsa seçkin bir diplomattı,» diye başladı anlatmaya. «Tek oğlu olarak babamın gururuydum ben ve de servetinin tek varisi.» Bir an düşündü, sonra uzaktan gelen bir sesle konuştu. «On altı yaşımdayken, babam erkekliğimi yitirdiğimden korkup Fransız doktorlarını getirtti, onlar da haftalarca bana erkeklik hormonu aşılayıp durdular. Ama Allah'ın işine karışılmaz.»

Levanter onun eline dokundu; ne kadar narin ve dişi görünüşlü olduğunu düşündü. O ise artık bir kez başladıktan sonra kendini durduracak güç tanımıyormuşcasına devam etti.

«Bütün bu tedaviye karşın, göğüslerim gelişiyor, vücudum sanki benim bir kadın olduğumda ısrar ediyordu. Yardımıma gelebilecek kimse olmadığını hissediyordum. Annem ben küçükken ölmüş, ben de ne babamın hemen sonra evlendiği genç kadına, ne de ondan olan iki üvey kızkardeşime karşı bir yakınlık besliyordum. Bu yüzden üvey annem yardımıma gelince gerçekten şaşırmıştım. Ancak sonra kavradım neden böyle yaptığını tabii.»

Levanter soran bir ifadeyle yüzüne baktı.

«Ben hâlâ babamın servetinin tek meşru varisiydim,» diye açıkladı Kurnaz Kontes. «Üvey annem babama bir oğlan vermemişti, ama şimdi kendisi ve kızlarıyla muazzam bir mirasın arasına giren tek engeli ortadan kaldırmak fırsatı geçmişti eline. Ben Amerika'da öğrenimdeyken üvey annem beni görmeye geldi; bu arada cinsiyet değiştirme konusunda uzman bir Amerikalı doktoru görmem için de gizlice hazırlık yapmıştı. Doktor beni ameliyata ve kadın olarak yaşayacağım bir hayata hazırlamak için önce bir psikolojik terapiden geçmemi önerdi. Tabii benim buraya ve bunun gibi başka kulüplere her akşam gide gide kendimi hazırlamakta olduğumu bilemezdi. Babamın bilgisi dışında, üvey annem İsviçre'deki banka hesabıma önemli miktarda para transfer ettirdi. Psikoterapiden geçtim, hormon aşılarını yedim ve kısa bir süre sonra son değişiklik için İsviçre'ye gitmeye hazırdım.»

Gözlerini Levanter'e dikmişti. O bir şey söylemeyince, sözlerine devam etti.

«Ben daha klinikteyken, kuşkusuz üvey annem tarafından kiralanan kimliği belirsiz biri babama telefon edip oğlunun bir kazada sakatlandığını haber vermişti. Birkaç saat içinde yanıbaşımdaydı babam; neremden sakatlandığımı soruyordu telâşla. Doktor yatağın örtüsünü kaldırıp gururla babama ameliyatın başarılı geçtiğini, oğlunun artık bir kadın olduğunu söyledi. Babam bir oğlu olmadığını haykıra haykıra odadan dışarı fırladı.» Kadın sesindeki acıyı yutkunmak istermişçesine durakladı. «Ben klinikten çıkmadan, büyükelçilikten babamı temsilen gelen bir memur; babamın ailesinin ve Sultan'ın hizmetindeki mevkiinin onuruna leke sürmeme engel olunacağını bildirdi. Pasaportum iptal edilmişti; soyadımı kullanmaya da hakkım yoktu. Çünkü babam oğlunun ebediyen kayıp olduğunu söylemişti. Memur babamın çeşitli tıbbi otoritelerden benim delirmiş olduğuma dair belgeler aldığını da söyledi. Ülkeme dönecek olursam, aklını kaçırarak kendi kendini sakatlamış bir deli olarak tımarhaneye kapatılacaktım. Ve dünyanın neresinde olursa olsun, kamuoyu önünde babamın kimliğini açıkladığım takdirde, adamları ona bir daha iftira etmememi sağlayacaklardı mutlaka.»

Babasının tehdidini ciddiye aldığı belliydi.

«Hesabım bulunan bankalardan bana derhal yazı geldi...» Kurnaz Kontes durdu, sonra yine başladı konuşmaya. «Sana rastladığım gün bankalar büyükbabamdan miras kalan petrol hisseleri üzerindeki meşru hakkımı yitirdiğimi, tüm yurtiçi ve dışındaki banka hesaplarımın kapatıldığını, haftalık harçlığımın kesildiğini ve tüm tasarruflarımla gelirlerimin babama geçtiğini bildirmişlerdi.»

Levanter'in koluna dokunup gözlerini kaldırarak ona baktı. Gözleri de sesi gibi hüzünlüydü.

«Her şey böyle olup bitti,» dedi; sanki öyküsü Levanter'e olduğu kadar kendisine de bir şok etkisi yapmıştı. «Birkaç gün içinde, dönüşüm tamamlanmıştı; bir zamanlar erkekken, şimdi kadın olmuştum. Zenginken, beş kuruşum kalmamıştı. Erkekliğimle birlikte babamı ve ülkemi de yitirmiştim. Kendini geçindirebildiği ve sürekli olarak gereksindiği tıbbi tedavinin faturalarını ödeyebildiği sürece herhangi bir ülkede kalabilen başıboş gezginin biri olup çıkmıştım.»

Narin, uzun bacaklı, güzel bir genç kadın, göğüsleri dik, onlara doğru geldi. Kurnaz Kontes ayağa kalktı, öpüştüler. Levanter de kalktı, Kurnaz Kontes onu öteki kadınla tanıştırdı. Kadın kışkırtıcı bir gülümsemeyle kalçalarını çalkalaya çalkalaya uzaklaştı yanlarından.

Levanter Kurnaz Kontes'e baktı. Kadının içinde bulunduğu durumun umutsuzluğunu düşünmek eziyordu onu, ama şu anda yalnız kendini düşünmek zorunda olduğunu da biliyordu.

«Aynı soydan!» diye atıldı Kurnaz Kontes, öteki kadın duyamayacak kadar uzaklaştığında. «Burada Tanrı yapısı tek bir kadın olduğunu sanmıyorum. O da bir zamanlar büyük kentlerdeki bankalardan birinde memurdu.» Güldü. «Günün yarısını masasının ardında geçiren, işadamı kılığı içinde bir erkek. Bankada kimse günün diğer yarısını burada muhteşem bir sosyete güzeli olarak geçirdiğini bilmiyordu. Sonunda bankadan ayrıldı, hormon tedavisi yaptırdı, göğüslerini büyütüp, saçını uzattı. Şimdi tek ihtiyacı son ameliyat için bir banka kredisi. Bir de sırf gizli servis ajanları kimlik değiştirir sanırlar!»

Levanter'in huzursuzluğunu saklamaya çalışmadan sağa sola bakındığını gördü.

«Biz kendimizi âşıkların en mükemmeli olarak görü-

rüz,» dedi Kurnaz Kontes, «Erkeğin de kadının da tutkuları biraraya gelmiştir bizde. Aslında bizdeki, her ikisinin de boş gururudur ya. Zaten o boş gösterişler olmasa, bizi ne ayakta tutabilir ki, belki bu işin eğlencesi dışında? Gerçekten de burada olmadık şey yoktur,» diye devam etti, «arada bir kent dışından hiçbir şeyden haberi olmayan biri gelir, karısına büyük kenti göstermek hevesiyle. Makyajını tazelemek için bayanlar tuvaletine girecek olur; bir de ne görsün, yüksek topuklar üstünde bir dizi yapay kadın, duvar pisuvarlarının önünde eteklerini sıvazlayıp sıralanmışlar, ya da birbirlerine göğüslerini, kozmetiklerini, süslü püslü çoraplarını ve isteksiz de olsa henüz tam ortadan kaybolmamış olan 'tümör'lerini gösteriyorlar. Bizim taşralı hanım onlara bir göz atmasıyla aklını kaçıracak gibi olur tabii ve son sürat uzaklaşır oradan. Bu arada tipik Amerikan yakışıklısı kocası da, barda ona yanaşıp yeni memelerini sergilemekle meşgul genç bir âfetin tuzağına düşmek üzeredir.»

Durakladı. Sonra Levanter'e doğru yanaşıp burnuyla ensesini dürttü, yanaklarını, gözlerini öptü.

«O aradaki yıllarda bir erkek ya da kadınla sevişirken, bir kadın olarak mı, yoksa erkek olarak mı arzulandığımı merak eder dururdum,» dedi. «Yoksa başkalarının karar verebilmeleri için kullanılıyor muydum yalnızca? Aşığımın içimdeki kadını istediğini bilsem de, erkek yanım araya giriyor, kişiliğimi yadsıyarak hislerimi alaya alıyordu. Bu çıkmazdan kurtulmak için tek yol vardı, ben de o yolu seçtim.»

Yine durmuştu. Yukarıda, yere bir bardak düşüp parçalandı. Sesler yükselip yine alçaldılar.

«George, sen beni tümüyle bir kadın olarak tanıyan ilk gerçek erkektin. Senin karşında bir bakireydim ben,» dedi. «Sınırdaki o yerde benim yanıma ilk geldiğinde, kendimden sonsuza dek kesip attığım erkekliği kişileştiriyordun sen. O andan itibaren karşı karşıya kalacağım bir sınavdın.»

Erkeğe baktı. Levanter bir kez daha görüyordu ne kadar güzel olduğunu bu kadının; yüzünün teni ışıklar saçıyor, gözleri, saçları gibi simsiyah, ona yaslanan göğüsleri dipdiriydi. Kollarıyla sardı kadını ama ilk kez ona dokunmak ve sahip olmak isteği duymadı içinde. Bunca zamandır kendisine zevk veren bir vücudu istememesi garipti, ama

Kurnaz Kontes artık ona dünyayı ve kendisini yansıtmak gücünden yoksundu, en çok ihtiyacı olduğu şeyi vermekten âcizdi.

«Gerçekten benimle kalmanı dilerdim,» diye fısıldadı Kurnaz Kontes, «sana gerçeği olduğu gibi anlatmadıysam, yalan da söylemedim. Sonra sekste önemli olan heyecanlanmak ve bu heyecanı hep korumak, kendini bulmak değil midir? Seninle, her zaman kendimi buluyorum ben.»

Levanter onun soluğunun sıcaklığını hissetti ensesinde. Bir an daha sustu. Sonra sordu; «Sana ne olacak şimdi.»

Kadın, Levanter'in kollarından sıyrılıp onu merdivenlere doğru çekti. «Gel benimle yukarı.»

Büyük, loş bir odaya girdiler. Beyaz gemici üniformaları içinde genç, efemine garsonlar, masaların arasında içki tepsilerini taşıyarak gidip geliyorlardı. Yoğun bir tütün, haşhaş ve marihuana dumanı havayı kaplamıştı.

Levanter masaların çoğunun cafcaflı gece giysileri ya da deri ceket, minietek giymiş, siyah ipek çorapları saten jartiyerlerle tutturulmuş, şiş ayakları stiletto topuklu ayakkabılara güç bela sokulmuş yaşlıca kadınlarca tutulmuş olduğunu farketti. Etraftaki birkaç erkek müşteri de yaşlıydı. Odadakilerin çoğu şimdiden sarhoş ya da dumanlı hülyalar içinde, iki köşedeki hoparlörlerden kulakları sağır edercesine yayılan müzik sayesinde uyanık duruyorlardı.

Kurnaz Kontes, Levanter'i içeri çekti. Birkaç kadın başlarını kaldırıp, kılları alınmış, boyanmış kaşlarını kavis şeklinde kaldırarak baktılar. Kurnaz Kontes'e seslenip giysilerini ve saçını övdüler, ama Levanter'e aldırış etmediler.

Odanın dumanlı aydınlığında, yaşlı görünüyordu bu kadınlar. Oysa yüzlerine yakından bakılınca, orta yaşlarında bile olmadıkları belli oluyordu. Gözlerinde hiçbir neşe pırıltısı kalmamıştı. Kat kat makyajın altındaki tenleri kaba ve kırışıklı, boyanmış saçları seyrelmişti, bazıları kelliklerini takma saçlarla kapamaya çalışmışlardı. Hemen hepsinin aşırı yemekten gerdanları kat kat olmuş, omuzları yağlanmış, uylukları biçimsizleşmiş, butları aşırı gelişmişti. Yapay olarak şişirilen göğüsleriyse yumuşamış, fıçı gibi bedenlerinden sarkıyordu. Kahverengi lekelerle kaplı elleri doğal olmayan bir genişlikte, neredeyse bir kare biçimindeydi; tırnakları ojeden parlayan parmaklarıysa, hep aynı kalınlıkta gibiydiler.

Levanter yavaş yavaş dönüp odadan çıktı. Kurnaz Kontes takip etti onu.

«Menopoz Odası adını koyduk buraya,» dedi. «Erkeklikten sonraki durağımız burasıdır; ve hayatımızdaki tek menopoz da budur işte. Orada gördüklerin de kendi kendimize yarattığımız kuşağın bazı üyeleridir,» diye devam etti, sesine havadan sudan konuşurmuş gibi bir ton vermeye çalışarak. «Hormon dengesizliği. Metabolik düzensizlikler. Zihinde sakatlıklar. Cinsel dürtü yoksunluğu. Doktorlara ya da doğrudürüst bir yaşama yetecek kadar paraları da yoktur. Günlerin çoğunu sıcak suyu olmayan evlerinde uyuyarak geçirirler, geceleri de sonu gelmek bilmeyen bir sürü uyuşturucu ve tahrik ediciyi içkiyle yuvarlamakla. Tek kurtuluşları kulüp sahibinin onları genç, taze ve güzel kurnaz kontesler olarak hatırlamasında ve her gece bedava yemek vermesindedir. Ne de olsa bu kadar büyük bir ülkede, hâlâ onlarla bir kör randevuya hazır olan müşteriler çıkar.»

Yine aşağı indiler merdivenlerden. Kadın, Levanter'in paltosunu giymesine yardım ederken, o vestiyerdeki bazı erkeklerin aç gözlerle Kurnaz Kontes'e yiyecekmiş gibi baktıklarını farketti. Kadın da farketmişti.

«Bırak baksınlar,» dedi. «Senin henüz bu gece öğrendiğini onlar hep bilegelmişlerdir. Beni arzuluyorlar ama, yine de benim bir erkeğin yapabileceği en büyük fedakarlığı yaptığımı düşünüyorlar. Ve ne için? Sırf onlar için kısacık bir gösteriş uğruna! Ben de yukarısını boylayana kadar!»

Tek başına kalan ve Kurnaz Kontes'in dostluğunu özleyen Levanter yalnızlığını gidermek için eski arkadaşlarını aradı. JP bunlardan biriydi. Spor dünyasında efsanevi bir kişilik olan JP, üç kez dünya eskrim şampiyonu olmuş, Olimpiyatlarda altın madalya kazanmış, daha birçok uluslararası karşılaşmayı birincilikle bitirmişti. Gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustalarından biri sayılıyordu.

Doğu Avrupa'nın bütün yıldız sporcuları gibi JP de,

orduda yarbay rütbesiyle taltif edilmiş ve Savunma Bakanlığı nezdinde bir askeri eğitim programına atanmıştı.

Bir karşılaşma için New York'a geldiğinde, Levanter'i oteline çağırdı. İstihbarat yetkililerinin kendisine ülkenin Brüksel'deki büyükelçiliğinde askerî ataşe kisvesi altında, Batı'daki sosyal ilişkilerini kullanarak NATO'nun yüksek komutasına sızmaya çalışmasını önerdiklerini anlatırken oflayıp pufluyor, koltuğunda rahatsızmış gibi kıpırdanıyordu.

«Senin anlayacağın beni Varşova Paktı askerî güçleri hesabına casus olarak çalıştırmak istiyorlar,» dedi JP.

Levanter hayretler içindeydi.

«Bana konuyu ilk açtıklarında, dudağım uçukladı. Tek bir kelime söyleyemedim.» Bir an durdu. «Bilirsin, eskrim benim için her şey demektir. Kılıç, ülkemin ulusal simgesidir ve ben de vatanımda her erkeğin, kadının, çocuğun gözünde bir kahramanım, bir ulusal gurur kaynağıyım. Neden yetmiyor ki bu kadarı?»

«Ne dedin onlara?» diye sordu Levanter.

«'Ben yalnızca açıkta savaşmasını bilirim', dedim. O zaman toplantıda hazır bulunan bir general, Batı'da benim ellerime dikkat etmeyecek kadar bana hayran olduklarını, dolayısıyla bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu söyledi. 'Yanılıyorsunuz, Generalim,' dedim. 'Ben bir eskrimciyim. Bana hayransalar, ellerimi izlediklerinden hayrandırlar.' Ve görüşmeyi yarıda bırakarak çıkıp gittim.»

«Sonra ne oldu?»

«Önceleri hiçbir şey. Derken adres ve not defterimin bir süre kaybolduktan sonra, hiç koymayı düşünmeyeceğim yerlerde ortaya çıktıklarını gördüm. Dostlarımdan bazıları sorguya çekildiler. Bir keresinde bir antrenmana geç geldiğim için maaşımın üçte birini kestiler.» Acı acı güldü. «Benden daha iyisi, hatta benim kadar bile iyisi olmadığından, özel olarak yaptırılan bir üçlü ayna karşısında kendi kendime karşı antrenman yaparım ben. Ve birkaç kez kendi kendimle antrenmana geç geldiğim için de cezaya çarptırıldım!»

JP ayağa kalkıp odanın öbür yanına geçti.

«Ve bir de bu,» dedi, büronun üstünden bir kitap alarak, «en büyük darbe bu oldu işte. Tam bu geziye çıkmadan önce yaptılar bunu da.»

Kitabı Levanter'e uzattı. Bu, yeni yayınlanmış otobiyografisi, **Olimpiyat Altının**ın bir nüshasıydı.

«Devlet basımevinden yeni çıkmıştır,» dedi düşünceli düşünceli. «Tam New York uçağına binerken verdiler bana.» Durakladı, kızdığı açıkça belli oluyordu. «Benim bilgim olmadan, kim olduğu belirsiz devlet sansürcüleri kitabın birçok bölümünü silmişler, birçoğunu da önemli ölçüde değiştirmişler. Örneğin birçok kez andığım eskrim hocamın adı bir kez bile geçmiyor. Oysa bana tüm bildiğimi öğreten o adamdır. Herhalde Yahudi olduğu için çıkardılar adını kitaptan,» dedi JP. «Bu arada yüksek mevkilerdeki ordu ve spor yetkililerine yönelik eleştiriler şeklinde şeyler de sonradan katılmış, kendi iç siyasal çekişmelerine beni de bulaştırmışlar.»

JP'ye yardım etmek isteyen Levanter, arkadaşı olan Arap diplomatı aradı.

«Ne yapmamı istiyorsun?» diye sordu diplomat.

Levanter hemen söyledi. «JP'nin yurda döndüğü takdirde tehlikede olup olmayacağını öğrenebilir misin?»

Birkaç gün sonra telefon eden diplomat, Levanter'e Manhattan'ın ortasındaki erkek hamamlarından birinde randevu verdi. Levanter önce Arap'ın böyle bir yer seçmesine şaşırmıştı. Ama içeri girince, diplomatın cinsel zevkleri için böyle yerlere geldiği ve belki buralarını gizli siyasal faaliyetleri için gerekli mahremiyeti sağladığı için de kullandığı aklına geldi.

Peştemallara sarılı olarak, konuşmadan karanlık koridor boyunca yürüdüler. Her köşeden yavaş ve duygusal bir müzik akıyor, loş ışıklarla ve marihuananın buğusuyla birleşerek sürekli bir mahremiyet havası veriyordu hamama. Odaların çoğunun kapısı açıktı; her odanın içinde zayıf mavi ışıkların altında çıplak adamlar yatıyor, kimi uyuyor, kimi poz veriyor, kimi küçük püskürtücülerden uyuşturucu çekiyor, kimiyse içeri gelmeleri için açık açık işaret ediyordu. Karşı yönden daha genç bir adam yaklaştı ve tam yanlarından geçmek üzereyken uzanan eli diplomatın kasıklarına değdi. Arap, genç adamın yanağını okşadı. «Şimdi olmaz, şimdi olmaz,» dedi. Genç adam gülümseyerek uzaklaştı.

«Ne kötü,» dedi diplomat, «siz Batılıların arzuların baskısı altında kaldığınızda hemen el hareketlerine başvurmanız. Benim kültürümde, erkekler önce cinsel ihtiyaçları üzerine tüm ayrıntılarıyla konuşurlar; konuşmakta utanılacak bir şey yoktur. Bir gün bizi ziyaret etmelisiniz,» dedi Levanter'e, düzinelerle sedirin bulunduğu büyük bir salona girerlerken.

Sedirlerin arasında gezinen erkekler birbirlerini süzüyor, olağan günlük karşılaşmalarında yüzleri ne kadar davetkâr ifade alıyorsa vücutları da şimdi öylesine bir vaziyet almış, duruyorlardı. Arada bir, aralarından biri, bir başkasına yaklaşıyor, önce eli sonra ağzıyla ötekinin etini yokluyordu. Salonun uzak köşesinde iki çıplak adam sımsıkı sarılmış yatıyorlardı. Başka bir yerde, sedirin üstüne birlikte oturmuş olan Levanter ile diplomat, siperliksiz kırmızı ampulün esrarlı ışığı altında, hafiften gelen müziğin ve fısıltılarla iniltilerin arasında JP'nin yazgısını konuşuyorlardı.

Diplomat, Levanter'e JP'nin asker eğitiminde kullanılan bazı yöntemlere fazla sert ve insanlık dışı oldukları gerekçesiyle karşı çıktığını anlattı. Ulusal kahraman olarak tanınışı dolayısıyla görüşleri çok yaygın ilgi toplamıştı. Parti ise, ordunun etkinliğinin artmasından korktuğundan, JP'nin tutuklanması için mizansen hazırlamakla meşguldü. Bu amaçla, Doğu Avrupa istihbarat ajanları Batılı spor çevrelerinde, JP'nin bir altın ve antika kaçakçıları çetesinin üyesi olduğu yolunda dedikodular yaymaktaydı. Son zamanlarda ise Siyonist bir komploya karıştığı yolunda bir suçlama yaratmak peşindeydiler.

Diplomat ayrıca Paris'te, Londra'da ve New York'ta birçok otelin dolaylı olarak Doğu Avrupalı istihbarat örgütleri tarafından denetlendiğini ya da işletildiğini açıkladı. Önemli konuklar için ayrılan bazı daireler son sistem dinleme ve gözetleme aygıtlarıyla donatılmıştı; böylece resmî makamlar geziye çıkan devlet görevlilerini, bilimadamlarını, spor yıldızlarını, sahne sanatçılarını ve yazarları izleyebiliyorlardı. Otel rezervasyonları kendi elçilikleri tarafından yaptırılan bu kişilerin dış gezileri, yalnızca bağlılıklarının bir ödülü olarak değil, aynı zamanda bir kez daha sınanması için bir fırsat olarak işe yarıyordu.

JP'nin sık sık kaldığı New York'taki otelden elde et-

mişlerdi aleyhindeki bilgilerin çoğunu, Arap diplomata göre. JP'nin tüm Batılı dostlarıyla, bu arada devletin alenen düşmanı olarak görülen George Levanter'le görüşmeleri baştan sona kayda alınmıştı.

Diplomat, JP'nin yurda dönmemesini şiddetle tavsiye ediyordu. Devlet bir kişiyi suçlamak için kanıt toplamakta bu kadar uğraşırsa, istediği kanıtı bulmakta fazla zorluk çekmezdi. Üstelik JP'nin hükümeti gelecek dünya şampiyonasında dağıtılmak üzere hazırlanan dünya şampiyonları listesinden JP'nin adını çıkarmıştı bile.

Levanter vakit kaybetmedi. Otelinin yakınındaki bir parkta JP'yle buluştu. JP, Levanter'in diplomattan öğrendiklerini duyduğunda, afallamış gibiydi.

Bir an düşündü JP. «Bu doğru olamaz,» dedi. «Bu kadar insan arasından bula bula bir ulusal kahramanı mı buldular?»

«Geri dönmemelisin,» dedi Levanter. «Senin ait olduğun yer eskrim dünyası. Hükümetin değil. Amerika'da kal. Burada eskrim yap. Eskrim öğret. Yaz.»

JP düşündü. «Ben ilticayı hiç düşünmedim,» dedi. «Benim yerim vatanımdır; benim kılıcım halkımın ulusal gururunu şekillendiren unsurlardan biridir. Hükümetteki herkes bilir bunu. Bana dokunamazlar. Döneceğim.»

Birkaç hafta sonrasıydı; Arap diplomat JP hakkında haber vermek için Levanter'le temas kurdu. Eskrimci, New York'tan döndüğü uçaktan iner inmez tutuklanarak, kimseyle görüştürülmeden askeri bir üste içeri alınmıştı.

Bir süre başına gelenler hakkında ses çıkmadı. Sonra ilk kötü işaret belirdi. Ülkenin resmî yayın organlarından birinde, Parti'nin kiralık karikatüristlerinden biri JP'yi başı külahlı, eli kılıçlı, trençkotlu bir casus olarak askeri sırların üzerinde, kılıcı kırık, bacağı zincirlenmiş yatarken resmetmişti. Kısa bir süre sonra da JP'nin kendini suçlayanlarla işbirliği yaparak onların ekmeğine yağ sürmeyi reddettiği haberi geldi. Belli bir rahatlama duyan Levanter, ruhsuz bürokratların egemen olduğu küçük bir ülkede, askeri bir garnizonda bile sır saklanamadığını düşündü.

Çeşitli sızıntılar ve söylentilerden, JP'nin sorgulamasıyla ilgili olarak şöyle bir manzara çıkıyordu ortaya: JP;

geniş, çıplak bir odada bir iskemleye oturtulmuş ve göz kamaştıran ışıklar altında sorularla kalbura çevrilmişti. Amacı onu tüketmek olduğu apaçık belli olan uzun bir sorgulamadan sonra, eskrimci kolunu işaret ederek bağırmıştı: «Bu kolun temsil ettiği gücü yokedemezsiniz. Halkımın koludur bu!»

Sorgulamayı yöneten subay, masasının ardından kalkıp eskrimcinin arkasına gelecek şekilde ışık çemberinin içine girmişti. «Sözünü ettiğin kol bu mu?» diye sormuştu soğukkanlılıkla, JP'nin sağ omuzunu parmağıyla tıklatarak.

JP iskemlesinde dönerek subayla yüz yüze gelmişti. «Evet, Albay, bu koldur o,» demişti, gururla uzatarak kolunu.

Subay önce uzanan kola bakmış, sonra birden iki eliyle yakalayıp tüm ağrılığını tek bacağının üstüne vererek, iskemleyi ötekiyle uzağa itmişti. Bir ağaç dalını kıran bir çiftçi gibi, eskrimcinin kolunu iskemlenin arkasına dayayıp büken albay tüm gücüyle iki yandan bastırınca kol dirseğinden büyük bir çatırtıyla kırılmış ve sallanakalmıştı. Acıyla uluyan JP kurtulmaya çabalarken, Albay bu kez de kırık kolu yana büküp bileğini iskemlenin arkalığına dayamış ve onu da bastırıp kırmıştı. Şimdi JP'nin eli de kolu gibi boşta sallanıyordu. Acı içinde kıvranan JP iskemleden kayıp yere yığılırken, albay «Halkın kolu da bu kadar işte,» diyerek masanın başına dönmüştü.

Askeri bir mahkeme kapalı bir oturumda JP'yi devletin çıkarlarına aykırı hareket etmek suçundan hayat boyu tüm yurttaşlık haklarından ve mülkünden mahrum etmeye karar vermişti. Ayrıca, yirmi beş yıl da hapse mahkum etmişti.

Levanter öfkeden kuduruyordu. Eskrimci JP'ye yirmi beş yıl ha, diye düşündü, Üçüncü Reich'ın liderlerinden birçoğu Nuremberg'deki Uluslararası Mahkemeden daha az ceza yemişti. JP'nin New York'ta kaldığı oteli sistemli bir şekilde gözetleyip incelemeye karar verdi.

Diplomatın yardımıyla, JP'nin aynı otelde kalan ve yurda dönüşlerinde cezaya çarptırılan vatandaşlarının uzun bir listesini yaptı: Amerikalı bir aydınla yaptığı görüşmenin hesabını veremeyen bir romancının yeni kitabı baskı-

dan geri alınmıştı; Amerika'da akrabası olduğunu inkâr eden fakat New York'ta amcasıyla buluşan bir aktrisin bir daha yurtdışına çıkmasına izin verilmemişti; Amerikalı meslektaşlarından bir sanayi tasarımı karşılığı aldığı ücreti beyan etmeyen bir mimar ise yalnızca kolektif projelerde çalışmaya mahkum edilmişti. Bunlar gibi daha düzinelerle kurban vardı.

Levanter değişik zamanlarda, değişik isimlerle ve değişik kisveler altında otelde oda tuttu. Dinleme aygıtları arıyordu ve kısa bir süre sonra buldu da. Bu odaların rezervasyondan sorumlu otel personelini gözden geçirerek sonunda Doğu Avrupa'dan gelen müşterilerin rezervasyonlarından sorumlu olan kıdemli memuru buldu.

Levanter bu memurun otelde on yıldan fazla bir zamandır çalıştığını öğrendi. Onu bir süre işinde gözlemledikten sonra, bir akşam banliyölerdeki evine kadar izledi. Sonra adam karısıyla hafta sonu tatiline çıktığında evlerine girip araştırma yaptı; bodrumda elektronik aygıtlarla donatılmış bir atölye buldu. Aygıtların bazıları demirperde gerisinden gelen konukların kaldıkları odalarda bulduklarına uyuyordu.

Levanter Arap diplomat aracılığıyla da bir araştırma yaptırdı, birkaç gün içinde onun kaynaklarından, bu memurun Kuzey Amerika'da faaliyet gösteren küçük rütbeli Doğu Avrupalı casuslardan biri olduğu hakkında bilgi geldi.

Levanter bir sabah adamı otelde arayıp, konuşmasını unutmamasını sağlayacak ve önceden provası yapılmış bir kekelemeyle, kendini kent dışından hali vakti yerinde ama emekli bir işadamı olarak tanıttı. Levanter, memurun adını, müşterileri arasında birçok Doğu Avrupalı bulunan bir seyahat acentasından aldığını açıkladı. Demirperde gerisinden Amerika'ya iltica etmek isteyebilecek bazı kişilerin yazgısından kaygılandığını söyledi. Çoğu ileri yaşta ve İngilizce bilgisi kıt olan kişilerden oluşan bu konukların bu yüzden bu kadar önemli bir adımı yardımsız ve teşviksiz atmaktan çekinebileceklerini belirtti. Levanter, memurun mutlaka tanıyacağı yarım düzine ad da vererek, özgürlük savunucusu bazı Amerikalı işadamlarının bu tür mülteci adayları için özel bir vergiden bağışık fon kurduklarını açıkladı.

Şimdi bu adamlar, onlara yardımcı olabilecek güvenilebilir ve bilgili birini gereksiniyorlardı; tabii ki bu tür

gizli bir insanlık girişimini tehlikeye atacak ölçüde göze batabilecek birisi olmamalıydı bu kişi. Acaba kendisi onlara yardımcı olmak ister miydi? Ya da böyle birini tanıyor muydu? Mesleği açısından girebileceği herhangi bir riziko yeterince tazmin edilecekti; her iki yanın da onaylayacağı mali bir anlaşma yapılabilirdi aralarında. Memur ilgilendiğini belirterek, konuyu daha ayrıntılı görüşmek üzere Levanter'le buluşmayı kabul etti.

Levanter konuğunu New York'ta götürebileceği özel bir kulüp olmadığı için özür diledi, ama başbaşa konuşabilecekleri elverişli bir yer düşünmüştü. Hem arkası ağrıdığından saunaya da ihtiyacı vardı. Bu yüzden kentin merkezindeki Cavalier Hamamı'nda buluşabilirler miydi? Hem orada gözden ırak, rahat olurlardı.

Ertesi sabah uçakla evine dönmek zorunda olduğundan, otel memurunun kendisiyle hemen o gün, öğle yemeğinden sonra, hamamın fazla kalabalık olmadığı bir saatte buluşabileceğini umduğunu söyledi Levanter.

Memur hemen kabul etti ve daha önceki buluşmasından hamamın iç mimarisini hatırlayan Levanter kafasında bir plan yaptı. Her ikisi için de zamandan tasarruf olması ve birbirlerini bulabilmeleri için memurun hamamda bir oda kiralamasını, saunaya girecekmiş gibi hazırlanmasını ve sonra kendi ayırttığı oda olan 101 numaraya gelmesini önerdi memura. Böylece saunaya birlikte giderler ve orada rahat rahat konuşurlardı.

Levanter'in buluşmaya hazırlanmak için tam iki saati vardı şimdi. Ellerine güderi eldivenler geçirdi, birkaç hafta önce aldığı bir hançerle başına kalın deriden bir koruyucu başlık geçirilmiş ağır bir çekici ayrı ayrı yün atkılara sararak bir alışveriş torbasına koydu, yanına bir kangal ip atıp eldivenlerini çıkardı, onları da torbaya koydu.

Banyonun parlak ampulü altında başına dikkatle gri bir takma saç geçirdi, sahte kaşlar, yalancı bir bıyık ile kısa bir sakal taktı. Birkaç dakika içinde tanınmaz hal almıştı.

Binadan çıkarken servis kapısını kullandı, bir taksi çağırdı, yağmurluğu rastgele alışveriş torbasının üstüne atılmış bir halde hamama geldi.

Vezneye yaklaşıp soluk benizli, puf yanaklı, uykulu ihtiyara alçak bir sesle 101 numaralı odayı ayırtmış olduğunu

söyledi. Veznedar gözlerini gazetesinden kaldırmadan Levanter'e odanın anahtarlarının takılı olduğu bir bilezik ile iki havlu uzattı, oda ücretinin on iki saatlik olduğunu mırıldandı.

101 numara yukarıda, koridorun en ucunda, merkezî klima tesisatının hemen yanıbaşındaydı; bu yüzden Levanter koridora giren birinin tesisatın çıkardığı gürültüyü duyunca yarıyoldan geri döneceğinden emindi.

Levanter odayı açmadan eldivenlerini giydi ve sonra kapıyı arkasından kliitledi. Tek bir solgun ışıkla aydınlatılmış karanlık odada üstüne bir döşek atılmış tahta bir sedir, bir örtü ile iki yastık, bir iskemle, bir elbise dolabı ve küçük bir de komodin vardı. Levanter hançeri sedirin altına sokup çekici masanın üstüne bıraktı. Soyunup giysilerini sedirin yanındaki dolaba astı, eldivenlerini ise kapının kilidini açtıktan sonra çıkardı. Sonra bir havluya sarınmış halde merdivenlerden aşağı indi; arkasında kapıyı hafifçe aralık bırakmıştı. Müşterilerin saunadan sonra serinlemeye geldikleri bölümde oturdu. Buradan ana giriş kapısını da gözetleyebiliyordu.

Otel memuru randevu saatinden biraz önce, yalnız olarak geldi ve bir oda tuttu. Levanter arkasından yukarı çıktı ve 101 numaraya döndü. Oda anahtarını yağmurluğunun cebine sakladıktan sonra eldivenlerini giydi, sedire uzandı. Koridordan gelen müziği dinliyordu. Birkaç dakika içinde kapısı hafifçe vuruldu, Levanter yerinden kalkıp çekici sağ eline aldı, elini arkasına saklayıp sol eliyle kapıyı açtı.

Otel memurunu kekeleyerek selamladı ve içeri aldı. Memur, sarındığı havlunun içinde, utangaç, çekingen duruyordu; aşağıdaki dinlenme odalarından birinde bekleyebileceğini söyledi. Levanter aşağıdan yukarı henüz çıktığını, aşağıda bazı biçimsiz tiplerin bulunduğunu açıkladı; kokain çeken, uyuşturucu haplar alıp veren yaşlı adamlar falan vardı. Şahsen böyle işlere karışmak istemezdi, ama memur ilgileniyorsa tabii gitmekte serbestti. Bu söz istediği amaca ulaştırmıştı onu. Memur hiç de öyle bir şey istemediğini söyleyerek, koridordan Judy Garland'ın sesi yayılırken, odanın yarı-karanlığında sedirin yanındaki iskemleye ilişti. Levanter oda kapısını sol eliyle iterek kapattı ve sağ elindeki deri başlıklı çekici adamın kafasına indirdi. Kendinden geçen adam iskemlesinden kaydı, peştemalı sıyrılıp yere dü-

şerken, kendisi de sedirin kenarına yığıldı kaldı. Levanter adamı bacaklarından tutup olduğu gibi döşeğin üstüne uzattı. Ağzını aralayıp bir havlu tıktı içine, sonra adamın anahtarlığını alıp kendi bileğine taktı. Gövdeyi yüzükoyun çevirip ipi boynundan, belinden, dizlerinden ve ayak bileklerinden geçirerek sedire sıkıca başladı.

Levanter geride hiçbir şey unutmadığına emin olacak şekilde dikkatle giyindi, yağmurluğunu da giydi, çekici atkıya sardı ve torbaya koydu. Memurun üzerine eğilip adamı çimdikledi; adamın gövdesinde bir titreme yayıldı, gerildi, ama ağzı ses çıkmayacak kadar sıkı tıkanmıştı. Levanter şimdi yapacağı şeyin kendisiyle ilgisi olmayan bir öç eylemi, bir askerî mahkemenin kararını uygulamak kadar basit bir iş olacağını hatırlattı kendi kendine.

Yatağın altından hançeri çekip aldı. Bileylenmiş çeliği mavi ışıkta parıldayan silah elinde, sedirin başucunda durdu; sonra çıplak adamın üzerinden uzanıp kabaetleri bir gölge gibi ikiye ayıran dar girintiye getirdi hançerin ucunu. Bıçağın ucu deliğe dayanmıştı şimdi.

Levanter öne doğru eğildi, bir kolunu destek yaparak, ileri atıldı, bıçağı kılıfına sokarmış gibi deliğin içine daldırdı. Sedirdeki gövde önce şiddetli bir sarsıntı geçirdi, sonra bir titreme. Bıçağın tümü içeri girdiğinde, gövde hareketsiz yatan bir cesede dönüşmüştü. Levanter yatak örtüsünü üstüne örttü.

Işığı söndürdü, odadan çıkıp kapıyı sıkıca kapadı. Eldivenleri torbaya koydu, acele etmeden koridoru geçti. Kapı eşiklerinde ya da loş odaların içerisinde birbirlerine sarılmış duran erkekler vardı.

Hamamdan çıkarken bileğindeki anahtarlığı tezgaha bıraktı. Hâlâ akşam gazetesine dalmış bulunan veznedar, Levanter'in alçak sesli vedasına zoraki bir mırıldandayla karşılık verirken, yine başını bile kaldırmamıştı.

Evine dönerken parkın içinden geçen Levanter, sahte kaşlarını, bıyığını, sakalını ve saçını çıkarıp teker teker çalılıkların içine attı.

Kişisel eyleminin kamuoyundaki sonuçlarını düşündü. Resmi makamlar da, basın-yayın organları da işlenen cinayet ile nedeni arasında doğrudan bir bağlantı kurulmasını isteyeceklerdi. Bir komplo arayıp duracaklardı; oysa bu öldürme olayında bir komplo aramak, bronzdan bir at hey-

kelini tımarlamaya kalkışmak kadar yararsız olacaktı; çünkü kimse otel memurunun ölümüyle sonuçlanan koşulların ve itkelerin meydana getirdiği ağın düğümlerini çözemeyecekti.

Evine dönen Levanter, kendini güvencede hissediyordu. Otel memurunun Levanter'in hamamda tuttuğu odaya adımını atmasından bu yana daha bir saat bile geçmemişti. Oysa orada meydana gelen olay, çoktan belleğinin ücra bir köşesine çekilmiş kalmıştı. Eski bir Polaroid resmi gibiydi; negatifi yok, çeken belirsiz, makine atılmış.

JACQUES Monod'nun çok az bir ömrü kaldığını bilen Levanter, onunla beraber olmak için Cannes'a gitmeye karar vermişti. Kente vardığında, Cannes Film Festivali'nin başlamış olduğunu gördü. Monod, Cannes'da doğup büyümüş olmasına ve daha sonraları tatillerinin çoğunu burada geçirmesine karşın, Festival'e hiç gitmediğini söyledi Levanter'e. Levanter her gün Monod ile beraber olduğu saatlerde konuşurlarken onu birkaç film gösterisine katılmaya ikna etti; hasta arkadaşını eğlendirirler umuduyla bazı yapımcıları ona tanıştırdı.

Bir akşamüstü gösterisinden sonra, Levanter yıldız adaylarından birinin Monod'ya gözlerini dikmiş, baktığını farketti. Kız onlara yaklaşıp, Monod'nun, Charles Boyer gibi eski filmlerinin fragmanlarından yapılmış olan **Hollywood, Hollywood** dokümanterinin gösterimine katılmak üzere gelmiş ünlülerden biri olup olmadığını sordu ihtiyatla. Monod tam kendini tanıtmak üzereydi ki, Levanter araya girip Monod'nun gerçekten ünlü bir yıldız olduğunu, ancak başka bir galaksiden olduğunu söyledi.

«Başka bir galaksi mi?» diye sordu gözleri faltaşı gibi açılan genç kız. Levanter başıyla onayladı. Kız **Başka Bir Galaksi**'yi henüz görmemiş olduğu için özür diledi, ama vizyona girer girmez görmeye söz verdi.

Daha sonra önde gelen Fransız film direktörlerinden biri Monod'yu otelin terasında görüp hemen tanıdı. Saygıyla selam verip kendini tanıttı. «Burada Nobel Ödülü sahibi kişileri görmek çok seyrek nasip olur bizlere!» dedi ciddiyetle. Sonra Monod'yu heykel gibi bir esmer güzeli olan arkadaşıyla tanıştırdı. «Bu Doktor Jacques Monod,» dedi, «beni müthiş etkileyen bir kitabın yazarıdır kendisi.»

Kadın sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bir şey söylemedi.

«Benim komodinin üstünde gördüğün **Raslantı ve Gerçeklilik** adlı kitabı bilmiyor musun?» dedi direktör azarlarcasına.

Kadın elini uzattı. «Ah, tabii! Sizi tanımaktan çok memnun oldum, Doktor,» dedi, öbür elini kalçasına dayayıp hafifçe Monod'ya doğru meyledcrek. «Kitabınızdan yapılan filmi görmek için mi geldiniz Cannes'a?» diye sordu, bu soruyu sormayı aklettiği için kendinden hoşnut bir tavırla.

Durumu eğlenceli bulduğu belli olan Monod yanıtlamaya hazırlanıyordu ama gözlerini sabırsız bir ifadeyle yukarı kaldıran direktör, kadını kolundan çektiği gibi uzaklaştırdı oradan.

Filmlerden birinin sonrasında verilen galada, iki yıldız adayı, Levanter'e yakışıklı arkadaşının kim olduğunu sordular. Levanter tahmin etmelerini söyledi.

«Film yıldızı olabilecek kadar yakışıklı doğrusu,» dedi bir tanesi, çapkın çapkın Monod'yu süzerek.

«Olamaz,» diye karşı çıktı öteki, «fazla seçkin bir görünüşü var.»

«Bir film stüdyosunun yönetmeni falan mı?» diye tahmin yürüttü birincisi.

«Kendinden fazla emin görünüyor,» diye yorumda bulundu ikincisi. «Stüdyo yönetmenleri kendinden emin gözükmeye çalışırlar yalnızca. Bu adam sahiden emin kendinden, baksana.»

«Direktör mü yoksa?»

«Çok tabii ve iyi giyimli.» Kız dikkatle baktı Monod'ya. «Bir bilimadamı olabilir,» dedi bir duraklamadan sonra.

«Neden öyle düşündünüz?» diye sordu Levanter.

«Öylesine çözümleyici gözlerle bakıyor ki insana,» diye mırıldandı kız.

Monod'nun alle evinin verandasında konuşup şakalaşıyorlardı. Levanter Monod'nun bir resmini çekmek için makinesini aldı. Ancak telemetrenin arkasından cesaret edebiliyordu Monod'nun hastalığının pek göze çarpmayan belirtileri üzerinde dikkatini odaklaştırmaya. Göze batar bir

değişiklik yoktu, ancak bazı fiziksel işaretler, adamın karakterine uymayan yorgunluk hali, hastalığın sağlığını kemirmekte olduğunu gösteriyordu.

Gün ilerlemişti. Monod Levanter'i arabasına kadar geçirdi. Levanter direksiyona geçtikten sonra, «Yarın görüşüyoruz değil mi?» diye seslendi. Yanında duran Monod yanıt vermedi. Levanter gözlerini kaldırdı. İki adam birbirlerine baktılar. Levanter bunun son kez olduğunu biliyordu.

«Elveda, sevgili dostum,» dedi sonunda sessizliği bozan Monod.

Levanter konuşamıyordu. Dilsizleşmiş, süngüsü düşmüş bir halde motoru çalıştırdı. Jacques Monod, arkasına dönüp bakmadan uzaklaşmıştı. Evin merdivenlerini tırmanırken, batan güneşin son ışıkları bir hâle gibi çevreliyordu onu.

Siyah saçlı kadın sahildeki tahta kaldırımdan kumlara inip Levanter'in hemen yanıbaşındaki son boş kalmış şezlonga doğru yürüdü. Bornozunu çıkarıp uzandı. Otelin özel plajındaki kadınların çoğu gibi o da çıplak güneş banyosu yapacaktı. Vücudunun her yanı eşit ölçüde yanmıştı; fazla yağ ya da kırışıklıklarla bozulmamış olan cildi pürüzsüzdü. Başını güneşe doğru kaldırdı.

Levanter kadının yüzüne baktı. Burnunun yukarısına doğru beliren bir şişlik vardı ki, Levanter'in gözüne hiç de yabancı gelmiyordu.

Şezlongunu yakına çekerek, kadına doğru eğildi.

«Özür dilerim Sinyorina,» dedi, kendi aksanını aşırı bir İtalyan şivesiyle örttüğü Fransızcasıyla.

Kadın başını ondan yana çevirdi. Rahatsız olduğu belli oluyordu. «Evet?» Bir gözünü açmıştı.

«Yüzünüze hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Özellikle burnunuz son derece ilgimi çekiyor,» dedi Levanter.

Kadın içini çekti. Öbür gözünü de açtığında, Levanter gözbebeklerinin yıllarca önce gördüğü siyah-beyaz resimlerinde göründüğü gibi simsiyah olduğunu farketti. Kim olduğunu biliyordu bu kadının.

«Ben şuracıkta çırılçıplak yatarken sizin ilginizi çeken

yalnızca burnum mu oluyor, Sinyor? Doğrusu bunu hakaret saymam gerek.» Yine gözlerini kapadı kadın.

«Burnunuzun köprüsündeki o şişkinliğin altında bir dram yatıyor,» diye sürdürdü Levanter. «Belki de burnunuz âşığınızla bir kavgada zedelendi?»

Kadın yanıt vermedi.

«Şimdi yanıbaşımda yatan size bakarken,» diye devam etti Levanter, «belki de erkek arkadaşınız olan şu güçlü kuvvetli, yakışıklı adamı sizi öfkelendirirken görüyorum. Onunla mücadele eder, yüzünü gözünü tırmalarken görüyorum. Size kuvvetli bir tokat atıyor. Siz burnunuzdan kanlar akarak yere düşüyorsunuz. Sonra hastane. Köprücük kemiğini onarıyorlar, ama küçük bir şiş kalıyor. Çok çekici, gerçekten çekici.»

Kadının bir tepki göstermesi için bekledi. Ama hâlâ bir tepki yoktu.

«Burnunuzu kıran adamın sizden ayrılmak isteyişini görüyorum. Ve sizi incitmiş olmasına karşın, gitmesini istemiyorsunuz. Ağlıyorsunuz. Sevişiyorsunuz. Yine kavga ediyorsunuz. O, kendisini ülkesinden ayrılmaya teşvik eden birçok mektup alıyor. Ve sonra ayrılıyor ülkesinden.» Levanter durakladı. «Onu gökdelenler, villalar ve sosyete arasında görüyorum ve sonra gözden kayboluyor. Artık göremiyorum. Belki de ölmüştür? Şimdi sizi tek başınıza görüyorum.»

Yavaşça yerinden doğruldu kadın ve ona doğru döndü. «İnsanın kaderini avucundan değil de burnundan okuduğunu gördüğüm ilk falcı sizsiniz,» dedi. «Tabii benim burnum yalnızca bir bahaneden ibaret değilse?» Levanter'in bakışlarını vücudunda gezinirken yakalamıştı. «Başka ne görüyorsunuz?»

Levanter gözlerini kapayıp parmaklarını şakağına dayadı. «Başka bir adam görüyorum şimdi, Amerika'da. Siz onu hiç tanımadınız, ama o sizin resimlerinizi gördü. Onu, âşığınıza mektuplar yazarak Avrupa'dan ayrılmasını, sizi bırakarak Amerika'ya gitmesini rica ederken görüyorum. Sizi yine onunla kavga ederken, o mektupları öfkeyle yırtıp atarken görüyorum. Adamın sizi terkettiğini ve mektupları yazanın onu New York'ta karşılayışını görüyorum.» Levanter durup kadına bir baktı. Kadın yine yerine uzanmıştı. Gözleri kapalıydı ama başını kendisinden yana çevirmişti.

Levanter yeniden kapadı gözlerini. «On yıl geçmiş. Şimdi sizi Cannes'da çıplak güneş banyosu yaparken görüyorum. O mektupları yazan adamı da görüyorum. Adam kumsalda, yanınızda oturuyor.»

Kadın yine doğrulup Levanter'den yana döndü. Güneş gözlüklerini takıp baştan aşağı süzdü onu. «O halde siz o adam olmalısınız; George Levanter yani,» dedi heyecanla. «Levanter!» diye tekrarladı. «Bir zamanlar ne kadar nefret etmiştim o isimden!»

«Yalnızca isimden mi?» diye sordu Levanter. İkisi de anadilleri olan Slav dilini konuşuyorlardı.

«Bildiğim ondan ibaretti.» Dönüp yüzükoyun yattı, bir ellni çenesine destek yaptı. Gözlerini ileri dikmiş, düz bir sesle konuşuyordu. «Şu 'yakışıklı, güçlü kuvvetli adam'ı, yani Woytek'i tanıdığımda, siz yıllardır Amerika'da bulunuyordunuz.»

«Woytek bana sık sık sizin, hayatında gördüğü en güzel kız olduğunuzu anlatırdı,» dedi Levanter. «Size ilk rastladığında henüz ilkokulda olduğunuzu ve hemen sizinle yatağa girdiğini söylemişti. Doğru mu bu?» diye sordu.

Kadın omuz silkti. «Hem doğru, hem değil. Ne farkeder ki? Benim ilk sevgilimdi o. Sonra Woytek'e yazıp Batı'ya iltica etmesi için kandırmaya çalıştınız. Mektuplarınız hayatımızı altüst etti. Birden Woytek Levanter'den başka bir şeyden söz etmez oldu; en yakın arkadaşı çoktan Amerika'ya yerleşmişken, o vaktini benimle israf ediyordu. Kendini sizinle birlikte Paris'te, Londra'da, New York'ta, Los Angeles'ta hayal ediyordu. Batı'da başarılı bir yatırımcı arkadaşı olduktan sonra korkacağı hiçbir şey yoktu. Ve basit bir vücut olan ben, böylesine bir hayalle nasıl yarışabilirdim? Böylece onu size kaptırdım, Levanter. Ve ona bulduğunuz Amerikalı mirasyedi Gibby'ye. Görüyor musunuz her şey nasıl sonuçlandı?» Güneş yağını torbasından çıkarıp Levanter'e uzattı. «Şundan biraz sırtıma sürebilir misiniz?»

Levanter tüpü alıp kadının üzerine eğildi. Kremi omuzlarına sıkıp eliyle yaymaya başladı. Kadının teni ılık ve düzgündü. Beline kadar indiğinde, kadın omuzunun üstünden geriye baktı. «Bir zamanlar,» dedi gülümseyerek, «bana başka bir erkeğin eli dokunacak olsa Woytek paramparça ederdi onu.»

Levanter güneş kremini kadının kalçalarına ve uyluklarına yayarken, Woytek'in Amerika'daki geleceğini güvenceye almanın tek kaygısı olduğu günleri düşünürken buldu kendini.

Levanter Gibby'ye telefon etmiş ve Woytek hakkında onunla başbaşa görüşmek istediğini söylemişti. Central Park yakınında bir kahvede buluştular.

«Woytek'in İngilizcesi nasıl gidiyor?» diye sordu Levanter.

«Düzeliyor,» dedi kadın. «Fakat sen herhalde Woytek'in İngilizcesi hakkında görüşmek üzere çağırmadın beni.»

«Hayır. İkinizle ilgili bir sorun var.»

Gibby kuşkulu, neredeyse panik halinde, bir ifade aldı. «Woytek mi istedi senden benimle konuşmanı?»

«Hayır.»

«Nedir o halde?» Gözlüklerinin kalın camları ardında büyümüş gözüken gözlerini Levanter'e dikmişti.

Levanter söze başlamakta güçlük çekiyordu.

«Birbirinizden sır saklamadığınızı biliyorum,» diye yüreklendirdi kadın. «New York'taki tek yakın arkadaşısın. Benimle dosdoğru konuşabilirsin.»

«Ben Woytek'i sana tanıştırdığımdan beri, Batı Yakası'ndaki aynı minicik stüdyoda oturuyorsunuz,» dedi Levanter sesine kayıtsız bir hava vermeye çalışarak. «Oysa senin kentteki en seçkin mağazalarda sınırsız kredi hesapların var, gardrobun en üst kalite desinatörlerin elinden çıkma, mücevheratın ise binlerce dolar değerinde. Woytek'in ise kuruşu yok. Bir paket sigara almak için arkadaşlarından borç istemek zorunda. Doğu Avrupa'dan geldiğinde üstünde olan giysilerle dolaşıyor hâlâ, yeni bir şey alamadığından. Sanki sen birden kendi kendine yaşıyormuş gibi davranan cimri cadının biri olmuş çıkmışsın gibi geliyor bana.»

Gibby iskemlesinde kıpırdandı. «Kendi kendine yaşamanın ne kötülüğü varmış?»

«Hiçbir kötülüğü yok. Ne var ki sen öyle kendi kendine yeten biri falan değilsin. Ülkenin en varlıklı ailelerinden birinin vârisisin ve sana dünyanın parasını getiren bir emanet fonu var. Bunun üstüne, yıllardır gelen büyük para

armağanları ve miraslar var. Ve bütün bu varlığına karşın, sevdiğin kişi olan Woytek'e yardım etmek istemiyorsun.»

«Woytek'e para verecek değilim, eğer demek istediğin buysa. İstediğim tek erkeğin, bedelini ödemek zorunda kaldığım biri olduğunu kimsenin düşünmesini istemiyorum,» dedi kadın inatla.

«Sen başkalarının düşündüğüne göre mi sürdüreceksin Woytek'le yaşamını?» diye sordu Levanter.

Gibby başını başka yöne çevirdi. Levanter bir an için onun dinlemediğini sandı. Sabırsızlandı.

«Başkalarının düşündüğü seni bu denli ilgilendiriyorsa, onlara kendi hakkında her şeyi niye anlatıyorsun? Woytek'i tanıyana kadar yaşamının içkilerle tatlılar arasında gidip geldiğini, arada bir işe esrarın da karıştığını neden söylüyorsun? Bir aydın olarak, tepeden bakmak zorunda kalmadığın ilk erkek olduğunu, yalnız Woytek'e karşı açık ve dürüst davranabildiğini neden anlatıyorsun?»

Gibby sözünü kesti. «Woytek beni olduğum gibi seviyor. Paramı ne yaptığıma gelince, o yalnız beni ilgilendirir.»

«Evet ama Woytek'i ne yaptığına gelince yalnızca seni ilgilendirmez,» dedi Levanter. «Ben şahsen ondan sorumlu hissediyorum kendimi. Seninle Woytek için bir kör randevu ayarladım, Fransızca konuşabileceği zeki bir dostu olsun diye, çünkü o sıralarda bildiği tek yabancı dil oydu. Ama mahvolmasını istemedim. Seninle birlikteyken bitkisel hayat yaşıyor, ancak çok sevdiği için ayrılamıyor senden. Bana öyle geliyor ki, sen ikinizi de paranın ve hayatın sunduğu şeylerin zevkini çıkarmaktan mahrum ediyorsun: Geziler, yeni deneyimler, düşünceler, insanlar.»

«Ben Woytek'in işsiz güçsüz, benim paramdan otlanan biri olarak tanınmasını istemiyorum,» dedi Gibby. «Ne iş yaparsa yapsın, herkes gibi o da kendi geçimini sağlasın.»

«Ama o senin sevgilin, herkes değil,» dedi Levanter sertçe. «Sen olağanüstü zengin birisin. Dolayısıyla senle sevgilin sıradan kişilerin yazgısının dışında kalmış bulunuyorsunuz bir kere. Woytek bir zamanlar aydın ve varlıklı bir kişiydi. Sonra mülteci oldu. Burada henüz bir yıldır bulunuyor ve bu sürenin yarısını da seninle geçirdi. Mesleğini sürdürebilmek için İngilizcesi henüz yeterli değil. Sen ona tutulduğunda, kendi işini bıraktın. Onun çalışmasını niçin

istiyorsun? Sonra, ne yapacak çalışacak da? Cevap yetiştirmeyi bırak da beni dinle biraz...»

Gibby ateş saçan gözlerle bakıyordu ona.

«Şu anda Woytek'in yapabileceği tek iş, kol işi: Otopark kahyalığı, gemi güvertelerindeki boyaları kazımak, barları temizlemek ya da bunun gibi bir şey. Zengin kuzenlerini yemeğe çıkardığında, restoranlarda bir haftada dağıttığın bahşişi kazanmak için bir ay çalışması gerekir bu durumda. Woytek'in bir yılda kazanabileceği para, senin kolej arkadaşlarınla yaptığın şehirlerarası telefon görüşmelerinin bir aylık faturası kadar bile tutmaz.»

Levanter durakladı. Gibby konuşmuyordu.

«Nedir senin yürüttüğün mantık?» diye sordu Levanter. «Cebinde beş kuruş olmadığı sürece Woytek'in seninle, sırf senin uğruna kaldığına, paran için kalmadığına inanacak mı sanıyorsun herkes?»

Gibby'den ses çıkmıyordu.

Levanter devam etti. «Woytek mükemmel bir sporcuydu. Futbol, basketbol oynardı ve ülkenin en iyi yüzücüleri arasındaydı. Arkadaş canlısıydı, çevresinin yaratıcı kişilerle dolu olmasından hoşlanırdı. Şimdi günışığını bile göremediği şu bodrum katına kapanmış, dışarı çıkacak parası bile yok, oturup duruyor. Onu tutuklamışsın sen.»

«Belki onu California'ya götürsem,» diye konuştu Gibby, Levanter'den çok kendi kendisiyle. Levanter'in fikrini söylemesine fırsat bırakmadan devam etti. «Ailem orada oturuyor, Woytek'in de Hollywood'da birçok tanıdığı var. Avrupa'da tanımış olduğu şu film direktörleri de var,» dedi, düşünceli düşünceli. «Onların yakınında bir şeyler yapabileceğine olan inancını ve gururunu yeniden kazanabilir ve belki iş de bulabilir.»

Bir yanıt beklercesine Levanter'e baktı, ama bu kez de o bir şey söylemedi.

Levanter bir yazı Paris'te yeni bir Amerikan malı kayak emniyet kolanının pazarlama olanaklarını araştırarak geçirmekteydi. New York'a dönüşünden hemen önce, Woytek'ten uzun bir mektup aldı. Gibby ile, yakında bebek bekleyen dostları Sharon'un California'daki evindeydiler. Sharon uzun zamandır görmediği Levanter'i Ağustos ayın-

dan geri kalan günleri beraber geçirmek üzere California'ya çağırıyordu.

Levanter bu mevsimde New York'un da Paris gibi sıcak ve boşalmış olacağını biliyordu. Sharon'un Los Angeles'ın merkezine bakan Beverly Hills'deki villası çekici bir yerdi kaçmak için. Paris'ten Los Angeles'a, New York'tan aktarmalı olarak bir uçakta yer ayırttıktan sonra Woytek'e telgraf çekti: CUMA ÖĞLEÜSTÜ GELİYORUM. STOP HEPİNİZİ ÖZLEDİM.

Havaalanında havayolları memuresinden bavullarından üçünün beraberinde Los Angeles'a sevkini, üçünün de ay sonu dönüşüne kadar bekletilmek üzere New York'ta bırakılmasını istedi. Memure, Levanter'e bir bagaj formu uzattı, Levanter boş yerleri doldurup geri verdi kağıdı.

«Burada bir yanlış yapmışsınız,» dedi kadın. «Siz New York'ta bir adres yazmışsınız, oysa bize bavullarınız süre sonunda alınmadığı takdirde Paris'teki dönüş adresiniz gerekli.»

«İkametgahım New York'tadır,» dedi Levanter, «bana bir şey olur da alamazsam, bavullarımın gönderileceği adres de budur.»

«Fakat almak zorundasınız,» diye diretti memure.

«Ya ölürsem?»

«Ölüm sizi dönüş adresiniz olmadan da bulur,» dedi kadın sabırsızlıkla.

«Ne dememi istiyorsunuz yani? Dönüş adresim New York'ta işte.»

«Nasıl dilerseniz öyle olsun, Mösyö,» dedi kadın dudak bükerek.

New York'taki aktarma sırasında, Levanter'in Los Angeles biletini kontrol eden hostes, bagaj biletlerinin koçanlarına baktı. «Bütün bavullarınız New York'ta indiriliyor,» dedi kız. «Los Angeles'a bagajsız mı devam ediyorsunuz?»

«Bir sürü bavulum var,» dedi Levanter. «Bavullarımdan üçünün bu uçağa aktarılması gerekliydi.»

«Bir yanlışlık olmalı efendim,» dedi hostes. «Bavullarınızın hepsi de Paris'te, New York'ta indirilmek üzere etiketlenmiş. Aktarma işareti yok.» Bagaj taşıyıcısını aradı. «Bavullarınız kontrol rampasına yol alıyor bile,» dedi. Saatine baktı. «Kusura bakmayın efendim,» dedi, «bu uçak kalkmadan gümrük kontrolundan geçmenize olanak yok.»

Levanter Paris'teki havayolları memuresiyle tartışmamış olması gerektiğini anlamıştı. Bir kez daha Fransız karakterine mağlup oluyorum, diye düşündü; Fransızlar yine mantıkla insan yaşamının gerçeklerini ve duygularını birbirine karıştırmışlardı.

Fransa'ya her gittiğinde benzeri zorluklarla karşılaşmış ve her keresinde Fransızların bürokrat zihniyetine karşı kendini savunmaya çalışmıştı. Fransızca bilgisi, bu dilde kendini ifade etme yeteneğini kat kat aşıyordu. Sonuç olarak Fransızlar ona iki şekilde davranıyorlardı: Derdini anlatmayı başarırsa, Fransız olarak doğmadığı için küçümsenen bir yabancı muamelesi görüyor; başaramazsa, ağzıyla iletişimde bile bulunamayan, kafadan eksik biri olarak bir kenara itiliyordu.

Bir gün, bu dil çıkmazından toptan kurtulmayı düşündü. Levanter, iş giderlerinin kanıtı olarak gerektiğinde ABD maliyesine tüm makbuz ve faturalarını göstermek zorundaydı. Dolayısıyla Fransız postanelerinden birinde her pul alışında, nazik bir dille makbuz istiyor, her defasında da Fransız posta memuru bunun için şirketin antetli kağıdına, söz konusu posta müdürlüğüne hitaben yazılmış iki nüsha dilekçe gerektiğini söyleyerek isteğini reddediyordu. Ama Levanter'in yaşamında çift nüsha matbu evrak dolduracak vakit yoktu.

Bir gün titreye tükezleye Paris'in merkezindeki kalabalık bir postaneye girdi, dosdoğru kuyruğun en başına geçti. Kuyrukta sıralarını bekleyen kadınların ve erkeklerin yanından geçerken, meydan okurcasına bir bakış fırlattı onlara; onlar da ona baktılar, sonra zavallı bir sakata uzun uzun bakmaktan utanmışlar gibi tedirgin bir halde gözlerini yere indirdiler.

Levanter masayı birkaç kez yumruklayınca telaşa kapılan bir memur koşup geldi. Ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveleyen, çarpık dudaklarının arasından salyalar akıtan Levanter, sonunda bir kalemle bir kağıt istediğini iletebildi. İstediklerini alınca titremesine engel olmak istermişçesine sol eliyle sağ elini tutup kağıdın üzerine üç düzine uçak pulu istediğini yazdı. Parayı memura doğru itti; adam gözlerini sakatın çarpılmış suratından kaçırarak pulları hemen masanın üzerinden ona doğru kaydırdı. Yine sol eliyle sağına yön veren Levanter, bir makbuz istediğini

karaladı kağıda. Memur durakladı. Levanter yine yumrukladı masayı. Servis şefi yaklaştı, Levanter'in notuna baktı, sakinleşmesi için işaret etti, sonra bu adamın bir Fransız savaş gazisi olabileceğini fısıldayarak memura makbuzu tanzim etmesi için emir verdi.

Levanter şimdi, Fransız havayolları memuruyla dönüş adresi konusunda tartışmaya girmeden, bunu ve bunun gibi Paris'te geçirdiği daha birçok deneyimi hatırlamış olması gerektiğini anlamıştı. Fransız bürokrat zihniyeti öcünü alıyordu işte; tüm bavulları New York'a indirilmişti.

Morali bozuk bir halde uçaktan inip bavullarını aldı, gümrükten geçti, New York'taki dairesine gitti. Ertesi gün Los Angeles'a uçacaktı. Woytek'i telefonla aramayı denedi, ama Sharon'un evinde kimse yoktu. Yolculuğun ve karışıklıkların yorgunluğuyla derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün Levanter telefonun sesiyle uyandı. Bir erkek sesi, «Burası Los Angeles Emniyet Müdürlüğü, Şüpheli Ölüm Vakaları Tahkik Bürosu,» dedi ve George Levanter adında birinin en yakın akrabasıyla görüşmek istediğini söyledi.

«Akrabası yok,» dedi Levanter adama.

«Bu Levanter adındaki kişiyi ne kadar yakından tanırdınız?»

«Herkesten yakın. Ben kendisiyim.»

«Dün Los Angeles'a varışından söz eden bir telgraf yollayan George Levanter siz misiniz?»

«Benim.»

Uzun bir sessizlik. Hattın öbür ucunda boğuk konuşmalar işitiliyordu.

«O halde neden söylediğiniz zamanda varmadınız buraya?»

«Bavullarım yanlış yere indirilmişti. Bugün geliyorum.»

Bir sessizlik daha. Yine uzaktan sesler.

«Los Angeles'a arkadaşlarınızı ziyaret için mi gelecektiniz?»

«Evet, onun için gelecektim.»

«Haberi duymadınız mı?» diye sordu adam, sesi alçaktan ve güvensiz geliyordu.

Levanter, belki de Sharon erken doğum yapmıştır, diye düşündü. «Hangi haberi?»

Adam durakladı. «Burada trajik bir olay oldu,» dedi. «Sharon ve konukları öldüler. Dün gece bir cinayete kurban gittiler.» Mekanik bir sesle hepsinin adlarını, soyadlarını okudu. «Bir de yabancı birisi öldürüldü, kimliğini henüz bilmediğimiz biri. Ötekilerin saldırıya uğradığı sırada gelmiş olmalı. Telgrafımız bulunduğunda, o adamın George Levanter olduğunu sandık.»

Levanter, kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Soluk almak için çabaladı. Zihni karmakarışık olmuştu. Düşünebildiği tek şey, Woytek'in ne kadar güçlü kuvvetli biri olduğuydu. Fısıltılı bir sesle, «Woytek?» dedi.

Adam Levanter'in sorduğu şeyi biliyor gibiydi. «İki kurşun yemiş. Başına on üç kez vurulmuş. Elli bir kez bıçaklanmış.»

«Ya Gibby?» diye mırıldandı Levanter.

«Yirmi sekiz bıçak yarası. Başka soru sormayın, lütfen,» diye ekledi adam çabucak. «Bu kadarını bile anlatmamış olmam gerekirdi. Gerisini haberlerden öğrenirsiniz.»

Radyo haberlerini dinlerken, Levanter geçenlerde Woytek'in yolladığı resimlere bakıyordu; Gibby'yle, Sharon'la ve başka dostlarıyla çekilmiş resimler. Sonra Gibby'nin kolejdeyken tutmuş ve sonra kendisine vermiş olduğu günce defterlerine baktı ve artık onunla tek bağlantısının şu temiz, düzgün elyazısından ibaret kaldığını düşündü.

Levanter, Woytek'i ilk tanıdığı zamanı anımsıyordu. Okulun avlusunda çocuklar «Yahudiyi bul,» oyununu oynuyorlardı. Bu oyunda bir çocuk ortada dururken, ötekiler çevresinde yavaş yavaş dönüyordu. Ortadaki «Haham»dı; hangi çocuğun «Yahudi» olduğunu bulmak zorundaydı. Haham her yanlış tahminde bulunduğunda, ya bir kuruşu ya da sahip olduğu bir şeyi alınıyordu ceza olarak. Yahudiyi ne kadar erken bulursa, o kadar az ceza alıyordu. Herkes bir kez haham olabiliyor, en az ceza yiyen, ötekilerin kaybettiklerinin tamamını alıyor, «En Büyük Alıcı» oluyordu.

Levanter oyun oynayan grubun yanından geçerken, Haham'ın gözü ona ilişti ve aralarına çağırdı. Levanter oynamayı reddedince Haham zorla getirilmesini emretti. Üç-

dört çocuk Levanter'e doğru atıldı. Levanter ilkini itip ötekilerden de kurtulmak üzereydi ki iki çocuk daha yolunu kesti. Birden Levanter'in tanımadığı, uzun boylu bir çocuk geldi; kendisi Yahudi olmamakla beraber, oyunu çirkin bulduğunu söyledi. Tek eliyle iki saldırganı da safdışı etti, ötekiler de geri çekilince oyun bitmiş oldu. Bu uzun boylu çocuk, Woytek'ti.

Levanter, Woytek'le Gibby'yi Los Angeles'a taşındıklarında ziyaret etmişti. Bir öğleüstü, iki erkek Woytek'in varlıklı dostlarının birinden ödünç aldığı arabayla gezmeye çıktılar. Sunset Boulevard'a inerlerken, Beverly Hills'in lüks villalarının, köşklerinin arasından geçtiler. Otopark yerlerinde gıcır gıcır otomobiller duruyor, önlüklü bahçıvanlar çimleri düzeltiyor, göze görülmeyen fıskiyelerden gün ışığını gökkuşağına dönüştüren sular püskürüyordu. Bu tepelerin ve özel adacıkların sükunetini bozacak tek bir ses bile çıkmıyordu.

Birkaç dakika sonra Hollywood'a gelmişlerdi. Kalabalık kaldırımlarda gruplar halinde soluk benizli, çoğu yalınayak, eski cinler giymiş genç kız ve oğlanlar dolaşıyordu amaçsız amaçsız ya da bir yere çömelmiş, oturuyorlardı. Boş gözlerle bakan bu insanların birbirlerine söyleyecekleri, yapacakları bir şey, gidecekleri bir yer yok gibiydi.

«Başka ülkelerde,» dedi Woytek, «bunlar gibi insanlar açlıktan ölüyor olurlardı ve zenginlere karşı savaşım vermek için Parti'ye katılırlardı.»

Levanter birden arkadaşının İngilizcesinin ne kadar ilerlemiş olduğunun farkına vardı; birbirleriyle hep bu dilde konuşuyorlardı artık.

«Burada aç değiller,» diye devam etti Woytek, «bu yüzden herhangi bir harekete katılmaya gereksinimleri yok. Gündüzleri uyuyor, günbatımında sürünerek caddelere çıkıyorlar. Onlara Günbatımının Çağanozları diyorum ben. Ama doğanın çağanozları gibi değiller, çünkü bu Günbatımının Çağanozları dünyalarıyla uyumlarını yitirmişler. Bana kalırsa, insan ile robot arasındaki zincirin kayıp halkasını oluşturuyor bunlar.»

Woytek arabayı trafikte sürerken, önlerinden ağır ağır geçen kitleyi izliyordu zaman zaman durduklarında. Altla-

rındaki özel sipariş üzerine yapılmış pahalı spor arabasına haset dolu bakışlar fırlatan gençlerin Woytek'i hoşnut ettiğini görmek biraz da eğlendiriyordu Levanter'i.

«California bağımsız bir ülke olmuş olsaydı,» dedi Woytek, «çoktan faşist olurdu; sağ ya da sol, farketmez. Sağcılar için, Günbatımının Çağanozları kendilerinden kurtulmak için gerekli insafsız önlemlerin bahanesi olurdu: Sol içinse kendilerini sonradan yutacak olan Devrim'in kibriti. Şu haliyle California eyaleti bunların zihinsel durumlarının bir aynası oluyor: Ne Sağ'da, ne Sol'da, biçimsiz ve yönsüz, dev bir amip. Burada her şey gevşeyip yayılıyor: Doğa da insanlar da.»

Dönüp Beverly Hills'in yolunu tuttular.

«Biliyor musun,» dedi Woytek, «bir gece, aç oldukları bir sırada bu Günbatımının Çağanozları tepelerdeki komşularına kadar uzanabilirler.»

«Şimdiye kadar olmayışının nedeni nedir sence?» diye sordu Levanter.

«Buralara kadar uzanmaya vakitleri olmadı da ondan.»

«Ya tepelerdekiler? Çağanozların gelebileceğinden korkmuyorlar mı?»

«Zengin insanlar onlar,» dedi Woytek. «Hep kazanacaklarını sanırlar. Oysa iki kez kaybediyorlar: Bir, hayattayken; çünkü yitirebilecekleri onca şey olduğundan hiçbir zaman tehlikeye atılmıyorlar. İki, öldüklerinde; onca varlıklı olduklarından onca şey yitiriyorlar.»

Yine tepelere varmışlardı. Dört bir yanda lüks, gösterişli evler uzanıyordu.

«Buradakilerin bazıları en safça önlemleri alıyor,» dedi Woytek. «Örneğin şu ev,» diyerek pencereden bir yeri gösterdi. «Herhalde akla gelebilecek her türlü elektronik güvenlik aygıtı ile donatılmış, personelin tamamı silahlandırılmıştır; hatta şu iki spanyel bile tasmalarında vericiler taşıyordur belki.»

Levanter kıkırdadı. «Eh, bu kadar güvenlik yetmez mi?»

Woytek başını iki yana salladı. «Bir keresinde buraya yakın oturan bir adama sormuştum, 'Günbatımının Çağanozları arabanızı durdururlarsa şu cafcaflı saray yavrusu evinizin dışında, ne yaparsınız? Sizin şu tepelerinizde çığlıklarınızı duyup yardımınıza koşacak yayalardan başka her şey var. Kısa dalga vericinizi çalıştırmak için vakit bula-

mayabilirsiniz.' Adam benim sapık bir hayalgücüm olduğunu söyledi bana.»

Levanter, «Peki polis ne yapıyor?» diye sordu.

«Onların evleri tepelerde değil ki. Polis olayın sabahında çıkar ortaya. Cesetleri ve parmak izlerini toplamak ve tahmin edilen cinayet nedenleri hakkında muhabirlerle konuşmak için.»

«Ama senle ben korkmuyoruz buradan,» dedi Levanter.

«Korkmuyoruz tabii,» dedi Woytek «çünkü biz başka yerlerde bundan çok daha büyük korkular yaşadık.»

Haberler bütün gün devam etti. Levanter önceki gece arkadaşıyla birlikte olduğunu kuruyordu kafasında hep.

Woytek oturma odasında yalnız. Pencereden bakıyor. Çok aşağılarda Los Angeles'ın bulvarları ve çevreyolları dev bir havaalanının binlerce pisti gibi göz alabildiğince uzanıyor. Alacakaranlık olmuş; Levanter'in gelmesini bekliyor. Kentin yanıp sönen ışıkları gözkırpan yıldızlarla birbirine karışmaya başlamış. Belki de bundan Los Angeles (Melekler) adını vermişler bu kente, diye düşünüyor Woytek. Buradan Cielo (Gökyüzü) yoluna çıktığında, insan sanki gökten aşağıdaki melekleri seyrediyormuş gibi oluyordu. Levanter geliyor aklına; Paris'ten hareketi Fransızların malum grevlerinden biri yüzünden ertelenmiştir herhalde, diye düşünüyor. Paris; bugün Sol, yarın Sağ, ya da tam tersi.

Karanlık bastırıyor, Gibby yatak odalarından birinde, okuyor. Sharon odasında dinleniyor. Eski bir aile dostu olan Jay de evin içinde başka bir yerlerde. Levanter, o kadar sevdiği Los Angeles'a doğru yol almakta. Woytek sedire uzanıyor. Her şey sessiz ve sakin. Cielo yolu üzerinde barış içinde bir ev, diye düşünüyor, Günbatımı Çağanozlarının sefil sürüler halinde yaşadıkları inlerin çok üzerinde, barış içinde bir tepede uyukluyor.

Tanımadığı sesler uyandırıyor onu. Gözlerini açıyor. Karşısında bir tabancanın namlusunu görüyor. Elmacık kemiğinin altında katı bir şişkinlik olan, soluk benizli genç bir adamın elinde tabanca. On beş - yirmi yaşlarında üç kız, herbirinin elinde bir bıçak ve kangal kangal ip, adamın yanında dikiliyorlar. Sarkık pamuk etekleri, bol bluzlarıyla

odanın içinde kaybolup gitmiş, ne yapacaklarını bilmez bir halde kalın duvarlara ve tavandaki koca koca kirişlere bakıyorlar. Dördü de boş gözlerini Woytek'e dikiyorlar sonra. Günbatımının Çağanozları, diye düşünüyor Woytek.

«Ne arzu etmiştiniz, Beyefendi ve Hanımefendiler?» diye soruyor Woytek, müstehzi.

Adam tabancasıyla bir işaret yapıyor. «Kıpırdama, domuz herif. Hepinizi temizleyeceğiz sizin.» Bakışları sabit ve kayıtsız kalıyor.

«Nedir bu, Boris Karloff filmlerinden birinden çıkıp yapımcılarıyla tanışmaya gelen hayaletler falan mı?» diye soruyor Woytek, yavaş yavaş yerinden kalkarak. «Burası Cielo Yolu. Boris Moruğunun hayaleti Bowmont'da yaşar.»

Adam bir kukla gibi mekanik hareketlerle ileri bir adım atıp Woytek'in başına tabancasının kabzasını indiriyor. Woytek çatırtıyı duyuyor ve bir an dengesini yitiriyor. Saldırganın üstüne atılmak istiyor ama adam tabancayı başına dayamıştır. Woytek sedire uzanıyor; alnından kan sızdığını hissediyor.

Tabancasını Woytek'in üzerinden ayırmayan adam, kızlardan birine dönüyor. «Bağlayın onu,» diyor sert ve hırçın bir sesle. «Öbür domuzları da bu odaya getirin,» diye emir veriyor öbür iki kıza. Kızlar özel yetiştirilmiş av köpekleri gibi hemen atılıyorlar odadan dışarı.

Woytek'in başına dikilen kız, bıçağını gömleğinin içine sıkıştırıp, gözlerinde inatçı bir ifadeyle ona doğru yanaşıyor. Ellerini arkasından bağlamak için üzerine eğildiğinde, Woytek kızın kirli vücudunun kokusunu duyuyor. Yüzünün cerahati fışkırmak üzere olan çıbanlarla kaplı olduğunu görüyor. Woytek'in kanı kızın orasına burasına bulaşıyor, ama o aldırmıyor. Soluk benizli genç adamın gözetimi altında kız sedirin öbür yanına geçip Woytek'in ellerini bileklerinden bağlamaya başlıyor. Woytek seyrediyor; kız, kendisini uzaktan denetleyen, göze görünmeyen biri tarafından hazırlanmış bir senaryoyu izliyor gibidir.

«Nedir sizin istediğiniz?» diye soruyor Woytek. «Para mı? Aşk mı? Ün mü?» Birden farkına varıyor yabancı aksanının.

Tabancalı adam sırtını dönüyor ve tek kelime söylemeden odadan çıkıyor. Kız işini bitirmiştir; Woytek'e bakıyor, tutkusuz, korkusuz, heyecansız. Woytek'in kanı bluzunu ıs-

latmıştır; Woytek kanının kızın küçük memelerine kadar sızıp sızmadığını merak ediyor. Kız Woytek'in bakışlarını yakalıyor. Birden bıçağını çektiği gibi Woytek'in bacağına, sonra da ardı ardına göğsüne ve göbeğine daldırıyor. Woytek ani acının etkisiyle uluyarak yerinden sıçrıyor ve neredeyse sedirden aşağı yuvarlanıyor. Kız, alaylı bir sırıtışla onu bıçağın ucuyla eski yerine doğru itekliyor.

Woytek'in yaralarından kan sızıldıyor, çenesinde pıhtılaşıyor, giysilerini ıslatıyor, sediri lekeliyor. Kız başında bekliyor. Woytek'in üstünden akan kanlar, çektiği acı onun üzerinde hiçbir etki yapmıyor. Woytek, kadınlar aybaşıları dolayısıyla kan görmeye alışmışlardır, bu kız beni yalnızca ürkütmeye çalışıyor, diye düşünerek kendi kendine güven vermeye çabalıyor. Bacağı duyarsızlaşıyor. Yine de, arkasına bağlı bileklerini kurtarmaya çalışıyor. Kızın dikkatini başka yere çekmek için başını yana çevirip onun kanlı gömleğine dikiyor gözlerini. Aynı kendi kanı gibi, diye düşünüyor. Kız yine bakışlarının üstüne dikildiğini farkediyor, Bıçağını kaldırarak ileri atılıyor, eli iniyor ve Woytek'in göğsüne saplanıyor. Bıçağın kaburgalarından birine vurduğunu hisseden Woytek'in boğazından bir çığlık kopuyor. Kemiğe dayanan bıçak daha derine giremiyor. Woytek'in bacakları spazm halinde çırpınıyor; kız bıçağı çekiyor. Yaradan taze kan fışkırıyor. Woytek artık kızın onu öldürmek istediğinden şüphe etmiyor. Gücünü yitiriyor ve bir an havada uçuyormuş gibi hissediyor kendini.

Bu duyguya kendini kaptırmak üzereyken Gibby'nin çığlığını duyuyor. Dönüp başını kaldırınca, onu merdivenlerde görüyor; kızlardan biri bir et bıçağıyla vura vura itekliyor onu.

Gibby'nin yüzü hırpalanmış ve sapsarı kesilmiş, gözlükleri düşmüş. Beyaz sabahlığının üzerinde kızıl lekeler var. Gibby'nin aybaşısı mı gelmişti acaba? Hatırlayamıyor Woytek. Birbirlerinin olduktan hemen sonraki günlerde Gibby'nin bu konuyu açmaya bile cesaret edemediğini anımsıyor. Vücudundan, banyoya gitmekten utanıyordu Gibby; sevgi gösterisinde bulunamayacak kadar utangaç, bunu başkasından isteyemeyecek kadar da gururluydu. Ama bütün bunlar geçmişti şimdi. Kendinden cömertçe vermeyi öğrenmişti. Vücudu özgürdü; zevk almaktan ya da vermekten korkmuyordu. Aşkları çetin bir başlangıcı atlatmayı başarmıştı;

birbirlerini güçlü ilaçlarla tahrik etmeyi bırakmışlardı, artık birbirleriyle rahattılar.

Gibby sarsıla sarsıla ağlamaktadır. Arkasındaki kız elini yukarıdan aşağıya indirip bıçaklıyor onu; sabahlığındaki kızıl lekeler büyüyor, kan bacaklarından sızıyor. Gibby merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor, trabzanlara çarpınca ayaklanıp kaçmaya çabalıyor, fakat yine düşüyor. Uzun bıçak parıldıyor kızın elinde. Boğazını kesmek üzere olduğunu göstermek için bıçağı Gibby'nin gırtlağına yaklaştırıyor. Kızıllık sabahlığın her yerine yayılıyor.

Woytek, Gibby'nin kıza para ve kredi kartları teklif ettiğini duyuyor. Kızın kakırdayarak gülüşünü işitiyor. Gibby'nin parasını da, plastik kartlarını da istemediğini söylüyor kız.

«Gibby, kaç!» diye bağırıyor Woytek. Sesi vücudunu yırtarcasına çıkıyor, göğsündeki acı artıyor.

Yanındaki kız hızla dönerek bıçağını bir kez daha daldırıyor vücuduna. Bıçak sapına kadar kasığına giriyor Woytek'in. Acı ile uluyan Woytek, çok az vaktimiz kaldı, diye düşünüyor. Bayılıyormuş gibi yaparak gözlerini kapıyor. Gibby blöf yaparak kaçmaya çalışmalı; saldırganlara kim olduğunu açıklamalıdır; adının girdikleri her süpermarkette konserve kutularının üzerinde kalın siyah harflerle yazılı olduğunu görmüşlerdir mutlaka. Kendisini öldürmekle ellerine hiçbir şey geçmeyeceğini anlatmalıdır onlara; zengindir, bu zengin ülkedeki en zenginler arasındadır, kendisini salıverirlerse istedikleri parayı verebilir onlara. Kimliğini açıklamalıdır, paradan bahsetmelidir. Onları durduracak herhangi bir şeyden. Bütün bunları kendisi haykırmak ister, ama dimağı yorgundur, bir düşünceye takılıp durmuştur: Ağzından çıkacak tek bir yanlış söz, Gibby'ye onun parasını başkalarına peşkeş çektiğini düşündürebilir. Kafası karışmaktadır; düşünceler anadiliyle İngilizce arasında gidip gelmekte, ne birinde ne de ötekinde kalabilmektedir. Yerinde kıvranırken, bileklerindeki ipin gevşediğini hissediyor Woytek; tek bir şansı kalmıştır artık; hareket etmek için uygun anı beklemektedir. Gözlerini kapalı tutuyor, Sharon ile Jay'in haykırışlarını ve bir boğuşmanın gürültüsünü duyduğunda bile. Tabancalı adamın kızlardan birine dışarıda nöbet beklemesini emredişini duyuyor. Gibby'nin bir kez daha haykırdığını, sonra Sharon'un bebeği için yalvardığını

duyuyor. Jay, Sharon ile Gibby'ye mümkünse kaçmaları için bağırıyor.

Sonunda gözünü açıp bakıyor Woytek. Gibby'nin bir iskemleye bağlanmış olduğunu görüyor. Sharon ile Jay birlikte bağlanmış, yerde yatmaktadırlar. Jay'in yüzü kızıl bir et yığını halini almıştır, ama yine de iplerinden kurtulup ayağa kalkmayı başarıyor; o sırada adam tabancasını ona doğrultuyor. Bir patlama oluyor. Jay'in başı bir yana düşüyor, dizleri kırılıyor, sessizce yere doğru çöküyor, büzülüyor, boynu omuzlarının arasına gömülüyor, ağzında kanlı köpükler beliriyor. Gibby ve Sharon çığlık atıyorlar. Jay'in vücudu kan gölünün ortasına yığılıp kalıyor.

Adam gülümseyerek tabancasıyla oynuyor. Rahat durmazlarsa hepsini vurmakla tehdit ediyor. Sonra Woytek'e gözcülük eden kızla, Woytek'i de vurup vurmamaları gerektiğini konuşuyorlar yüksek sesle; kurşunları daha sonrası için saklamaya karar veriyorlar. Adam Woytek'i işaret ederek kıza, «Bu domuz senin. Bitir işini,» diyor. Kendisi Sharon ile Gibby'ye doğru yürüyor.

Kız sedirin yanında duruyor. Kanlı bıçak hâlâ elinde. Arkasında kalan Woytek'in elleriyse nihayet iplerden kurtulmuş durumda. Yerinden fırlamaya hazır. Tam o sırada ana kapıya bir otomobilin gelip durduğunu duyuyor. Bir an için katiller paniğe kapılıyorlar, tabancalı adam dışarı koşuyor. Levanter gelmiş olmalı, diye düşünüyor Woytek. Dostunu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor.

Yanında duran kız huzursuz, kıpırdanıyor. Sağa sola sallanarak bıçağını havaya kaldırıyor. Woytek birden yerinde doğrulup kızın göğsüne bir kafa atarak onu yere deviriyor. Saçlarından yakalayarak bir eliyle onu yerde tutarken, ötekiyle de bileklerindeki ipi çözüyor. Gözleri bulanık görüyor; her hareketiyle vücudundan dışarı kan akıyor, ama kızın saçını bileğine dolayarak başını çekmeye devam ediyor. Kız bir başkasına sesleniyor yardım etmesi için. Gibby ile Sharon bağırıp kendilerini oradan oraya atmaya başlayınca başlarında duran kız rastgele bıçaklamaya başlıyor. Woytek saçlara daha sıkı yapışıp çekiyor ve kız gerilip kendini sedirden atıyor, Woytek'i de beraberinde çekerek. Woytek'in kafasındaki yaralardan akan kan onu bir anlık körletiyor, fakat kızın gırtlağına sarılıyor. Birbirlerine sımsıkı sarılmış halde

iskemleleri devirerek yerde yuvarlanıyorlar. Woytek'in kanı ikisini de ıslatıyor. Can havliyle başları, dizleri, dirsekleri birbirine çarparak güreşiyorlar. Parmaklarının kızın ağzına girdiğini hissediyor Woytek ve elini daha derine itip kaygan mukozaya geçiriyor tırnaklarını. Ne var ki eliyle kızın gırtlağını sıkarken bile kızın kendisini durmadan bıçaklamasına engel olamıyor. Gibby'nin kendisini birden kurtarıp odadan dışarı, bahçe kapısına doğru koştuğunu görüyor. Bıçağıyla kapıya dikilen düşmanı yakalıyor onu. Paniğe kapılan öbür kız Gibby'yi dışarı itip Woytek'i bahçe kapısına kadar izliyor.

Woytek eşiği geçerken kız ona yetişip sırtından aralıksız bıçaklamaya başlıyor. Taze kan ter gibi ısıtıyor vücudunu Woytek'in. Kendini dışarı atıyor. Kız da üstüne atlıyor, bıçaklıyor, bıçaklıyor. Çiğ kaplı çimlerin üstünde boğuşurlarken, kız bağırıp yardım çağırıyor. Woytek çabalaya çabalaya kendini ondan kurtarıp çimin üstünde düşe kalka çite doğru koşuyor. Spot ışıklarının altında, öteki kızın Gibby'yi bıçaklayarak nemli çimlerin üstüne devirdiğini görüyor. Woytek yardım için karanlığa bağırmaya zorluyor kendini ama soluğu gırtlağında ıslık çalıyor. Tabancalı adam karanlığın içinden belirip durmadan kafasına vuruyor. Kız sendeleyerek yanına geliyor ve kolunun yukarıdan aşağıya bir hareketiyle bıçağını yine saplıyor. Artık acı duymuyor Woytek. Adam tabancasını doğrultuyor; Woytek dizlerinin üstüne düşüyor. Çimin üzerinde sürünürken iki kurşun yiyor bacağına. Göğsünde bir şey kopuyor. Titreyen dudaklarında topak topak olmuş toprağı hissedebiliyor ancak. Gözlerini yukarıya çevirince tepesine eğilmiş dört sessiz şekil görüyor, ama artık ne onların kim olduklarını, ne de bu kadar yakınında arkalarında siyah bir yelpaze gibi her yeri kaplayan göğe o kadar yakın, ne yaptıklarını biliyor.

Woytek'in kafasında beliren son görüntü kendisinin; Gizli Servise kimlik belirtmeden telefon ederken görüyor genç oğlanı. Aylardır babasını tutuklu bulundurmaktadırlar. Woytek, Gizli Servis'e önemli bir ihbarda bulunacağını söyler. Kentin banliyölerindeki terkedilmiş bir fabrikanın, en üst katında asansör boşluğunun yanında bazı gençler silah ve patlayıcı madde depo etmişlerdir. Bir ajan ihbarı alıp telefonu kapatır. Saatler sonra Woytek üst katta, asansör boşluğunun yanında saklanmış beklemektedir. Pencereden

gabardin yağmurluk giymiş iki ajanın giriş kapısına doğru ellerinde tabancalarla koştuklarını görür. Kırık dökük merdivenlerden gelen ayak seslerini işitir. Üst kata varırlar, yakınındadırlar artık. Nefesini tutar. Asansör boşluğuna bakarlarken, arkadan fırlayıp iki adamı kollarıyla yakaladığı gibi boşluğa iter. Haykırarak uçar boşluğa; uzun uzun yankılanan iki uluma, sonra sessizlik. Fabrikadan tüymelidir şimdi. Koşar. Koşarken daha büyümüştür, güzel bir kız koşmaktadır yanında, fakat o daha hızlı olduğundan, kızı arkada bırakır. Los Angeles'ın tepelerinde, Cielo Yolu'ndaki bir evde güvenceye kavuşmuştur sonunda.

Metruk fabrikanın asansör boşluğu. Arkada kalan kız. Bütün bunlar vardı ve yoktu. Kim söylemişti bunu ona? Bu olmuştu, ve olmamıştı.

Dostlarının ölümü anlaşılmaz geliyordu Levanter'e. Kendini onların kaza sonucu bir spor arabanın içinde öldüklerine ya da bölgede sık rastlanılan toprak kaymalarından birinde, evin içinde gömülü kaldıklarına inandırmaya çalışıyordu.

Evde tek başına kalamayacak kadar huzursuzdu, hatta arkadaşlık edemeyecek kadar; ama yine de insanların arasında olmak gereksinimini duyuyordu. Kentin caddelerinde dolaşıyor, barlara uğruyor, bir otobüse ya da metroya biniyor ve tanımadığı insanların yüzüne bakarken, ne kadar nüfuz edilemez olduklarını düşünüyor, bunların zalimlerin mi, kurbanların mı yüzleri olduğunu, cinayet işleyebilecek insanlar olup olmadıklarını soruyordu kendi kendine. Her yerde, tanımış olmayı dilediği, konuşmak, hakkında bir şey öğrenmek istediği insanlar oluyordu.

İnsanlar doğuştan zalim midirler, diye merak ediyordu, bazı Avrupa kentlerinde gördüğü oyunlar onları eğlendirir miydi acaba? Madeni bir levhanın üstünde hop hop danseden renkli ördekleri seyredip eğlenenler, levhanın bir aküye bağlı olduğunu ve o perdeli ayaklar yere her bastığında vücutlarından bir elektrik akımı geçtiğini bilseler acaba yine eğlenebilirler miydi? Pantolonunun paçalarını çizmelerinin içine sıkıştırıp iki canavar suratlı fareyi şalvar pantolonunun içine attıktan sonra kemerini sıkan ve kan kumaşın dışına sızıncaya kadar bekleyen adam eğlendirir miydi onları? Seyirciler, adamın etinin fareler tarafından yen-

diğinden emin, dehşet içinde oradan uzaklaşmaya başlarlar. Adamdan gittikçe daha fazla kan çıkar ve herkes kan kaybından öleceğine kesin gözle bakmaya başlamışken, gülümseyerek fermuarını açar; iki ölü fare düşer dışarı, arkalarından da ağzında hâlâ farelerin etleri sallanan küçük bir dağ gelinciği fırlar.

Tanımadığı insanların yüzlerine bakarken, Levanter kendi mesleğinde bireylerin yalnızca iş girişimlerinin genel çerçevesi içinde algılandıklarını düşünüp üzülüyordu; çünkü bu çerçeve içinde tek hareket nedeni kârdı. Her insan, kendi başına çözümleyebileceği bir meslekte olmayı isterdi. Bu yüzden de, estetik cerrah olan bir dostunu kıskanıyordu.

Cerrah, bütün ameliyatlarından sanki sıradan şeylermiş gibi söz ederdi. Oysa her hasta için o ameliyat hayatının en önemli olayıydı belki; ister yarık bir dudağı düzeltmek için olsun, ister bir burnu ya da eli yeniden biçimlendirmek; ister yüz derisini germek, memelere, kalçalara, uyluklara, kaba etlere yeni bir şekil vermek; isterse de hastalıklardan ya da kazalardan artakalan izleri yoketmek için olsun.

Levanter birçok ameliyat seyretmişti: Çelik, canlı dokulara giriyor, pamuk, kanı sünger gibi emip temizliyor, keskiler kemiklerin üzerinde heykeltraş elinde gibi çalışıyor, teşrih bıçakları deriyi işliyordu. Cerrahın becerisine, insan hatlarını değiştirmekteki yeteneğine, eldivenli elini bir cebe sokarmış gibi rahatça altına sokabilecek kadar, yüz derisini kaslardan ayırıp yukarı kaldırışına hayran olurdu. Levanter, açılmış damarların dağlanarak sıcak yağ damlacıklarının dışarı fışkırtılışını ve tereyağlı patlamış mısır gibi parıldayan, sarımtırak yağ damlacıklarının alınışını; bir terzininkinden daha çabuk çalışan parmakların sıra sıra minicik dikişler atışını gözlemlemişti.

Levanter ameliyathanede coşku ve merak içinde, hayranlık içind, cerrahın fiziksel gerçekliklere uyarak çalışmasını seyrederek saatler geçirmişti. Dostunun yatırımının hiçbir açıklamaya gereksinimi yoktu; neden, sonuçta saklıydı zaten ve sonuç ise herkesin görebileceği kadar açıktı: Kör doğanın, akıl sahibi insan tarafından yenilgiye uğratılması.

Ülkenin Doğu ve Batı kıyılarında merkezleri bulunan iki şirket arasında karmaşık bir iş anlaşmasını sonuca vardırmak için, Levanter Beverly Hills'in kanyonlarından birinde, Cielo Yolu'ndan fazla uzak olmayan bir ev kiralamış, New York'taki dairesiyle burası arasında gidip geliyordu.

Los Angeles'ın hareketli sosyal hayatına karışmak istemiyor, her zamanki gibi raslantılara güveniyordu. Bir gün, California Üniversitesi'nin kampusundaki kitapçılardan birinde genç bir kadın ilişti gözüne. Kadın cep kitaplarının bulunduğu raflar arasında, kitaplara baka baka, arada bir bazı kitapların önünde duraklayarak yürüyordu. Kadının arkasından giden Levanter, onda tanımlayamadığı bir küçük kız özelliği sezmişti, oysa üniversite öğrencisi olabilecek yaşta gözüküyordu. Kadın bir kitabı eline almak için durmuştu. Dönüp Levanter'in gözlerinin içine baktığında, yanından geçiyordu o.

«Beni izliyor musunuz?» diye sordu kadın.

Levanter şaşalamıştı. «Evet. Yani...» diye duraklayarak konuştu, «sizi gözlüyordum.»

Kadın hâlâ Levanter'in gözlerinin içine bakıyordu. «Neden?» diye sordu.

«Sizi arzuluyorum, ama nedenini bilmiyorum. Keşke bu dükkanda satılık bir şey olsaydınız. Duyduğum gereksinimin kaynağını araştırıyorum.»

Sınayan gözlerle baktı kadın. «Buldunuz mu?»

«Henüz değil. Zaman alır bu,» dedi Levanter.

Kadın kitabı yerine koyup kasiyerin arkasındaki duvar saatine baktı. «Ben çıkana kadar ancak üç dakikanız var,» dedi, şakacı.

«Sizi izleyebilir miyim?» diye sordu Levanter.

Kadın dönüp ona baktı. «Hayır, izleyemezsiniz. Bu gece boş değilim.» Hâlâ ona bakıyordu. «Ama boş olduğum bir gün, belki de ararım sizi.»

«Ben New York'ta olabilirim o zaman.»

«Ben de.»

Levanter her iki yandaki telefon numaralarını ve adını bir kağıt parçasına yazdı. «Her iki numarada da kayıt makinesi var,» dedi.

«Ben not bırakmam,» dedi kadın, kağıdı el çantasına koyarken.

«Adınız nedir?» diye sordu Levanter.

«Serena.»

«Serena ne?»

«Serena! Kaç tane Serena tanıyorsunuz?»

Bir arabanın klaksonu iki kez öttü. Kadın kitapçıdan çıkıp şoförlü arabaya doğru yürüdü. Levanter kadının arka koltuğa zarif bir hareketle yerleşişini izledi. Araba Sunset Boulevard'a çıkarken, kadın başını çevirip Levanter'e bakmadı.

Birkaç gün sonra, Levanter New York'ta kadını bir daha göreceğinden umudu kesmeye başlamışken, telefon çaldı.

«Buldun mu?» diye sordu kadın.

Levanter anlayamamıştı. «Neyi buldum mu?»

«Gereksiniminin kaynağını.»

«Buldum,» dedi Levanter, «sensin.»

«Nereden biliyorsun?» diye sordu kadın.

«Bir zamanlar bir yaz kampında laf attığım bir kıza benziyorsun.»

«O halde senin kaynağın odur, ben değil.»

«Sensin,» dedi Levanter. «Seni ne zaman görebilirim?»

Hattın öbür ucundan ses gelmeyince telefonun kapandığını sanıp dehşete kapıldı Levanter. Tam o anda kadın, «Adresini versene,» dedi.

Serena haftada bir kere falan arıyordu ve ancak görüşebilecekleri zamanlarda.

O akşam, kendisini birazdan evinden alacak olan bazı dostlarıyla bir tiyatroya gitmeyi tasarlamış olabilirdi. Ama anında seçimini yapıyordu: Serena için her zaman hazırdı. Serena onu aradığında, Levanter dostlarına telefon edip ivedi bir işi çıktığını söyleyerek o akşam beraber olamayacaklarını bildiriyordu. Dostları hayal kırıklığına uğruyorlardı; onun için davet ettikleri bir kadın arkadaş da oluyordu bazan. Levanter özür diliyor, şu yatırımcıya bakın, yazgısına egemen olmak istiyor ama boş vakitlerine bile egemen olamıyor, diye şaka yapıyordu.

Dahili telefondan kapıcı genç bir hanımın yukarı çıktığını bildirdiğinde, Levanter'in kalp atışları hızlanıyordu. Kadın dairesine girdiğinde, Levanter de çoğunluk sakin bir havaya bürünmeyi becerirdi.

Kadının kendine güvenen bir hali vardı. Hiç makyaj yapmıyor ve giysilerini özenle seçiyordu; büyük kentte erkek arkadaşlarıyla çıkan kolejli kız görünümündeydi. Levanter'e sarıldığında hep taze, bozulmamış görünüyordu. Her keresinde de, şımarık bir çocuk gibi Levanter'in masasındaki iş mektuplarını karıştırır, komodinin üstündeki kitap yığınına bakar, teybi açıp kapatır, Levanter'in kayak yaparken çekilmiş duvardaki fotoğraflarını incelerdi. Hemen arkasında Levanter olmak üzere banyoya gider, köpük banyosu yapmak üzere küvetin musluklarını açardı. Sonra aynada kendini gözden geçirip, Levanter'in ecza dolabını kontrol eder, ilaç tüplerinden bazılarını eline alıp yüksek sesle ilaçların ve reçeteyi yazan doktorların adlarını okurdu.

Dolu küvetin içine girdiğinde, Levanter'den bacaklarının arasına yerleştirdiği köpük makinesinin fişini prize takmasını isterdi. Levanter banyo odasında kalır, Serena ayağa kalkıp ona sabun tozu şişesini uzatana kadar seyrederdi. Tozdan birazını avuçlarına döküp yavaş yavaş Serena'nın sırtını, karnını, göğüslerini ve meme uçlarını sıvazlardı, sabun tozu tamamen köpük haline gelene kadar. Kaymamak için iki eliyle duş perdesine asılan Serena, gözleri kapalı, dudakları aralık, Levanter'e dönük, ayakta dururdu. Vücudu gergin, bacakları iki yana açık, öyle dikilirken, Levanter onu önce yumuşak, sonra giderek daha kaba bir şekilde okşardı. Krem halindeki sabun Serena'nın teni üzerinde köpüklenir, Levanter'in parmaklarını da, Serena'nın vücudunu da örterek gözden saklardı. Levanter'in temasıyla kıpırdanan vücudu korniştен asılı gibi gerili kalırdı. Levanter parmaklarını daha sertçe bastırarak Serena'nın teni üzerinde daireler çizerek dolaştırır, oynaştırırdı, köpükler patlayıp patlayıp yokolana kadar. Sonra Serena'nın küvetten çıkmasına yardım edip, yumuşacık bir havluyla iyice kurulanıp serinleyene kadar oğuştururdu vücudunu.

Banyodan sonra, bornozuna sıkı sıkıya sarılan Serena, Levanter'in salıncaklı koltuğunda oturup, Levanter'in onu bir havaya sokmasını beklerdi, kendi deyimiyle. Erkeğin konuşmasını dinleyerek tahrik olmaya bayılıyordu, dediğine göre ve tahrik olmasının Levanter'i de heyecanlandıracağını biliyordu. Levanter'in kendi hakkında konuşmasını, onun günlük yaşamının sıradanlığını bozacak öyküler anlatmasını ısrarla istiyordu.

Bazan Serena'ya manşetlere geçmiş bir olayla aynı zamanda meydana gelen bir olayı anlatırken, o bunu hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu hatırlatırdı o yıllarda. Bunlar olduğunda küçücük bir kızdım ben derdi, koltukta ileri geri sallanarak; sanki Levanter bunları hatırlayacak yaşta olmaktan suçluluk duymalıymış gibi bakardı ona.

Kendi hakkında hiçbir şey anlatmazdı Levanter'e. Ne ailesi hakkında, ne de okulu, arkadaşları hakkında, kısacık bir değinmede bile bulunmazdı. Levanter kadının eşyalarını incelemiş, yanında bir hayli nakit para taşımakla beraber, kimliğini ortaya koyacak herhangi bir belge taşımadığını saptamıştı. Levanter'den ayrı olarak yaşadığı hayat hakkında hiçbir sorusunu yanıtlamamıştı, rastgele buluşmalarını hiç ilgilendirmeyen sorular olarak üstünde durmamıştı. Bir ara Levanter, Gibby gibi Serena'nın da seçkin ve varlıklı bir ailenin kızı olduğunu ve kökeninin onunla ilişkisini etkilemesini istemediği için kimliğini gizli tutmak istediğini düşündü. Sonraları kamuoyunda tanınmış, yaşlı ve zengin bir adamın metresi olabileceği aklından geçti.

Serena kendi özel yaşamı hakkında hiçbir şey açıklamamakla beraber Levanter, dostları, iş arkadaşları, kendisi dışındaki ilgi duyduğu konular hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Levanter kısa bir süre sonra onu kokteyl partilere ve yemeklere beraberinde götürmeye başlamış, tüm erkek arkadaşları da Serena'ya bayılmışlardı.

Bir gece, tanınmış siyasetçiler ve başka ünlülerin katıldıkları bir partiden sonra, Serena daha ilgi çekici bu kadar tanıdığı varken, Levanter'in kendisiyle neden ilgilendiğini sordu.

«Beni yıllardır tanıyan dostların önünde istedikleri gibi olmaya çalışıyorum,» dedi Levanter Serena'ya, «ama senin gibi yabancıların önünde gerçekten benim olduğunu hissettiğim kişiliği kazanıyorum.»

Serena iyi bir dinleyiciydi ve büyülenmiş gibi oturup onu dinlerken, Levanter'e Moskova'da öğrenciyken katıldığı bir oyunu anımsattı.

Bir sonbahar döneminde, Levanter'le başka bazı öğrenciler üniversite tarafından başkent yakınlarındaki bir kolektif çiftlikte konferanslar vermekle görevlendirilmişlerdi.

Trenle gidip geliyorlardı. Yol üstündeki bir pazar yerine giden köylüler oluyordu trende ve gençlerin konuşmalarına kulak veriyorlardı. İyi bir öykücü olan öğrencilerden biri anlatmaya başlıyor, tren pazar yerinin bulunduğu istasyona yaklaşırken, öykünün gerilimi artıyor, öykücü komedi ve trajedi dolu olayları birbiri ardından sıralıyor, ihanetlerden ve tutkulardan, mutlu birleşmelerden ve onulmaz hastalıklardan söz ettikçe ediyordu. Köylüler ağızları bir karış açık, her sözcüğü yutarcasına dinliyor, kâh dehşet içinde soluklarını tututor, kâh ağlıyor, kâh gülüyorlardı. Tren inecekleri istasyonda durduğu zaman bile, tek lafını kaçırmak istemedikleri öyküye o denli dalmış oluyorlardı ki, yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Tren istasyondan hareket edip hız kazanmaya başladığında ise, öykü bıçak gibi kesiliveriyordu. Köylüler o zaman istasyonu kaçırdıklarını farkediyorlardı. Ama hiçbir zaman bozulmuyorlar, öğrenciye öyküsü için teşekkür etmeyi de hiç unutmuyorlardı. Pazar yeri her zaman aynı yerde durur diyorlardı, ama bir öykücü onları hiç gidemeyecekleri yerlere götürüyordu. Her gün başka bir öğrenci öykü anlatıyor, başka bir köylü grubuna inecekleri istasyonu kaçırtıyordu. Hafta sonunda, öyküsüyle en büyük sayıda köylüyü oyalayan öğrenci oyunu kazanmış sayılıyordu.

Serena, sevişmede belli bir düzen olmasına karşıydı. Levanter'in erken gelmesine neden olduğunda sinirleniyordu. Onun için orgazm bir başarısızlık, gereksinimin ölümü demekti. Beden için dokunmak neyse, beyin için de arzu oydu; onun tek istediği, tutkuyu sürdürmek, arzunun durmadan akışını sağlamaktı.

Vücudu, Levanter'in dilinin temasıyla kıvranırken kendini duyusallığa öylesine kaptırmış görünürdü ki, Levanter dişlerini etine geçirse bile bir şey hissetmeyeceğini düşünürdü.

Serena için tutku nasıl hareketlerle ifade olunuyorsa, arzu da sözle ifade olunurdu. Levanter'e durmadan duygularını ve tepkilerini sorardı bu yüzden. Levanter'in ağzı onun teninin üzerinde gezinirken; dilinin onu biçimlendirdiğini hissedip hissetmediğini sorardı Levanter'e. Levanter'i sürekli tahrik ederken, ona zevk verdiğinin mi, yoksa

yalnızca kendisinin, ya da yalnızca zevkin mi bilincinde olduğunu sorardı. Her beraber olduklarında, kendisini bu kadar arzulatan şeyin ne olduğunu söylemesi için ısrar eder dururdu Levanter'e.

Levanter, Serena'ya duyduğu gereksinimi herhangi bir tavrına, herhangi bir özleme bağlayamıyordu. Serena onunla değilken, kendi gereksiniminin nesnel bir tanığı oluyordu Levanter, sanki o gereksinim başka bir erkeğinmiş gibi görüyordu. Serena ile beraberken, suç ortağından ayrılamayan bir suçlu gibi bağlanıyordu ona.

Arzuladığı şeyin Serena'nın bedeni mi; yoksa Serena'nın kendisini algılama tarzı, kendisine daha önce yoksun olduğu bir cinsel gerçekliği kazandırması mı olduğunu merak ediyordu Levanter. Bir zamanlar İsviçre'de tanımış olduğu genç bir kadını anımsıyordu. O zaman da, şimdi Serena'yla olduğu gibi, duyduğu arzunun doğasını kavrayamamıştı.

ValPina'daki bir eczaneye henüz girmişti. Bir hemşire çıkış kapısına doğru büyük bir tekerlekli koltuğu itmekteydi; Levanter koltuğa bir göz attı. Battaniyenin içinden yalnızca bir yüz gözüküyordu. Levanter, bunun yirmi yaşlarının başında bir kadının yüzü olduğunu gördü hayretle. Tekerlekli koltuğun özel bir şekilde yapılmış olduğunu düşünerek, kadının vücudunun koltuğa nasıl sığdığını görmeye çalıştı. Battaniyenin altından anahatları belli olan vücut, bir bebeğinkinden daha büyük değildi. Kadın, onun bu merakının farkına varmış gibi, gülümsedi. Levanter de ona gülümserken, kadının yüz hatlarının güzelliği karşısında afallamıştı. Hemşire, Levanter'in dikkatini çekmek için boğazını temizler gibi öksürdü ve tekerlekli koltuğu dükkandan dışarı iterken Levanter'e kınayan bir bakış fırlattı.

Durumu gözlemleyen eczane sahibi, Levanter'e gördüğünün bebek arabasında genç bir kadın olduğunu söyledi. Yirmi altı yaşında, tanınmış, varlıklı bir yabancı ailenin kızıydı. Bebekken bir kemik hastalığına yakalanmış ve sonucunda vücudu gelişmemişti. Doktorlar yaşamasına ihtimal vermiyorlardı ama ailesinin sağladığı bakımla yaşam savaşımını kazanmıştı. Başı normal büyüklükte, ama bede-

ninin geri kalan kısmı güdük kalmış, bacakları ise hiç oluşmamıştı.

Bu yüzden başkaları tarafından beslenmek ve bakımı yapılmak zorundaydı. Fakat, eczane sahibine göre, bu kadar engele karşın bu genç ve zeki kadın dopdolu bir yaşam sürüyordu. Okula gitmiş, dört dil öğrenmiş ve Avrupa'daki en iyi sanat okullarının birinden ileri düzeyde bir diploma almak üzereydi.

Levanter bu kadınla tanışmanın olanaklı olup olmayacağını sordu; bir yatırımcı olarak, yaşamın her bireyin karşısına çıkardığı somut yazgılarla ilgileniyordu. Eczane sahibi onu kadınla tanıştırmayı kabul etti ve ertesi gün Levanter'e telefon ederek bir dostunun genç kadınla aynı üniversiteye giden oğlunun verdiği ve genç kadının da çağrılı olduğu bir partiye çağırdı.

Kalabalık bir partiydi; genç kadın bir saat kadar sonra geldi. Kısa bir battaniyeye sarınmış olarak, içeri genç bir adam tarafından taşındı; adam fazla çaba sarfetmeden onu iki yastık arasında bir divanın üzerine yerleştiriverdi. Konukların çoğu kadını tanıdıklarından, partiye gelişi olağandışı bir kıpırdanış yaratmamıştı. Bazı öğrenciler yanına gelip hoşgeldin dediler; iki-üç tanesi divana ilişip çevresinde oturdular, başkaları ise yanına gidip geldiler. Levanter yavaşça ondan yana ilerledi. Biraz sonra Levanter'i partiye getiren kişi kadınla tanıştırdı onu. Kadın gülümseyerek, yumuşak ve dengeli bir sesle kendisini eczaneden hatırladığını söyledi.

Kadının vücudunun çarpılmışlığı, Levanter'e vurmuştu. Dirseksiz, kısacık kollarının ucunda kıvrılmayan parmakları bir kurbağa yavrusunun önayakları gibi minicik göğsünden dışarı çıkıyordu. Battaniyenin altındaki vücudu, üstündeki başından daha büyük gözükmüyordu.

«Öğrenim yapıyormuşsunuz,» dedi Levanter. «Ne konuda?»

«Sanat tarihi,» dedi kadın.

«Belirli bir dönem mi?»

«Belirli bir konu,» dedi kadın. «Hıristiyan sanatında insan başının rolü.» Düşünceli düşünceli gülümsedi. «Gördüğünüz gibi, yaptığım öğrenimde belli bir çıkarım da var.»

«Size dün öyle baktığım için özür dilerim,» dedi Levanter.

Kadın güldü. «Üzülmeyin. Göze çarpmaktan hoşlanırım. Hemşireme asıl kaba olanların bana bakmak istemeyenler olduğunu anlatana kadar yıllarca uğraştım. Fakat o hâlâ bakanlara kızıyor.» Durdu, sonra yine güldü. «Otostop yaparken bana bakanları bir görseydi!»

Levanter bir an için yanlış anladığını sandı. «Ne yaparken?»

«Otostop,» dedi kadın. «Her yaz bir arkadaşım beni ana karayoluna çıkartıp benim için bir araba durdurur. Tabii kimlik belgelerim ve param yanımdadır. Sonunda, erkek ya da kadın, bir çift ya da bir aile durup beni alırlar. Ondan sonra kendi başıma giderim artık. Elden ele geçirilir, arabadan arabaya bindirilir, tüm Avrupa'yı gezerim.»

«Korkmaz mısınız?» diye sordu Levanter.

«Neden korkacak mışım?»

«Yabancılardan. Birisinin size zararı dokunabilir.»

Kadın Levanter'e baktı. «Ne zararı?» Şaşırmış gibiydi. «Rastladıklarımın çoğu bana karşı koruyucu bir tavır takınıyorlar. Hatta, kendilerinden sonrakiler bana o kadar iyi bakamazlar diye beni bırakmak bile istemiyorlar.»

Sesi zayıf çıktığından, daha iyi işitmek için biraz daha yaklaştı Levanter. Vücudunu çarpıtan yazgı, yüzünün bütünlüğünden hiçbir şey eksiltmemişti. Yüz hatları eşsiz bir ifade gücü taşıyor, düşünce ve duygularının doğası ve yoğunluğunu dışa vuruyordu.

«Otostop yapmaya ilk başladığımda, annemle babam kaçırılıp rehin tutulacağımdan korkmuştu,» dedi kadın. «Ama hiç olmadı böyle bir şey. Eminim profesyonellerin bile salt bir kafayı kaçırmaya elleri varmaz. Hem sonra talepleri zamanında karşılanmazsa kaçırdıklarının ailesine yollamakla tehdit ettikleri de rehinenin kafası değil midir?» Yine gülüyordu.

Kadını içeri taşıyan genç adam yanlarına geldi. Kadın onu Levanter'e erkek arkadaşı olarak tanıttı. Adam kadını büfeye taşıdı.

Levanter kendini bu kadının sevgilisi olarak kurduğunun farkına vardı. Bu duygusunu dikkatle inceleyerek, arzuladığı şeyde hastalıklı hiçbir şey olmadığına karar verdi. Bu genç kadında hayran olduğu şey, vücudunun çarpıklığını yaşamının bütünü içine yerleştirmiş olmasıydı. O bir kadındı ve kendini bu dünyada bir kadın olarak görüyordu. Bu

kadının kendine bakışı, Levanter'in şimdiye dek arzuladığı herhangi bir kadınınki kadar gizemli ve heyecan vericiydi. Onun duygularının ve tutkularının ereği olmak istiyordu Levanter, onun dünyasına girip, bu dünya hakkındaki bilgisine sahip olmak istiyordu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Levanter genç kadından bir randevu rica etti. Kadın ise erkek arkadaşına olan duygusal bağlılığının başkasını görmeye izin vermediğini söyledi nezaketle.

Levanter'in New York'taki dairesi Manhattan'ın merkezinde, üst katlardan birinde bulunuyor, terası kentin en işlek kavşaklarından birine bakıyordu. Bazan Serena ile eğlenmek için yüksek basınçlı bahçe hortumunu terası çevreleyen yüksek çitin üstüne nişanlayıp aşağıdaki caddeye su fışkırtırlardı, büyük otellerden Central Park'a turist taşıyan atlı arabalara isabet ettirmeye çalışarak. Ata ve sürücüye dokundurmadan yolcuları ıslatabilirlerse tam isabet kaydetmiş oluyorlardı; çünkü yolcular ıslandıklarında bağırıyorlar, hiçbir şey anlamayan sürücü hemen arabayı durduruyor, yeniden hareket ettiğinde yolcular bir kez daha ıslatılmış ama hâlâ suyun nereden geldiğini anlamamış bulunuyorlardı.

Bir yaz gecesiydi. Bir Hollywood film stüdyosu, bir filminin New York galası için kavşağın altındaki metro istasyonunun mermerden asma katında muazzam bir resepsiyon düzenlemişti. İzleyicilerden, fotoğrafçılardan ve bir televizyon ekibinden oluşan bir kalabalık kaldırımda birikmişti. Metronun girişi Levanter'in terasının hemen altına rastlıyordu. Bahçe hortumu ellerinde hazır bekleyen Serena'yla Levanter olayı gözleriyle görebildikleri gibi, Levanter'in terasa çıkardığı televizyondaki canlı yayından da izleyebiliyorlardı.

İlk olarak sert erkek rolleriyle tanınmış bir aktör uzun bir siyah arabadan inerek tezahürat yapan kalabalığa elini salladı. Tam projektörlerin ışığı ile gözleri kamaşmış haldeyken, Levanter ile Serena musluğu açtılar. Birkaç saniye sonra yağdırdıkları yağmuru TV ekranında görebiliyorlardı; adamın sert yüz hatlarından sızan sular, kusursuz gösterişini bozmuştu. Zoom merceklerinin tam önünde mak-

yajı da sulanmaya başlayınca, başını örttüğü gibi metroya dar attı kendini.

Hollywood'un ünlü altın çiftlerinden biri, fiyakalı otomobillerinden çıkıp, kameraların önünde birbirlerine sarıldılar. Milyonlarca hayranın yararına öpüşmek üzereydiler ki bir sağanak onların da mükemmel profillerini berbat etti. Üstlerinden sular sıza sıza, metronun girişine doğru seyirttiler, içeri dalarken bir de toslaştılar birbirleriyle.

Polisler, fotoğrafçılar, kameramanlar, gazeteciler ve izleyici topluluğu gülerek başlarını kaldırıp yağmurun kaynağını araştırmaya başlayana kadar, Levanter ile Serena birkaç ünlüye duş yaptırmayı başardılar. Ancak karanlıkta birbirlerinden ayırdedilemeyen sıra sıra pencerelerden ve teraslardan başka bir şey gözükmüyordu.

Böyle bir keresinde birkaç arabayı ıslattıktan sonra karşıdaki bir binanın kapıcısının caddenin ortasındaki su birikintisini göstererek oradan geçen meraklılara göğü işaretle bir şeyler anlattığını farkettiler. Aşağıya inip birikintiyi yeni farketmiş gibi adamın yanına vardılar.

«Yağmur yağmadı herhalde?» diye sordu Levanter kapıcıya. «Nereden oldu bu birikinti?»

Kapıcı, Levanter'le Serena'ya baktı. «Sizin bu kentte oturmadığınız belli,» dedi çok bilmiş bir sırıtışla.

«Hayır, burada oturmuyoruz,» dedi Serena.

Adam çevrelerini saran yüksek apartmanlara, otellere, iş hanlarına doğru salladı elini. «Burası hayli garip bir yer, sizin anlayacağınız,» dedi, ciddi bir sesle. «Bu yüksek binalar manyetik güçler oluşturuyor. Birkaç günde bir bu manyetik güçler, tam şuralarda bir yerde küçük bir bulut meydana getiriyorlar.» Su birikintisinin tam üzerini işaret ediyordu. «Evet, küçük bir bulut ama, şu birikintiyi oluşturacak ve bazan buradan geçen atlı arabaları ıslatacak kadar da yağmur yağdırıyor işte.» Bu açıklamasından övünç duyarak, bilgisinin değerini bilmelerini beklermişçesine dinleyicilerine baktı.

Levanter ile Serena düşünceyle başlarını salladılar.

«Değişik günlerde o küçük bulut birkaç adım sola ya da sağa kayabilir,» diye devam etti adam. «Şu doğanın gizemlerinin sonu yok doğrusu,» diye bitirdi sözünü, kuramlarını dinlemek üzere çevresinde yeni bir küme toplanırken.

Serena telefon etti. Uçakla Los Angeles'a geliyordu ve geceyi onunla geçirebilecekti. Levanter hemen öbür planlarını iptal edip üç saat sonra Serena'yı havaalanından almaya söz verdi. Neredeyse otomatik olarak nerede olduğunu sordu.

«Mesaj yok,» diye fısıldadı kadın.

Levanter havaalanına bir taksiyle gitti. Yarım saat erken gelmişti, taksiyi savdı. Salonlarda gezindi, elektronik kontrol cihazlarından geçmek için kuyrukta bekleyen yolcuları seyretti, bir kahve içti ve sonunda Serena'yı karşılayacağı terminal girişine gidip beklemeye başladı.

Serena, onu orada görmekten hoşnut bir edayla çıkagelidi. Arkasından gelen hamal yumuşak kumaştan bir bavulla bir giysi çantası taşıyordu. İkisinin de üstünde bagaj etiketi yoktu. Terminalin dışına çıktıklarında kahya bir taksi çağırmaya davranırken, Levanter kaldırıma siyah bir dört kapılı arabanın yanaşmış olduğunu gördü. Taksilerden daha geniş ve rahat gözüküyor; ve müşteri bekliyor gibiydi. Kısa boylu, orta yaşlı bir adam olan sürücüye işaret etti, adam hemen gelip Serena'nın eşyasını aldı.

Arabanın bagajını açan şoför, iki parçayı da içeri attı. Serena bavulun giysi çantasının üstüne atıldığını görünce sert bir sesle giysilerinin buruşacağını söyledi adama. Serena'ya bir bakış fırlatan şoför, bir şey söylemeden bavulla çantanın yerlerini değiştirdi. Sonra bagajı kapattı, direksiyona geçti ve müşterilerin yerleşmesini bekledi.

Levanter şoföre adresi verirken, Beverly Hills'in yüksekliklerindeki bu yeri bilip bilmediğini sordu. Adam dikiz aynasından Levanter'e bir baktı ve yine tek kelime söylemeden motoru çalıştırıp gaza bastı, ekspres yoluna çıkarken süratini artırdı.

Serena, Levanter'e sokuldu. Bacağını onunkinin üstüne attı; Levanter kasığında onun kalçasının ağırlığını hissetti. Sağ eli Serena'nın uyluğundan yukarılara doğru kaydı, onu okşayarak; sonunda vücudu gerginleşen Serena, Levanter'in kucağına yattı. Levanter sol koluyla kadını sardı; kadının başı omuzuna yaslanmıştı. Levanter'in parmakları Serena'nın memelerini çevreleyerek ince kumaşın üzerinden vücudunu okşamaya başladı. Onun ellerinin temasını hisseden kadın bir titreme geçirerek iyice yaslandı.

Araba ekspres yoldan ayrılıp boş bir yolda hızla iler-

lemeye başlamıştı. Levanter yanlış çıkışa sapmış olduklarını gördü. Serena'dan sıyrılarak şoföre yanlış yola girdiğini, geri dönüp Beverly Hills çıkışına sapması gerektiğini söylemek üzere ileri doğru eğildi. Fakat şoför kendinden geçmiş gibiydi. Yanıt vermediği gibi, dikiz aynasından bile bakmadı. Aksine, birden hızını artırıp Sunset Boulevard'ı lastiklerinden gıcırtılar çıkartarak geçti ve kanyonun karanlık yollarından birini tırmanmaya başladı. Ani dönüşleri ve hızı Serena'yı tedirgin etmişe benziyordu. Korktuğu belli olan Serena bir şeyler söylemek üzereydi ki, Levanter kolunu sıkarak sesini çıkarmamasını işaret etti.

Oturduğu yerden, Levanter şoförün yüzünün dörtte üçünü görebiliyordu. Adamın saçları ter damlacıklarıyla parıldıyor, kaşlarından damlayan terler yanaklarından ve boynundan sızıyordu. Levanter adamın gömleğinin üstüne neden bir de kalın yün ceket giydiğini merak etti. Ani bir dönüş daha yapınca tekerleklerden biri kaldırıma çıktı, ön çamurluk duvarı sıyırdı. Hâlâ yokuşu tırmanıyorlar, tam gaz giden arabanın motoru zorlanıyor, lastiklerin gıcırtısı ile karışan bir inilti çıkarıyordu.

Bir kavşakta daha da hızlanan şoför, dönüş yapan başka bir arabaya çarpmaktan kıl payıyla kurtuldu. Başka bir kavşakta ise aniden yavaşlayınca arkalarındaki araba az kalsın üstlerine çıkıyordu.

Kaskatı halde bacaklarını ön koltuğun arkasına dayayarak kendini arka koltuğa yaslayan Serena, Levanter'in koluna yapışmıştı. Soluğunu tutmuş, şoförün omuzu üstünden yola dikmişti gözlerini.

Levanter, bir şey sezdirmemeye çalışarak, neredeyse şakacı bir sesle, şoföre biraz daha yavaş gitmesini, bir hızlanıp bir yavaşlamasının kendisiyle arkadaşının başını döndürdüğünü söyledi. Ama adam yanıt vermedi. Direksiyona iki eliyle sımsıkı yapışarak yine ani bir dönüş yaptı. Bir an için bir yandaki tekerleklerin yolla teması kesilmişti; buna tepki olarak direksiyonu aksi yöne kırınca iki tekerlek de küt diye oturdu yola. Tepenin doruğunda seyrederlerken Serena haykırarak adama küfürler yağdırmaya başlamış, ama adam süratini daha da artırmaktan başka bir tepki göstermemişti. Tepenin öbür yanından yokuş aşağı inmeye başladıklarında dehşet içinde kapıyı açmaya çalışan Serena'ya Levanter engel oldu. Kadın titreye titreye ağlıyordu.

Şoför ne bir tehditte bulunmuş, ne silah göstermiş, ne de yolcularının üstünde silah olup olmadığına bakmıştı. Yine de onu durdurmak gerektiğini hissediyordu Levanter. Adamı arkadan yakalayıp boğabilirdi, ama şoförün kendisinden kurtulmak için çabalarken gaza daha fazla basıp herkesin birden ölümüyle sonuçlanacak bir kaza yapması tehlikesi vardı.

Levanter yine adamla konuşmayı denedi. Sakin, uzlaştırıcı bir sesle, yavaşlamasını, bir an için durmasını rica etti. Arkadaşıyla birlikte herhangi bir eve bırakılmasında sakınca olmadığını, oradan ışıksız kanyon yollarının labirentinden kendilerini kurtaracak yerel bir taksi çağırabileceklerini anlattı. Fakat şoför ona kulak vermiyordu. Son hızla sürmeye devam ediyordu arabayı. Levanter konuşurken yavaşça yerinden ileri doğru kaymış, bir elini çekinerek adamın omuzuna koymuştu. Tepki yoktu. Levanter terden sırılsıklam olmuş yün ceketin kaba sathını hissetti; dostça bir tavırla, bu sıcakta ceketini çıkarsa daha iyi olacağını belirtti. Levanter'in hafif hafif omuzuna vurduğu adam inadından biraz vazgeçmişe benziyordu. Yavaşlamaya başlamıştı.

Serena birden Levanter'i yana itti. Dengesini kaybeden Levanter yere düştü. Serena bir çığlıkla öne doğru atıldı; elinde parlak bir nesne tutuyordu. Bir an içinde o nesne şoförün boynuna saplanmıştı. Adam bir bağırdı, araba hız kazanarak ileri fırladı. Serena sivri saplı bir tarak olan nesneyi çekti ve sapı yeniden adamın ensesine sapladı. Yerinde eğilip bükülen adam acıyla uludu ve Serena sivri tarak sapını bu kez çenesinin altına sapladı. Adam bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı, ama sözcükler boğazında ölüp kaldı. Serena tarağı çevirip daha derine itince adamdan boğuluyormuş gibi sesler çıkmaya başladı ve şoför koltuğuna yığılıp kaldı. Araba yoldan sapıp tepenin yamacına toslayarak durdu; motoru hâlâ çalışıyordu.

Levanter toparlanıp ayağa kalktı. Ön tarafa eğilip tarağın sapını adamın boğazından çekip çıkardı, arabanın tabanına bıraktı. Parçalanan anadamardan fışkıran kan koltuğun arkasına, Levanter'in giysilerine ve ayakkabılarına sıçradı. Kapıyı açan Levanter, Serena'yı da beraberinde sürükleyerek dışarı çıkardı; sonra şoförün penceresinden içeri uzanıp motoru kapattı. Adamın yüzüne baktı; şoför

ölmüştü. Ağzından kan sızıyor, çenesine damlıyordu. Hâlâ açık olan gözleri dikiz aynasına bakakalmıştı. Serena sessiz sessiz hıçkırıyordu.

Vakit geceyarısını geçmişti; kanyonda çıt çıkmıyordu. Yolun öbür yanındaki palmiyeler ay ışığında kıpırdanmadan duruyorlardı. Uzaklarda bir köpek havladı, tepenin aşağılarından bir başkası yanıt verdi ona.

Levanter soğukkanlılıkla, hiçbir şeye dokunmadan polis çağırmaları gerektiğini belirtti.

«Polis falan istemiyorum ben,» diye hırsla atıldı Serena. Ağzı titriyor, güçlükle konuşuyordu. Arabayı işaret ederek, «şundan kurtulalım bir kere,» dedi, «polis dışında her şeye razıyım.»

«İyi ama kaygılanacak bir şey yok ki,» dedi Levanter. «Nefsini müdafaa ettin sen. Deli bir adam tarafından kaçırılıyorduk. Belki daha önceden de akli dengesizlikten raporu vardır.»

Serena kendisinden umulmayacak bir şiddetle Levanter'in koluna yapıştı. Yüzü öfkeden çarpılmıştı. «Sana polis yok dedim,» diye fısladı. Levanter yavaşça yolunu kurtarmaya çalıştı. Serena bıraktı. «Yalnız benim için değil,» dedi, «senin için de böylesi daha hayırlı olur.»

«Benim için de mi?»

«Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Polis bu işi bir cinayet olayı haline getirir.» Konuşurken sarsılıyordu.

Levanter kolunu Serena'ya doladı. İyi ama bizi kaçırıyordu,» dedi yine. «Zor kullanmadan adamı durdurmamıza olanak yoktu.»

«Parmak izlerin şu anda cinayet aleti üstünde,» dedi Serena, arabanın içindeki tarağı göstererek. «Kurbanın kanları her yanına bulaşmış. Tanık olaraksa...» durup Levanter'in kolundan sıyrıldı, «...benden başka kimse yok. Sicilli bir fahişeden başka. Hatırlamayacağı kadar çok kereler sokakta sürtmekten enselenmiş biri.» Levanter'e baktı. «Hem sonra, Sayın Yatırımcı,» dedi Levanter'in şimdiye dek ondan hiç işitmediği alaycı ve meydan okur bir sesle, «bu adamın, hesabına çalıştığım bir pezevenk olmadığını nereden bilebilirsiniz?» Arabanın içindeki cesedi gösteriyordu. «Ya da onun benim hesabıma çalışmadığını?»

Kadının söyledikleri yavaş yavaş işliyordu Levanter'in kafasına ve Levanter Serena'nın bu itirafının ve sesindeki

aşağılamanın mı, yoksa arabadaki ölünün mü kendisini daha çok etkilediğini kestiremiyordu. Fakat sonra arabanın her yanında bırakmış olduğu parmak izlerini düşündü ve Impton'daki polis müdürünün kullandığı bir lâf geldi aklına. «Parmak izi alınmış olanların meydana getirdiği o özel topluluk.»

Serena, Levanter'in bir şeyler söylemesini bekledi, ama o konuşmadı.

Kadın devam etti. «Üç yıllık aşığım olan senin, bu adamı benim yüzümden çıkan bir tartışma sonucu öldürmediğine inanır mı bir jüri sanıyorsun? Sonra havaalanında bir sürü normal taksi varken neden bu işaretsiz arabayı seçtin?» Suçlayıcı birinin abartmalı tonuyla konuşuyordu. «Ve cinayet âletine gelelim; bir buz kazması gibi sipsivri upuzun saplı çelikten bir tarak. İstediğini yaptıktan sonra paramı almaya kalkan bir herifi böyle bir tarakla yaralamaktan tutuklanmıştım ben bir keresinde. Bu gece çantamda aynı türden bir tarak olmasının raslantı eseri olduğuna inanırlar mı acaba?»

Levanter başını çevirdi. Serena bir an bekledi, söylediklerini hazmedebilmesi için.

«Beni bazı arkadaşlarına tanıştırdın,» diye sürdürdü konuşmasını. «Polis ya da jüri adımı bile bilmediğine, nerede ve kiminle yaşadığımı, hayatımı nasıl kazandığımı bilmediğine inanır mı?» Tartışmasını sona erdirmek üzereymiş gibiydi. «Sonra onlara benim ne söyleyeceğimi de bilmiyorsun.»

Serena arabaya binip kapıyı arkasından çarptı. Levanter karanlıkta yüzünü seçemiyordu.

Serena'nın eşyasını bagajdan çıkartıp arka koltuğa, onun yanına yerleştiren Levanter, tarağını yerden alması için işaret etti. Cesedi koltuğun kenarına kadar dikkatle çekip, halterci gibi yanında diz çöküp sırtladı, yaralardan sızan kanlar giysilerine bulaşa bulaşa arabanın arkasına taşıyıp bagajın içine atarken adamın kafası stepneye çarptı. Bagaj kapağını kapattı, direksiyona geçip motoru çalıştırdı, arabayı geri vitese takıp yola çıkardı. Sunset Boulevard'a kadar sürüp tekrar yokuş yukarı tırmanarak başka bir tepede bulunan evinin yolunu tuttu.

Birkaç dakika sonra varmışlardı eve; Levanter cebinde taşıdığı uzaktan kontrol cihazının düğmesine basıp bahçe

kapısının açılmasını sağladı. Kapı açılırken evi dört bir yandan kuşatan ağaçlarla çimleri ve yüzme havuzunu aydınlatan bir dizi spot otomatik olarak yandı.

Garaj yoluna girdiğinde, ışıklandırılmış ev, ambalajından yeni çıkarılmış bir oyuncak gibi önlerinde belirmişti. Serena'nın çantasıyla bavulunu aldı, o da arkasından eve girdi.

Oturma odasında Serena'ya kendisine bir içki hazırlamasını söyledi. Arabanın icabına bakacaktı, kısa süreceğini umuyordu.

Aydınlık yoldan uzaklaşarak garajın yanına çekti arabayı, bagajı açtı, adamın cesedine uzandı. Ağır ve sıcak vücudu ön koltuğa taşıdı, sağdaki kapıya yasladı. Sonra garajdan büyük bir plastik benzin bidonu alıp cesetle kendi arasına yerleştirdi. Kapıyı elindeki cihazla yeniden açarak dışarı sürdü arabayı, kapı arkasından kapandı. Arabayı birkaç yüz metre uzaktaki tepenin en yüksek noktasında bulunan bir inşaata sürdü. Arabayı, tepenin bir yamacına çakılmış beton kazıklar üzerine oturtulmuş bir platformun üstünde durdurdu. Hemen altlarında tepenin yamacı dik bir açıyla dipteki uçuruma kadar iniyordu. Farları söndürdü Levanter. Uzaklarda, kentin ışıkları dev bir lunapark görüntüsü veriyordu.

Levanter bir an rölantideki motorun mırıltısına karışan kalp atışlarını dinledi. İlk heyecandan sonra, yine kendini denetim altına aldığını hissediyordu. Finişten önce kalbinin atışını yavaşlatabilen atletlerin yeteneğine hâlâ sahip olmaktan hoşnuttu. Mendilini çıkarıp direksiyondaki parmak izlerini sildi; sonra dışarı çıkıp arabanın bagaj kapağındaki ve kapı tokmaklarındaki izlerini de sildi. Arabanın içine uzanıp ölüyü yere uzattı, omuzunu gaz pedalının üstüne yasladı. Bengin bidonunu ön koltuktan alıp ağzını açtı, benzini dikkatle cesedin her tarafına ve arka koltuğa döktükten sonra, boş bidonu arabanın içine attı.

Pencereden içeri uzanıp arabanın çakmağını içeri bastırdı, ısınınca çekip çıkardı. Tek bir harekette vitesi parktan çıkarıp ileriye taktı. Çakmağı cesedin üstüne bırakıp geriye sıçradı.

Araba ileri doğru hareket etti sarsılarak. Kara bir kitle halinde platformdan aşağı yuvarlanırken, içindeki alevler hafif hafif kıpırdanmaya başlamışlardı. Arabanın yamaca

çarpışını, gürültüyle yuvarlanışını, yerinden oynayan kayaların peşini izleyişini duydu. Uçurumun dibindeki infilaktan çıkan alevleri gördü; birkaç saniye içinde her şey yeniden sükunete kavuşmuştu.

İnşaattan çitlere yakın kalmaya gayret ederek uzaklaştı; ay ışığından kaçıyor, gölgede kalmaya çalışıyordu. Sakindi; kalbi normal ritmini bulmuştu.

Serena'nın kendi hakkında söylediklerinden kuşkulanması için bir neden yoktu. Onun bir fahişe olduğunu kabullenmeye hazırdı. Daha önce de fahişelerle beraber olmuştu, bundan sonra da olacaktı. Bir fahişe, âşık rolü oynayan bir yabancıydı; seksi tek bir eyleme dönüştürüyordu. Serena ise, yabancı rolü oynayan bir âşıktı; Levanter'i sürekli bir sınav halinde tutarak, o bir tek eylemini onun için seks haline dönüştürüyordu. Serena'nın bir daha gelip gelmeyeceğini hiç bilmediği için, Levanter yokluğundan korku duyamıyordu. Ve ondan her ayrılışında, kendisinin yapmış ya da söylemiş olduğu hiçbir şeyin bir şey değiştirmeyeceğini biliyordu; Serena ya döner, ya dönmezdi. Serena, tüm tahmin edilemezliğiyle, Levanter'in günlük yaşantısındaki tek gerçek olağandışılığı sağlıyordu.

Birbirlerini tanıdıkları süre içinde, bir ayda üç-dört kereden sık beraber olmamışlardı; birbirlerini hiç görmedikleri aylar da olmuştu. Serena'yı üç-dört ay boyunca her gün gördükten sonra üç yıl ayrı kalıp bir daha ilk kez bugün görmüş olsaydı, başka bir his duyacağını sanmıyordu Levanter. Serena'nın yokluğuydu onu inciten, yaşamında başka erkeklerin bulunuşu değil.

Ne var ki bazı pratik sorunlar da vardı. Bu kadının mesleğinin ne olduğunu tahmin edememişti, ama şimdi kendisine bir hastalık bulaştırmış olabileceğini anlıyordu. Özel bir kan testi yaptırmak hiç aklına gelmemişti Levanter'in ve değişik iklimlerde seyahat ettiği için derisinde arada bir belirip geçen çıbanlara, ağzındaki egzamalara aldırış etmemişti. Zührevi bir hastalığın ilk fiziki belirtileri olan ve çabuk iyileşen cinsten bazı yaraları böylece gözden kaçırmış olabilirdi.

Belki de hastalık şimdiden belirti göstermeden ileri bir aşamaya varmış, belkemiğindeki sıvıya ve beyniyle sinir sisteminin dokularına kadar nüfuz etmişti. Belki de tam kendini göstermek üzereydi artık: Başağrıları, dikkatinin

dağılması, hafif bellek kaybı, arada bir baş dönmeleri. Bu belirtilere aldırış etmeksizin günlük yaşamını sürdürürken, yakında aşırı depresyonlara yuvarlanmaya, konuşurken duraklamaya, hareketlerinin uyumunu yitirmeye başlayacaktı belki de. Sonra aşırı bir coşkuya kapılacak, gözünü budaktan sakınmaz, atılgan, saldırgan bir hal alacaktı. Geçmişi canlı ayrıntılarıyla anımsarken, henüz geçmiş olayların ayrıntılarını unutmaya başlayacaktı.

Bir gün kendini banyoda yüzünü yıkarken, gözleri kapalı halde hayal etti Levanter. Birden vücudu, iki ayağını açmış durduğu halde sallanmaya başlamıştı, elleri çevresinde uçuşuyor gibiydi. Gözlerini açmış, gözbebeklerinin aynadaki ışığa rağmen küçülmediklerini görmüştü.

Hastanede çöküşü hızla sürmekteydi. Ölümün dehşetine kapılmış olarak psikiyatri kliniğinin bir köşesinde toparlanmış oturuyor, durumunu değiştirmek için kıpırdamıyordu bile. Beverly Hills'deki evinde bulunan antika güneş saatinin üstündeki yazıyı hatırlayıp duruyordu durmadan: HER SAAT YARALAR, SON SAAT ÖLDÜRÜR. Fakat bu deyişin ne anlama geldiğini çıkarmak için dikkatini yeterince toplayamıyordu.

Parlak ışıkların altındaki eve ve Serena'ya yakınlaşmıştı şimdi. Gece serinlediğinden bir an önce içeri girmek istiyordu. Geçmişi pişmanlık dolu, geleceğindeyse alametler uçuşuyordu hortlaklar gibi. Yalnızca şu an bir değer katıyordu zamana.

Serena oturma odasındaydı, ateşi yakmıştı bile. Levanter ona doğru giderken kendini büyük boy aynasında gördü. Üstündeki kan lekeleriyle, soluk benzi, terli vücuduyla, meşum bir görünüşü vardı.

Serena onu arzuyla karşıladı; hemen dönmesi rahatlatmıştı onu. Sağ eli pıhtılaşmış kanla kaplıydı, bluzu ve etekliği de lekelenmişti. Parmaklarını Levanter'in saçlarında gezdirdi, sonra onun kanlı parmaklarını dudaklarına götürüp, biraz durakladıktan sonra üstlerindeki kanın tadına baktı. Burnuyla Levanter'in saçını karıştırmaya, dudaklarıyla dağıtmaya başladı. Biraz sonra bütün yüzü kan olmuştu, Levanter onu öperken dudaklarında hissetti kanı. Levanter'in

yüzü ölen adamın kanıyla yapış yapış olmuştu; Serena onu öperken yüzündeki kanları da yalayıp duruyordu.

Kadının heyecanı artarken, Levanter de tahrik olduğunu hissetti ve kendini onun özgür, başıboş zevkine teslim etti. Kadın onu şöminenin yanında yere çekti, aceleyle soyunup, onun da giysilerini çekiştire çekiştire çıkardı. Halının üzerine uzanıp erkeğin kanlı pantolonu ve gömleği üzerinde yuvarlanmaya, giysilerini memeleri arasına, bacakları arasına bastırmaya başladı; kan, tenine sürüldükçe, hareketleri hızlanıyordu. Levanter'i kan lekeli giysilerin yığını üstüne çekip üstüne abandı, onu içine alıp tüm vücuduyla ona bindi. Omuzlarından yakalayıp sarsmaya başladı onu. Gergin kasları yavaş yavaş gevşiyordu; uzuvları birbirinden koparılıyormuş gibi inlemeye ve hıçkırmaya başladı. Cam gibi donuklaşan gözlerini Levanter'e dikerek vücudunu kaldırıp indiriyor, açılıp kapanıyor, etleri akıp gidiyormuş gibi amansızca boşalımını arıyordu. Levanter'i milim milim derinliklerine alarak üstüne abanıyordu. Birden içindeki zemberek boşanmış gibi oldu. Aniden sakinleşti, Levanter'in üstünden kayarak yanında yere uzandı.

Uykuya dalmak için ninni söylenmesini bekleyen bir bebek gibi halının üstünde kıvrılan Serena, kanlı giysilerini teker teker yerden toplayıp ateşe atan Levanter'i seyrediyordu. Kendi giysilerini yaktıktan sonra, Levanter Serena'nın giysi çantasını ve bavulunu da boşalttı; ikisinde de kan lekeleri vardı. En azından bir düzine kostüm, buruşmuş kombinezonlar, birkaç çift ayakkabı, gece çantası ve bir de mücevher kutusu çıkmıştı ortaya. Bavulu ateşe atmak üzereydi ki, Serena engel oldu. Astarın altından iki lastik bantla bağlı şişkin bir zarf çıkardı. El çantasına koyarken, üstünde birisinin kanı da olsa parasını ateşe atmayacağını söyledi; şakayla karışık. Sonra Levanter'e tarağını verdi: alevlerin arasında kömürleşmesini izlediler beraberce.

Levanter sabahleyin oturma odasındaki halının üstünde kalan diğer kan lekelerini temizledi, şömindeki külleri bahçe gübresiyle karıştırdı. Serena'yla başbaşa kalabilmek için yarım gün çalışan ev hizmetçisine ve bahçıvana telefon ederek ikisine de izin verdi.

Güneşin ışıkları yüzme havuzuna vurmuştu. Levanter havuz başında kahvaltı masasını kurmuştu ki Serena dışarı çıktı. Tek parça parlak siyah mayosu, beyaz cildiyle tezat

halindeydi. Gölgede dururken, sudan yansıyan güneş ışıkları onu bir mücevher gibi aydınlatıyordu. Levanter'in karşısına oturdu. Bir an için yalnızca bakıştılar.

«Dün gece haklıydın,» dedi Levanter. «Hiçbir jüri senin hakkında bir şey bilmeden seni bu kadar uzun zaman tanımış olmaklığıma inanmazdı gerçekten. Ve beni ilk kez arayışını da herkes merakla karşılardı.» Durdu. «Sırası gelmişken, söylesene Serena, neden aradın sahiden? Ve neden dönüp durdun bana?»

«Rolünü sevmiştim; öykülerini ve oyunlarını.»

Levanter yüzünü güneşe doğru çevirdi. «İkinci ya da üçüncü buluşmamızda, sen banyodayken, bir şeyler bulurum umuduyla el çantanı karıştırmıştım; bir sürücü ehliyeti, bir kredi kartı, bir çek gibi, adın, soyadın ve adresinin yazılı olduğu herhangi bir şey. Ama sekiz yüz dolar nakitten başka bir şey bulamadım.» Durakladı. «Herhalde varlıklı bir ailenin şımarık kızısındır diye düşünmüştüm o zaman.» Yüzünü yine ondan yana çevirdi.

Serena güldü. «Yalnızca sekiz yüzse, o gün mesaimi kısa kesmiş olmalıyım senin uğruna,» dedi.

Levanter yine güneş banyosuna döndü. «Müşterilerin kimler?» diye sordu.

«Temiz bir işadamı gibi giyinmiş herkesle çıkarım. Sarhoş, hasta ya da fazla sinir bir herif değilse.»

«Nerede buluyorsun onları?»

«Otellerde, barlarda, kongrelerde. Uçakların sefer yaptığı her kente ben de uçarım.»

«Bütün kazandığını sen mi alıyorsun?»

«Neden soruyorsun? Benim için bir yere mi yatıracaksın?»

«Ne yapıyorsun paranla ki?» diye sordu Levanter, kadının sözlerini duymazlıktan gelerek.

«Çoğunu elimde tutuyorum,» dedi kadın. «Günün birinde doğru dürüst bir iş açarım kendime belki.»

«Tutuklanınca ne yaparsın?»

Güneşin parlaklığı gözlerini kamaştırıyordu Serena'nın; güneş gözlüklerini taktı. «Pek sık olmaz. Tek baş belası, ağabeyimin polis olması. Onunla arkadaşları nefret ederler benden, her fırsatta da canımı çıkarırlar.»

Kendiliğinden hareket eden bir toplayıcının sessizce havuzun yüzeyindeki yaprakları ve ölü böcekleri kepçeleyişini izlediler birlikte.

«Bir hastalığa yakalanmış olabilirsin,» diye sessizliği bozdu Levanter.

«Kendime hayli iyi bakarım.»

«Yine de son kan testinden bu yana temas ettiğin müşterilerden biri bulaştırmış olabilir.»

«Ne olur yani?»

«O zaman sen de bana bulaştırmış olabilirsin.»

Huzursuzlandığını belli edercesine kıpırdandı yerinde Serena. «Olabilirim. Ama yatıp kalktığın herhangi başka birisi de olabilir. Müşterilerimden herhangi biri senin kadınlarından birisiyle sevişmiş olabilir.»

Serena kahvaltısını bitirmişti. Çitin öbür yanından canavar düdükleri çalarak iki polis arabası geçti. Levanter uçurumun dibinde yatan kömürleşmiş enkazı düşündü. Polis, bu sessiz, sakin villadaki havuzbaşında, yanında zarif, çekici bir genç kadınla güneşlenen saygın kişiyle enkaz arasındaki bağlantıyı imkânı yok kuramazdı. Levanter uykuya dalmak üzereydi ki Serena gözlüklerini çıkardı, arkasından mayosunu sıyırıp attı. Yataklardan birini havuzun kenarına çekip sırtüstü uzandı üstüne. Tahrik olan Levanter onu arzuladı ama bu kez göstermek istemiyordu arzusunu.

«Bir avukat vardı,» diye başladı Serena, «tutuklandığımda nakdî kefeletimi yatıran bir dul adam.» Sakin, kayıtsız bir sesle konuşuyordu. «İlgisini sürdürmek için onunla birkaç kez çıktım. Sonra canıma tak etti. Ne var ki adam kafayı takmıştı bana. Kendisiyle kalmam için beni sıkıştırmaya başladı. Beni izlemeye çalıştı, izimi kaybettirmeyi başarınca da beni bulmaları için bazı dedektiflere para yedirdi. Sonunda burama gelmişti artık.»

Anılarına dalıp gitmişe benziyordu. Anlatmaya devam ederken, Levanter'den çok kendiyle konuşuyor gibiydi.

«Bir akşam onun evindeydik; o da, ben de baştan aşağı seks kesilmiştik. İşimiz bitince kendisi için bir köpük banyosu hazırlamaya başladı. Köpük makinesi prize takılmaya hazırdı. Ben giyindikten sonra tuvaleti kullanmam gerektiğini söyledim, o da banyodan çıktı. Benim sıçan kuyruğu tarağımı çıkarıp köpük makinesinin kordonunu yardım, elektrik telleri suyla temas edecek şekilde kauçuk tecrit tabakasını sıyırdım. Köpükler kordonun yarığını göz-

den gizliyordu. Banyodan çıktım, adam beni öperek uğurladı ve arkamdan kapıyı kilitledi.

Burada durdu. Yine başladığında, sesi yorgun gibi çıkıyordu.

«Dediklerine göre, idam mahkumu elektrik sandalyesine oturtulduğunda, vücuduna cereyan verildiği anda binadaki bütün ışıklar söner gibi olurmuş. Ben koridoru geçip asansörü çağıran düğmeye basmıştım. Orada beklerken, koridordaki ışıklar söner gibi oldu. O hafta gazetede ölüm ilanını okudum.»

Yana doğru döndü; Levanter profilden görüyordu şimdi onu. İlk gördüğünden daha fazla küçük bir kız havasına bürünmüştü şimdi, daha taze görünüyordu. Onu dinlerken, şu haliyle sınavlarından ve dönem sonu tezlerinden yakınan bir kız öğrenci olabileceğini geçiriyordu kafasından.

«Benim sürekli müşterilerimden biri yaşlıca bir adamdı,» dedi Serena, sesi biraz daha keskinleşerek. «Yıllardır benimledir ve sık sık görüşürüz. Onu tanıyalı beri hep aynı şeyi istemiştir benden, ama her keresinde başka bir ad takar buna ya da başka bir tarzda betimler ya da başka bir neden ileri sürer bunu isteyişine. Ve ona istediğini her yapışımda gereksinimi daha da büyür. Onsuz yapamaz bir türlü.»

Levanter adamın istediği şeyin ne olduğunu anlatmasını bekledi ama Serena öyküsüne devam etti.

«Bir gece, yorulmaya başlamış ama henüz doymamıştı. Tam üstümdeyken yüzüne bakınca, zorlandığını gördüm. Derken, herhalde aşırı zorlanmaktan olacak, bir gözü yuvasından fırlayıp taze yumurta gibi yanağından aşağı sarktı kaldı. Göz kapağı boş yuvaya kapandı, tekrar açtığında bana bakan kara bir delik gördüm. Çığlık çığlığa fırlayıp kaçtım yataktan. İhtiyar eğildi, gözü avucunun içinde, bana bağırarak yerine yerleştirmek için yardımımı istedi. Bense değil ona dokunmak, bakmaktan bile korkarak oracıkta durdum öylece.»

Serena yataktan kalkıp yavaş yavaş Levanter'in yanına geldi. Levanter onun yakınlığıyla içi gıcıklanarak, kendini yenilgiye uğramış, güçsüz hissediyordu. İçindeki bu duygu güçlenirken Levanter'in ruh hali değişti. Başının bir vuruşuyla Serena'yı yere devirirken hayal etti kendini; onu

saçından yakalayarak zorla yere yatırıyor ve içine girerken suratını betona vura vura hamura çeviriyordu. Ama yerinden kıpırdamadı Levanter. Kadın onu yenilgiye uğrattığını biliyormuş gibi, uzaklaştı yanından.

«Senin için üç yıllık bir hesap açsam, seni lüks içinde yaşatacak miktarda, her yılın en az altı ayını benimle geçirmeyi kabul eder miydin?» diye sordu.

«Ben koşulsuz olarak istediğim kadar parayı kazanıyorum zaten,» dedi kadın. «Beni satınalmak için milyoner olman gerek.»

Dönüp güneş saatine baktı. «Günahlarına yatırım yapma,» dedi bir an düşündükten sonra. «Kaybedersin bu işte. Tabii gerçekten zengin biriyle evlenirsen, o zaman bana sahip olacak kadar paran olur belki.»

Uzaklardan başka bir canavar düdüğünün sesi geldi. Bir polis çekerinin döner lambası çitlerin arkasından yanıp sönerek geçti gitti.

Serena mayosunu alıp eve doğru yürümeye başladı. Levanter bir daha dönmemek üzere ayrıldıklarını biliyordu. Onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

LEVANTER'İN ilk olarak **Investor's Quarterly**'de çıkan, şansın yaratıcı yatırımlardaki rolü konulu yazısı, çeşitli gazete ve dergiler tarafından kısaltılarak basılmıştı. Okuyuculardan bir sürü yanıt aldı. Bir tanesi, Paris'teki Hotel Ritz'in lüks antetli kağıdına yazılı olarak Bayan Mary-Jane Kirkland adında biri tarafından yollanmıştı. Araştırma konusunun kendisini çok ilgilendirdiğini yazıyordu kadın ve tanıdığı bazı yenilikçi yatırımcılardan söz ediyordu. Özel olarak basılmış bazı vak'a etüdleri topluyordu kendisi ve Levanter isterse New York'taki evinin kütüphanesinde bunları gözden geçirebilirdi. Bayan Kirkland New York'a daha iki ay süreyle dönmeyeceğini, ancak evin bekçisine, Levanter'in kütüphaneyi kullanmasına izin vermesi için gerekli talimatı bırakacağını da açıklıyordu.

Levanter, **Investors Quarterly**'deki yazısının devamını da düşündüğünden, çoğu kez elde edilemeyen bu tür etüdleri incelemeye hevesliydi zaten. Bayan Kirkland'a yazıp davetine teşekkür ederek kabul ettiğini bildirdi.

Kadının dairesi, Park Avenue'daki en eski binalardan birindeydi. Kapıcı Levanter'i dikkatle süzdükten sonra, asansörcü de Levanter Bayan Kirkland'ın kapısındaki silahlı bekçiye kendini tanıtana kadar bekledi.

Bekçi, Levanter'i geniş sarmal merdivenlikli, kristal avizeli beyaz mermerden bir salona götürdü. Oradan iki kanatlı bir kapıdan geçip kütüphaneye girdiler; duvarları ağaç kaplamalı olan bu geniş salonda raflar deri ciltli kitaplarla doluydu. Kır saçlı, yaşlıca bir adamın gerçek boyutlarda bir portresi mermerden şöminenin üstünde asılıydı.

«Bu kim?» diye sordu Levanter, portreyi göstererek.

Bekçi geriye doğru çekilerek, portreye saygıyla baktı.

«Bu Bay William Tenet Kirkland'dır,» dedi, «Kirkland Sanayi Şirketleri Topluluğu'nun kurucusu.» Konuğun, portredeki adamı tanımamasına şaşırmıştı. «Bayan Kirkland'ın merhum eşi, çok efendi bir insandı,» dedi.

Levanter portreyi inceledi. «Öldüğünde kaç yaşındaydı?» diye sordu.

«Bay Kirkland iki yıl önce vefat etti, efendim,» dedi bekçi. «Seksen dördüncü doğum yıldönümünden birkaç gün sonraydı.» Levanter'in okumaya geldiği vak'a etüdlerinin bulunduğu dolabı açıp kütüphaneden çıktı, kapıyı arkasından kapadı.

Levanter, çalışmaya başladı. Bu etüdler ona bazı değerli bilgileri ve sezileri kazandırıyordu; bu nedenle üç hafta boyunca her gün bir dizi yatırımcı ve yardımcısının bu raporları, anıları, günceleri üzerinde düşüncelere daldığı kütüphaneye döndü. İşini bitirdiğinde, Bayan Kirkland'a yazarak yeni çalışmasının kendisine çok şey borçlu olacağını belirtti ve Paris'teki adresine telgrafla bir çiçek buketi yollattı.

Bir ay kadar sonra Bayan Kirkland'dan telefon geldi. New York'a dönmüştü. Levanter'in yolladığı çiçeklerden duygulanmıştı; kütüphanesinin yararı dokunduğuna sevinmiş olduğunu bilmesini istiyordu. Levanter'i kendisiyle akşam yemeğine davet ediyordu. Levanter, Bayan Kirkland'ı, kendisi davet ederek onun açıkelliliğine karşı olan borcunu ödemek istediğini bildirdi. Bayan Kirkland ertesi akşam çıkmalarını önerdi.

Levanter, New York'un en pahalı restoranlarından birinde yer ayırttı. Servisin güvenilir, yemeklerin ise en iyi kalite olduğunu biliyordu. Şefgarsona, konuğunun sağlık durumu belki pek yerinde olmayan, yaşlı bir hanım olduğunu, rejimde olmasının mümkün olduğunu açıklayarak, belli olmayacak şekilde tuvalete yakınca bir masa istedi.

Kendi arabasının tavanının Bayan Kirkland için fazla basık olacağını düşünerek, eski model bir araba kiraladı; buna girip çıkması daha kolay olacaktı kadının.

Bayan Kirkland'ın dairesine vardığında, bir hizmetçi onu çok geniş bir oturma odasına aldı. Mobilyalar kadife ve dibayla kaplıydı; duvarlarda tablolar asılıydı ve her masanın üstünde parıltılı sanat eserleri sergileniyordu. Levanter kendini müzede sandı. Bu zenginlik ve bütün bun-

ların birisinin evinde yalnızca süs eşyası olarak bulunması, içine hayranlıkla karışık bir ürküntü vermişti.

Bayan Kirkland'ı beklerken, yola çıkmadan telefon etmemiş olduğundan ötürü kendi kendini kınadı; o zaman bu akşam dışarı çıkabilecek durumda olup olmadığını öğrenirdi kadının hiç olmazsa.

Yumuşak yünlü kumaştan bir eteklik ve ceket giymiş bir kadın içeri girdi. Yaşından ve tavırlarından, Bayan Kirkland'ın sekreteri olacağını tahmin etti Levanter.

«İyi akşamlar, Bay Levanter,» dedi kadın, elini uzatarak. Onu tepeden tırnağa süzüyormuş gibiydi. Uygun bir tarzda giyinmediğinden korkan Levanter, tedirgin olarak kıpırdandı, sonra uzatılan eli sıktı.

«Bayan Kirkland'ı önceden telefonla aramış olmam gerektiği şu anda aklıma geldi,» diye kekeledi. «Yolculuğun ardından biraz yorgun olması kuvvetle muhtemeldir. Onun yaşında yolculuk kolay olmasa gerek.»

Kadın gülümsedi. «Çok düşüncelisiniz, Bay Levanter,» dedi. «Doğrusu Bayan Kirkland benim aşağı inip sizi görmemi istedi. Ben Bayan Kirkland'la kalıyorum, adım Madeleine Saxon,» diye konuştu. «Bayan Kirkland sizinle görüşmeyi hâlâ çok istiyor ve yerinden kıpırdayabileceğini ümit ediyor. Maalesef onun yaşında...» Yapılabilecek bir şey yok dermişçesine, kollarını iki yana açarak bir hareket yaptı.

«Çok iyi anlıyorum,» dedi Levanter.

Matmazel Saxon ona bir içki ikram etti, oturdular. Bakışlarında hoş bir yumuşaklık vardı.

«Eğer sakıncası yoksa,» dedi, «Bayan Kirkland sizinle önden çıkmamızı, kendisini daha iyi hisseder hissetmez şoförünün onu bize katılmak üzere restorana getireceğini söyledi.»

«Çok memnun olurum,» diye mırıldandı Levanter. «Rezervasyonu kolaylıkla üç kişi için yaptırabilirim.» Restoranın adını verirken, özel bir yer ayırttığına da değindi.

Matmazel Saxon, etkilenmişe benziyordu. «Çok ince düşüncelisiniz,» dedi. «Aslında, Bayan Kirkland yaşının tam olarak bilincinde değildir.»

«Herhangi bir sakatlığı mı var?»

Kadın yanıtlamadan durakladı. «Özellikle bunca güçlü bir adamla evlendikten sonra, yıllar boyu hareketleri kı-

sıtlı kalmıştı,» dedi. Yine durdu. «Bay Kirkland ölünce de biraz inzivaya çekildi.»

«Düşünebiliyorum,» dedi Levanter. «Birbirlerine çok yakın mıydılar?»

«Çok yakın.»

Çıkmaya hazır olan Bayan Saxon ayağa kalktı. Levanter onu izledi. Dışarıda özel bir araba bulmakta gösterdiği incelikten ötürü bir kez daha iltifat etti Bayan Saxon. Bayan Kirkland kendi olsaydı böyle rahat bir araba istetmeyi akledemezdi, dedi.

Restoranda, Levanter'den kendisini ilk adıyla çağırmasını isteyen Madeleine, Bayan Kirkland'ın burasının gürültüsüz, sakin havasından hoşlanacağını söyledi. Aperatiflerini aldıktan sonra, Bayan Kirkland'ın ne durumda olduğunu merak ettiğini söyleyerek telefona gitti. Döndüğünde, Bayan Kirkland'ın bu akşam aralarına katılamayacağına üzüldüğünü, fakat Levanter'le ilk fırsatta görüşmeyi umduğunu söylediğini iletti.

Yemek sırasında, Madeleine, Levanter'e Orta-batı'da, bir ailenin tek çocuğu olarak dünyaya geldiğini anlattı. Altı yaşındayken babası ölmüş, kolejde okuyabilmek için çalışmak zorunda kalmıştı. Yabancı diller, steno ve iş idaresi eğitimi yapmış, Kirkland şirketlerinden birinde iş bulmuştu.

O zamandan bu yana on iki yıldan fazla geçmişti. İşinin doğası gereği yaşamının üzerine konan kısıtlamalara karşın, yararlı yıllar olmuştu bunlar. İlgisini çeken konuları izlemek, hem kendi hakkında, hem de sanayi ve güç dünyası hakkında birçok şey öğrenmek için yeterince zaman bulmuştu. Şimdi kendini birden orta-yaşlı bir kadın olarak bulmuş olmakla beraber, çabucak geçiveren yıllarından ötürü pişmanlık duymuyordu.

Kadın Levanter'e William Kirkland ve başarılarının çok ilgi çekici bir özetini yaptı: Ülkenin dördüncü büyük sanayi şirketleri topluluğunu, hayatı süresi içinde nasıl kurduğunu anlattı. Bu adama ilk rastladığı günden hayran olmuştu Madeleine. Altmış yıl içinde tek kişilik bir yatırımı milyarlarca dolar değerinde bir mâli imparatorluk haline getiren, aralarında bir dizi ABD Başkanı, sayısız Kongre komitesi ve tüm mali kuruluşlar olmak üzere en güçlü düşmanları karşısına almaktan çekinmeyen bu adamdı işte. Yaşamının son günlerine kadar capcanlı ve azimli kalmıştı

Kirkland, Madeleine'in anlattığına göre. Üremi yüzünden hayatının sona ermekte olduğunu öğrenince, yönetim kurulu üyelerini mutad toplantılardan biri için evine toplamıştı. Üyelerden hiçbiri, kurul başkanlarının ve başyöneticilerinin ne kadar hasta olduğunu bilmiyordu. Özel havalandırma aygıtları taktırmıştı eve; yönetim kurulu üyeleri, şirket sekreterleri ya da stenoların hastalıklı vücudundan yayılan kokuyu keşfetmemeleri için, toplantı başlamadan önce odadaki hava temizlenmişti. Oturumu açmadan birkaç dakika önce de son kan naklini yapmışlardı ona. Uzman bir makyajcı, ellerindeki ve yüzündeki sarımtraklığı Florida'da edinilmiş bir güneş yanığının doğal esmerliğiyle örtmüştü. William Kirkland odaya girip yönetim kurulunu selamladığında, kimse bağlayıcı kararlar alma yeteneğinden kuşkulanacak durumda değildi.

Madeleine; toplantının içten ve sağlıklı havası içinde William Kirkland'ın, sonunda yaşına mağlup olarak resmî görevinden çekileceğini ve şirketlerinin yönetimini özenle seçmiş olduğu kişilere devrettiğini açıkladığını anlattı. Yönetim kurulu üyeleri, yaptığı atamaları oybirliğiyle onaylamışlardı. Toplantı, başladığı gibi iyimser bir havayla bitmişti. William Kirkland, yüzündeki neşeyi koruyarak, yönetim kurulunu kapıya kadar geçirmişti. Ne var ki üyeler banliyölerdeki evlerine varmadan, güçlü el sıkışının anısı hâlâ belleklerinde taze olan William Kirkland, karısı başucunda olmak üzere yatağında vefat etmişti.

William Kirkland hayatta olduğu sürece, Bayan Kirkland'ın yaşamı da tamamen onun çevresinde dönmüştü. Yardımcılarını, siyasî dostlarını, personelini ve onların ailelerini ağırlıyordu. Long Island'daki, Florida'daki, Karayipler'deki, Beverly Hills'deki, Londra'daki ve Paris'teki evlerinden birine gitmek üzere bir saat içinde eşine katılabilecek şekilde her zaman hazırlıklı olması gerekiyordu. Kirkland'ın Palm Beach'de on yedi kişilik tayfası ile demirli duran **Nostromo** adlı yatıyla ya da küçük bir ev gibi donatılmış olan **Gece Uçuşu** adlı dört motorlu uçağı ile seyahat ediyorlardı.

William Kirkland'ın son vasiyeti, Mary-Jane Kirkland'ı özel mülkünün başlıca varislerinden biri yapmıştı. Bu mülkün yöneticileri tüm ev masraflarını, uçak ve yatın giderlerini, tüm sanat koleksiyonlarının bakım ve sigortalarını,

ayrıca Bayan Kirkland'ın nerede ve nasıl yapılmış olursa olsun tüm kişisel harcamalarını karşılamakla sorumluydular. Ne var ki, Bayan Kirkland ölümünde, en özel eşyası dışında hiçbir miras bırakamayacaktı. Bu yüzden Mary-Jane Kirkland, William Kirkland'ın ölümünden sonra bile yaşamının dizginlerini elinde tuttuğunu aklından çıkaramıyordu.

Levanter, **Investors Quarterly**'ye ilk yazısını yazdığında, William Kirkland'ın özel geçmişini bilmediğine hayıflanıyordu şimdi.

Garson hesap pusulasını getirdi.

«Ben size zoraki katıldığıma göre, hesabı hiç olmazsa paylaşamaz mıyım?» diye sordu Madeleine.

«Birkaç yıl önce burada yemek yiyip tam böyle bir öneriye gereksinim duyduğumda neredeydiniz?» diye sordu Levanter, kırıkdayarak. Garsona hesabı ödedi, sonra ayağa kalkıp kadının iskemlesini tuttu.

Restorandan çıktıklarında hava hâlâ sıcaktı. Levanter arabayı savdı, yürümeye başladılar.

«Ne oldu bu restoranda birkaç yıl önce?» diye sordu Madeleine.

«Amerika'ya varışımdan hemen sonra, akademik çalışmalarım için bir burs kazanmıştım,» diye başladı Levanter, «bir yıl süreyle ayda iki yüz dolar kadar. O zamana kadar otopark kahyalığı yapıyordum, dolayısıyla bu para bana büyük bir ferahlık getirmişti. Talihimi kutlamak için, yeni tanıştığım bir kızı akşam yemeğine davet ettim. Hemen şuracıkta oturuyordu,» dedi Levanter, eski bir kahverengi taş binayı göstererek. «Onu evinden aldığımda, sağanak halinde yağmur yağıyordu, civarda da ne bir taksi ne de bir otobüs vardı. Şemsiyenin altına sığınıp caddenin öte yakasındaki o restorana daldık. Küçük, içten ve de Fransız mutfağı olması bakımından mükemmel bir yer olduğunu düşünmüştüm.»

Madeleine gülümsedi. «Dediklerinizin hepsi doğru ama,» dedi.

«Köşedeki bir masaya oturtulduk, içkilerden sonra menüleri verdiler. Her nedense, belki ona daha yakın olmak için, kendiminkini kapalı tutup onun elindeki listeye baktım, onunla birlikte. Onun elindekinde fiyat belirtilmemişti, ben de böyle sade bir restoranın ucuz olacağını, belki de

fiks fiyat koyduğunu düşündüm. Ordövr, çorba, et, şarap, salata ve peynir, kahve ve konyak ısmarladık biz de.»

«Harika bir geceye benziyor,» dedi Madeleine.

Levanter başıyla onayladı. «Harikaydı. Dışarıda sağanak devam ediyordu; içerisi ise sıcacık ve içtenlikli bir havadaydı, kızı da sevmiştim. Birer konyak daha aldık. Harika bir geceydi.» Güldü. «Sonra garson hesap pusulasını masaya bırakıverdi. Bir göz atıp adamı çağırdım, yanlışlıkla karşıdaki sekiz kişilik masanın pusulasını bize getirmiş olacağını söyledim. Özür dileyip hesabı geri götürdü. Sonra şefgarson gelip yemekten hoşnut kalıp kalmadığımızı sordu. Hoşnut olduğumuzu söyledik. Gülümseyerek, aynı pusulayı verdi bana; baştan sona dikkatle gözden geçirdiğine temin etti. Toplama baktım, aynıydı. Belki de Fransız lokantası olduğu için toplam Fransız frangı olarak yazılmış ve dolayısıyla dolar karşılığını bulmak için beşe bölünmesi gerekiyordur, diye yüksek sesle düşündüm. Şefgarson güldü. Bu restorandaki her şey Fransız'dı, ama pusulalardaki rakamlar hariç. Ben hâlâ iki kişilik bir yemeğin, benim bir aylık geçimimi sağlayacak kadar para tutacağını anlayamıyordum. Şefgarson nezaketle, bu restoranın ülkedeki en iyi yerlerden biri olmakla kalmayıp, Fransız mutfağının en mükemmelini sunduğu için de, haklı olarak en pahalılarından biri olduğunu anlattı bana. Benim kızla ikimizin toplam parası ise ancak otuz dolar kadar tutuyordu.»

Madeleine güldü. «Vah zavallı! Peki yemeğin parasını nasıl ödediniz?»

«Şefgarson beni bir kenara çekti ve on aylık bir taksitlendirmeye razı oldu,» dedi Levanter.

East River'e kadar yürümüşlerdi. Üç direkli bir yat yavaşça South Street iskelesine doğru süzülüyor, ışıkları öte yakadan aksediyordu. Yatın kıç güvertesinde oturan birisinin çaldığı gitarın hafif melodisi suyun üzerinden aşıp geliyordu. Madeleine ile Levanter parmaklıklara dayandılar. Aşağıda yatın ilk dalgaları kıyıya vurmaktaydı.

«Yıllar geçtikçe. Kirklandların yaşama biçimi, benim de yaşama biçimim oldu,» dedi Madeleine. «Bayan Kirkland'ın yanında olmasaydım, kendi başımın çaresine bakacak ve bu dersi ben de öğrenmek zorunda kalacaktım.»

«Evlenmeyi, çoluk çocuk sahibi olmayı hiç düşündünüz mü?» diye sordu Levanter.

«Düşündüm. Fakat kocasız çocuk yapabilecek kadar yürekli değilim. Evlenmeye de istekli değilim. Tanıdığım erkeklerin hepsi Kirklandlarla birlikte geçirdiğim yaşamdan sonra normal bir gelirle geçinemeyeceğimden korkuyorlar. Zengin olanlar da, Bay Kirkland'ın servetinin beni kirletmiş olduğunu ve sırf parası için kendimi herhangi birine satabileceğimi düşünüyorlar.» Durakladı. «Genç, yakışıklı, zeki, bana aşıkmış gibi davranan başkaları da çıktı. Ancak onlar yalnızca Bayan Kirkland'ın yatağına girip, Bay Kirkland'ın ölümünden sonra onunla evlenmek istiyorlardı.»

Yat, başka bir dünyadan kalma bir antika gibi, buralara uygunsuz düşüyordu. Levanter, hayatlarında bir kere olsun lüks bir transatlantiğin güvertesinde okyanus dalgalarını aşmamış olan milyonlarca insanı düşündüğünü farketti. Böyle bir deneyimin yaşandığı dünya onlara ne kadar uzaksa, Mary-Jane Kirkland'ın dünyası da ona o kadar uzaktı. Bir an için yanında duran kadına bakarken kin duydu. Salt rastlantıyla Madeleine Saxon zenginler dünyasına girerken, hayatları boyunca bunun için didinen birçoklarının bu dünyaya uzaktan bile bakamamaları ne kadar rasgele bir işti.

«Bayan Kirkland'a yazdığınız mektupta, Alpler'e duyduğunuz sevgiye değinmiştiniz,» dedi Madeleine. «Ben hiç gitmedim oraya.»

«Sizin her yere Bayan Kirkland'la beraber gittiğinizi sanıyordum,» dedi Levanter.

«Giderdim,» dedi Madeleine. «Fakat Bill Kirkland iş nedenleri dışında hiçbir yere gitmediğinden, Mary-Jane de onsuz seyahat etmediğinden, örneğin ne Yunan adalarını, ne İtalya'nın ya da İspanya'nın güneyini, ne de daha bir düzine ülkeyi görebilmiştir.»

Bu konu onu rahatsız ediyor gibiydi. Neşesi gitmiş, savunması düşmüşe benziyordu. Birden Levanter ona karşı bir şefkat duydu içinde ve yumuşakça kolundan tuttu. Kadın kolunu çekmemişti. Kente doğru yürümeye başladılar, biraz sonra da Beşinci Cadde'nin batısına geçmişlerdi.

«İşte benim evim burada,» dedi Levanter, caddenin öte yanındaki terasına doğru işaret ederek, «çalıştığım ve oturduğum yer burası.»

«Büyük mü?» diye sordu kadın.

«İki oda, mutfak ve banyo,» dedi Levanter. Madeleine'in Kirkland'ın evlerindeki yerini hayalinde kurarak, kendisininkinin bu kadar küçük olmasından ötürü biraz mahçup oldu.

Madeleine şaşırmıştı. «İki oda mı? İyi ama orada çalışıyorsunuz, nerede yatıyorsunuz?» diye sordu ciddiyetle.

Şaşkınlığı içten olduğundan Levanter gülmekten kendini alamadı. «Bayan Kirkland'ın yanında çok kalmışsınız!» dedi. «Siz şimdi bir Rus aktrisi olsaydınız, yukarı gelip çektiğim resimlere bakmaya çağırırdım, daireme çıkarmak için bahane olarak.»

«Peki benim için nasıl bir bahane uyduracaksınız bakalım?» dedi Madeleine, kışkırtarak.

«Çıkıp bir içki içelim, derdim. Bir bekarın topu topu iki odada hem çalışıp, hem oturup hem de bir hanımı ağırlamayı nasıl başardığını görmeniz için.»

Kadın Levanter'in koluna girdi. «Mükemmel bir bahane,» dedi, caddenin karşısına geçerlerken.

Levanter'in dairesindeki alanı ne kadar ekonomik kullandığına hayran kalmıştı Madeleine. Levanter **Ameriyanka'** yı göstererek, çalışma odasında bir hatıra olarak tuttuğu bu yataklı kapanenin açılması için bir zamanlar ne zorluklarla karşılaştığını anlattı kadına. Şakacıktan, Madeleine'in böyle bir durumda nasıl tepki göstereceğini merak ettiğini sordu.

Madeleine gülerek, mekanik şeylerin kendisini huysuzlandırdığını söyledi.

Levanter kadına baktı. Yuvarlak yüzünde tek bir kırışık yoktu. Dar bir burnu, incecik dudakları, yüzüne masum bir ifade veren, mavi büyük gözleri vardı. Levanter arabasıyla gezmeyi önerdi. Fazla trafik olmadığından birkaç dakikada George Washington köprüsünün ışıklarını geçmişler, Fort Tryon Park'ının karanlık yokuşlu patikalarından tırmanarak, bir milyonerin kaprisi sonucu başka bir yerden ve çağdan buraya nakledilmiş olan Manastırlar'a çıktılar. Levanter dönüşlerinde Harlem'den geçti; Madeleine hayatında görmemişti kentin bu kesimini.

Levanter, Kirklandların malikanesi önünde arabayı durdurduğunda Madeleine «Bayan Kirkland ya da ben sizi arayacağız, yemeğe davet etmek için.» dedi; biraz durakladıktan sonra, ceketinin cebine elini atarak, «bu arada şunu

dairenizden yürüttüm,» dedi, «bir anı olarak.» Elini açtı ama Levanter karanlıkta göremiyordu. «Bir turnike jetonu,» dedi Madeleine. «Şu Alplerdeki teleferiklerden birine girmek içindir kuşkusuz.»

Madeni cisim ışıkta parladı. «Bu New York metrosunun jetonu» dedi Levanter gülerek. «Bayan Kirkland'ın koleksiyonunda böyle bir şey herhalde yoktur.»

Kadın ona doğru eğilip yanağından çabucak öptü ve binanın kapısına koştu. Bir kapıcı telaşla koşturup kapıyı açtı ona.

İki gün sonra Levanter, Bayan Kirkland'dan bir kart aldı. Önceki akşam davetine uyamadığı için özür diliyor, cumartesi akşamı kendisi ve birkaç dostuyla yemeğe çağırıyordu. Zarif bir dipnotu siyah kravat gerektiğini imlediğinden, Levanter eski smokinini hemen ütücüye yolladı.

Eve geldiğinde, bir hizmetçi Levanter'i kütüphaneye götürdü. Madeleine Saxon bir grup konuğun yanından ayrılıp onu karşıladı. Levanter, Bayan Kirkland'ın yine aşağı inemeyecek kadar rahatsız mı olduğunu sordu. Madeleine yanıt veremeden uşak içki tepsisiyle araya girdiğinden, o da kenara çekildi.

Bu arada konuklardan biri Levanter'le konuşmaya başlamıştı, Mary - Jane'i ne kadar zamandır tanıdığını soruyordu nazik bir dille. Levanter adama henüz kendisiyle tanışmadığını söylemek üzereydi ki Madeleine başka bir çifti tanıştırdı.

«**Investor's Quarterly**'deki yazınız hoşuma gitti,» dedi erkek. «Mary-Jane yollamıştı bana. Birinci sınıf bir çalışmaydı.»

Levanter hafifçe eğilerek teşekkür etti. «Bu gece Bayan Kirkland'la görüşeceğime seviniyordum,» diye ünlendi. «Bizimle yemeğe inebilecek kadar iyidir umarım.»

Adam kaşlarını kaldırdı. «Yemeğe inebilecek kadar mı? Neden?» Yakındaki bazı konuklarla konuşmakta olan Madeleine Saxon'a dönüp, «Neyin var canım?» diye sordu. Madeleine ondan yana döndü. «Bay Levanter sıhhatının yerinde olup olmadığından kaygılanıyor. Nasılsın Mary-Jane, bir şeyin yok ya?» Kadının elini eline alıp eski bir dos-

tun candanlığıyla parmaklarını öptü. Madeleine daha yakına gelip adamla Levanter'in arasına girdi.

«Benimle bu kadar ilgilenmen ne kadar hoş, George,» dedi, Levanter'in kolunu okşayarak. «Tanıştığımızdan beri George hep benim yaşımdan ötürü kaygılanıp durur. Değil mi, George?»

Levanter dilini yutmuş gibiydi, yüzünün kızardığını hissetti.

Konuklar yemeğe çağrılıyordu. Yemek odasındaki yuvarlak masada on iki kişiye yer ayrılmıştı. Levanter, Mary-Jane'in sağına oturtuldu. Yemekte gözucuyla ona bakan Mary-Jane, sessiz sedasız gülerek küçük şakasından ne kadar eğlendiğini belli ediyordu. Geniş kalçalarını maskeleyen, ince beliyle yuvarlak omuzlarını vurgulayan soluk pembe gece giysisi içinde, küçük göğüslerinin arasında ince gümüş bir zincirle asılı duran sade dörtköşe elmas kolyeyle güzel denilebilirdi Bayan Kirkland'a bu gece.

Yemek boyunca öteki konuklarla konuşurken, Mary-Jane'in gözlerini üzerinde hissediyordu Levanter. Sohbet ederken kadın Levanter'e doğru yaslandıkça, dostlarının kendisini dikkatle süzdüklerini, uşakla garson kızların kaygılı gözlerle bakıştıklarını anlayabiliyordu.

Arada bir duvarları kaplayan resimlere bakıyor, huzursuzluğunun nedenini çıkarmaya çalışıyordu: Bu şaheserleri özel bir evde, halkın paylaşamayacağı bir yerde görmekten rahatsız mı olduğunu, yoksa bunlara kendisinin sahip olmadığından kıskançlık mı duyduğunu kestiremiyordu.

Yemekten sonra, oturma odasında kahveyle likör servisi yapılırken, Mary-Jane, Levanter'i kenara çekti. «Ben Bayan Kirkland'la olduğumu söylerken, 'lle'yi fazladan eklemiştim,» diye fısıldadı. «Saxon benim kızlık adımdır. Madeleine ise küçükken mektup arkadaşlarıma yazarken kullandığım bir takma addı! Kızmadığınızı umarım.»

Levanter, oyuna gelmenin verdiği mahçubiyeti yenmişti. Gülümsedi kadına. «Bu gece çok çarpıcısınız,» dedi yumuşak bir sesle.

Kadın bir an Levanter'i inceledi. «Kirkland ortamının sayesinde,» diye mırıldandı, başını eğerek.

Geceyarısı Levanter son kalan konuklarla evden ayrılırken, Mary-Jane onu durdurdu. «Ben bir Rus aktrisi olsaydım, evimin öbür kısımlarını gezdirmeyi önerirdim size,»

dedi. «Bu da başbaşa bir içki içmek üzere kalmanızı sağlamak için bir bahane olurdu.»

«Bayan Kirkland olarak nasıl bir bahane bulurdunuz?»

«Burada kalıp, bir dulun Park Avenue'daki üç katlı köşkünde nasıl tek başına yaşayabildiğini görmeniz.»

Ötekiler gittikten sonra, Mary-Jane, Levanter'e evin dizi dizi odalarını apaçık bir gururla gezdirdi. Tripleksin üçüncü katı tamamen kendi kullanımına ayrılmıştı: Yatak odası baştan aşağı pembe taftadandı; iki giyinme odası vardı, banyo altın kaplamalı tesisatla donatılmıştı, ayrıca küçük çapta mermerden bir yüzme havuzu da bulunuyordu.

Mary-Jane giyinme odasına girince, Levanter komodinin üstündeki William Kirkland'ın resmini inceledi. Kadın kendisini daha görkemli ve uzun boylu gösteren mor renkte ipekten uzun bir sabahlıkla döndü. Aşağıya telefon edip çayla sandviç istedi.

«Bay Kirkland çok yaşlıymış sizden,» dedi Levanter.

«Tanıştığımızda yetmiş yaşlarındaydı Bill,» dedi kadın.

Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını fırlatıp attı. Levanter yatağın ayakucundaki küçük bir sıranın üstünde oturuyordu.

«Şirketin reklam bölümünde yeni işe başlamıştım,» dedi Mary-Jane, «bir metni onaylamak için içeri girdi. O an birbirimize tutulmuştuk.»

«Nasıl açıklıyorsunuz bunu?» diye sordu Levanter.

«Bill'in açısından etkin olan benim gençliğimdi,» diye düşüncesini ortaya attı Mary-Jane, «ve gençliğime karşın gösterdiğim olgunluktu sanırım.» Gülümsedi. «Benim gözümde ise, onun kudretiydi. Gizliden gizliye buluşmaya başladık. Birbirimize her gün yazdık, mektupları iletmek için dışarıdan kuryeler kullandık.»

Fotoğrafa dikti gözlerini, sonra Levanter'e döndü.

«Tanıştığımızda, Bill evliydi ve iki yetişkin oğlu vardı, ikisi de kırk yaşlarına girmişlerdi, Kirkland Grubu'nun yönetim kurulundaydılar. Bir yıl içinde Bill karısından ayrıldı, hem de şimdiye kadar işitilmedik derecede büyük bir nafaka ve tazminat ödeyerek. Ertesi yıl da evlenmiştik.»

Hizmetçi kız çay tepsisini getirdi.

«Bir koca ve bir şirket yöneticisi olarak Bill hep gururlanmıştır kendisiyle,» diye sürdürdü Mary-Jane. «Kendisini

Kirkland Şirketleri'nin koruyucusu olarak görüyordu, efendisi değil; ama ailesinin efendisiydi, koruyucusu değil.»

Resme bir göz attı.

«Bir gün oğulları benim hakkımda bazı küçültücü laflar etmişler. Bill şirket sekreterini yeminli bir stenoyla birlikte çağırıp, söyledikleri sözleri aynen Kirkland Şirketleri Yönetim Kurulu Başkanı önünde tekrarlamalarını istedi oğullarından. O sıralar ikisi de benden iki misli yaşlı olan bu iki adam, babalarına, 'Şu sübyan fahişeyi almakla kendini maskara ettin!' dediler. Bill hemen kurulun geri kalan üyelerini de topladı ve iki oğlunun kuruldan atılması önerisi oybirliğiyle kabul edildi. Bill'in oğulları, babalarının bu kararını değiştireceğinden emindiler, onun için yasal önlemlere başvurmadıkları gibi, rakip bir şirkete de geçmediler. İkisi de benden özür dilediler. Ben de Bill'e onları yeniden şirkete alması için yalvardım. Ama bir daha onların adlarını anmamamı istedi benden.»

Durakladı; bu anıların onu huzursuz ettiği açıkça belli oluyordu.

«O son kurul toplantısından önce, bir fırsat daha tanımak için üvey oğullarımı çağırttım. Güç tanıyabildim ikisini de; ikisi de yaşlanmış ve çökmüş görünüyorlardı, biri yarı sarhoştu üstelik. Bill'e oğullarının kendisini görmeye geldiklerini haber verdim. «Oğlum yok benim,» dedi. «Bu şirketin işten çıkardıklarıyla bir ilişkisi kalmaz.» Elinin bir işaretiyle gitmemi istedi benden. İki yaşlı oğlana bunu anlattığımda, önümde oturup ağladılar.»

Başka bir odada, bir saat çalmaya başlamıştı. Levanter saatine baktı. Mary-Jane yastıklara yaslandı, dizlerini birbirinden ayırarak bacaklarını öne doğru uzattı. Tatlı bir duyusallığı vardı bu halinin, Levanter bırakıp gitmek istemiyordu.

Havayı değiştirmek için ayağa kalktı.

«Kalamaz mısın?» diye sordu Mary-Jane.

Levanter gözlerini yavaş yavaş çevredeki lükse, görkemliliğe dikti. Onunla sevişmek düşüncesi daha kafasında tam olarak şekillenmemişti şu ana kadar. Onun aşığı olmak basit bir işti; ama kendi sınırlarından dışarı çıkmaya korkuyordu Levanter.

«Kalmak istiyorum,» dedi, «ama siz Madeleine Saxon olsaydınız yine de kalmak ister miydim diye merak ediyorum ister istemez.»

«Ben hiçbir zaman Madeleine Saxon olmayacağım.»

«Bu ortam olmasa kalır mıydım acaba?»

«Hiç bilemeyeceksin bunu,» dedi kadın hafif bir sesle.

Kendi duygularını inceleyerek orada dururken, ne yerinden kıpırdadı, ne de ifadesini değiştirdi Levanter. Kadın açıktı ona, tüm cepheleri yıkmıştı, bir işaret ya da bir sözcük bekliyordu.

Mary-Jane, Levanter'e evlenmelerini önerdi. O bunu söyler söylemez, Levanter evlenmelerinin, kendi yazgılarını yaratmak yolunda bir adım atmak olacağından korku duydu neredeyse. İçinde öyle bir kör inanç vardı ki, bunu yaptıkları takdirde sanki talih velinimetleri olmaktan çıkıp en dehşet verici bir teröriste dönüşecek, kendi yaşamlarını denetlemek, yaşamlarının planını çizmek istedikleri için ikisini de cezalandıracaktı. Bu korku, çocukluğumun bir kalıntısı, birbiri ardına duygusal romanlar okuduğum yılların bir mirası olmalı diye düşündü. Bu romanlar yaşamı yansıtıyorlarsa ve o da içlerindeki her olayı daha okumadan sonlarının nasıl olacağını sezinleyebiliyorsa, o zaman yaşamın da önceden kestirilebilir bir planı olmalıydı.

Meksika'da geçirdikleri bir tatilden **Gece Uçuşu**'yla New York'a dönüyorlardı. Mary-Jane, Levanter de kabul ettiği takdirde evlenme ruhsatı ve kan testi gerektirmeyen bir kentte evlenmelerini önerdi, basının ve dedikodu yazarlarının uyanmasını istemiyordu. Ve bir an önce evlenmeliydiler, çünkü beraber yaşadıklarını saklamak, Kirkland adının onuruna leke sürmemek için her gittikleri yerde ayrı oda tutmaktan bıkmıştı.

Öğle yemeğinin hazır olup olmadığına bakmak için mutfağa geçti. Levanter pencereden aşağı baktı. Mary-Jane'le evlendiği için talih onu cezalandıracaksa, neredeyse iki yıldır onunla yaşadığından ötürü şimdiye kadar cezalandırmış olması gerekmez miydi? Geleceğini tahmin etmeye çalışmanın ne gereği vardı, hemen şu anın sonunda ne olacağı bile çoğunluk belirsizken?

Varlıklı metresinin evinde kendini en güvencede hissettiği bir sabahı anımsadı. Mary-Jane'in banyosunda çıplak olarak traş oluyordu. Traş bıçağını düşürdü, bıçak mermer lavabo ile duvarın arasına sıkıştı kaldı. Yukarıdan elini uza-

tamayacağı için lavabonun altına emekleyerek girdi, fakat yine bulamamıştı. Daha iyi bakabilmek için sırtüstü döndü, bacaklarını kaldırdı, ayaklarını lavabonun alt yanına bastırıp başını mümkün mertebe arka tarafa sokmaya çalıştı. Traş bıçağını bulmuştu. Ama şimdi bulunduğu yerden çıkamıyordu. O kadar ucu ucuna sıkışmıştı ki, ayakları lavabonun alt yanına dayalı kalmış, hareket edemiyorlardı. Birisinin bacaklarını başka bir yönden çekmesi gerekecekti. Mary-Jane erkenden dışarı çıkmıştı bir randevusuna yetişmek için. Uşağı çağırdı ama lavabonun altında pek iyi çıkmıyordu sesi. Mary-Jane'in yaşlıca bir Fransız kadını olan özel hizmetçisi banyoya girdi o sırada. Onun çıplak vücudunu görür görmez, «Pardon, Mösyö» diye ünlenip toz oldu. Levanter yine haykırdı ama gelen giden olmadı. Hizmetçi sanki gidip 'Madam'ın yakışıklısı' çıplak olarak çok zor bir vücut hareketi yapıyor, sakın rahatsız etmeyin, diye evin diğer personelini uyarmıştı. Saatlerce lavabonun altında böyle katlanmış olarak kaldı Levanter. Ancak öğle vakti Mary-Jane döndüğünde kurtuldu.

Levanter pilot kabinine telefon ederek kaptandan, yolları üstünde önceden başvuru olmaksızın evlenmeye izin veren ilk kenti sormasını istedi telsizle. Bir iki dakika sonra pilot yanıtı almıştı: Alabama eyaletinin Birmingham kenti, iki saatten az bir uçuş mesafesinde.

Öğle yemeği yendi. Levanter Mary-Jane'e Birmingham'da evlenebileceklerini söyledi. Kadın da pilotun Birmingham'a inmesini istedi.

Mary-Jane ile Levanter, Bill Kirkland'ın eski bir dostunu ziyarete gitmişlerdi. Bir zamanların bu başarılı işadamı, son yıllarda Long Island'daki Blackjack adlı lüks malikanesine çekilmişti.

Helikopterle çim bir alana indiler; evsahibi onları karşılarken, Mary-Jane'e ve yabancı kökenli kocasına özel atom sığınağını göstermek istediğini söyledi. Helikopter yine havalanırken, adam kemerine asılı küçük bir elektronik cihazın düğmesine bastı ve çimliğin altındaki bir çelik levha yana kayarak bir yeraltı geçişinin girişini ortaya çıkardı. Merdivenlerden aşağı inerlerken, kapak kendiliğinden ka-

pandı ve havayı temizleyip radyoaktif tozların içeri girmesini önleyen cihazları harekete geçirdi.

Kapılar ve bölmeler incelikli bir sistemle birbirlerine bağlanmıştı. Evsahibi, sığınağına evindeki ve malikanesinsindeki bu tür birçok girişten girebileceğini anlattı.

Levanter, II. Dünya Savaşı sırasında Doğu Avrupa'da çocukluğunun birçok gününü geçirdiği sığınaklara benzer bir şey bekliyordu. Oysa Mary-Jane ile birlikte Manhattan'ın en ünlü restoranlarından birinin barıyla, dizi dizi yuvarlak masalarıyla, kırmızı deri kaplı yüksek arkalıklı iskemleleriyle, duvar aynalarıyla kusursuz bir taklidi olan bir yere geldiler. Masa örtüleri ve çatal bıçak takımları bile en küçük ayrıntısına dek aynen taklit edilmişti.

Evsahibi bir düğmeye bastı, duvarın bir kısmı yana doğru kaydı, ortaya başka bir merdivenlik çıktı. Alt katta, birçok yatak odası, banyo, bir kütüphane, bir yemek salonu ve bir de mutfak bulunuyordu, adamın verdiği bilgiye göre. Bir jeneratörle devamlı temiz hava sağlanıyor, yirmi mil çapında bir alandaki radyoaktivite düzeyi devamlı olarak izlenip kaydediliyor, bir dizi telsiz ve TV monitörü ve verici kanalıyla dış dünyayla bağlantı kuruluyor, sığınağın içinde iletişim yapılıyordu.

Evsahibi, stoklanmış olan gıda ve sağlık malzemesinin sekiz kişiye altı ay yetecek düzeyde olduğunu ve böylece bir atom savaşının ilk tehlikelerinden koruyacağını anlattı. Sığınağına davet edeceği kişilerin listesini de habire yeniden tanzim edip duruyordu adam.

Mary-Jane'in omuzunu okşayarak, «Sen hep o listede kalmışsındır, biliyor musun,» dedi. Mary-Jane sevecenlikle öptü adamın yanaklarından.

Daha sonra, Mary-Jane kütüphaneye dalıp gittiği bir sırada, evsahibi Levanter'i bir köşeye çekti.

«Seninle açık konuşacağım, George,» dedi içten bir sesle. «Mary-Jane'le evli olmakla beraber, sen listemde değilsin.»

Levanter nezaketle başını indirip kaldırdı.

«Yeraltında sığınağa tıkılınca, altı ay çok uzun bir süre gibi gelir insana,» dedi evsahibi, «dolayısıyla beraber içeri kapanacağın kişileri iyi tanımak gerekir.»

«Anlıyorum,» dedi Levanter.

«Senin sevimli bir kişi olmadığından değil, George,»

dedi adam vurgulayarak. «Tam tersine. Sevimli bir insansın. Ne var ki insan merak ediyor, acaba bu sevimliliğini bir meslek haline getirmiş midir diye.»

«Tam anlayamadım,» dedi Levanter.

«Sen bir kazazedesin, George. Savaş. Ruslar. Otopark kahyalığı. Hepsini atlatmışsın. Şimdiki haline bak bir de.» Durakladı, sözlerinin anlamının yerine oturmasını beklermişçesine. «Amerika'nın en zengin dullarından, çok güçlü dostları bulunan, üstelik de dünya tatlısı bir hanım olan Mary-Jane'le evlenmişsin.»

«Mary-Jane'le bir kör randevuda tanıştık,» dedi Levanter.

«Tabii, tabii. George,» diye onayladı adam hemen. «Ama senin kazalardan kurtulman hep kör randevular sayesinde mi oldu?» Levanter'e bakıp, dudaklarını büzdü ve devam etti. «Ya senin yarasız beresiz kurtulman için yapman gereken bir iş, ödemen gereken kötü bir bedel olduysa? Olmadığını nereden biliyoruz?» Levanter'e bir bakış fırlatarak, onu incitmiş olmaktan korkarmışçasına hemen ekledi: «Beni al, örneğin. Diğer bütün Anglo-Sakson-Protestanlar gibi benim de her şeyim sicilleenmiş, kayda geçmiş durumda: Kentteki, eyaletteki, federal hükümetin elindeki kayıtlar yaşamımın her yanını aydınlatır; okullarda, hastanelerde, kulüplerde dosyam var; ve beni özel ve toplum yaşamımın her evresinde tanımış olan kişiler var. Ama senin hakkında nerede kayıt var?» Sesini alçalttı. «Karın olan Mary-Jane ne biliyor senin kim olduğun hakkında?»

Levanter ne söyleyeceğini bilemedi.

Mary-Jane kütüphaneyi gezmeyi bitirmiş, onlara katılmıştı. Tamamen sığınakta depolanmış olan yiyeceklerden hazırlanan öğle yemeği burada verilecekti. Bir nükleer saldırı uyarısını izleyecek koşullarda hazırlanmıştı yemek.

Sığınağın yemek salonuna yürürlerken, Mary-Jane tökezlenip düştü. Topuğum halıya takılmış olmalı, dedi. Ertesi gün tenis oynarken yine düştü, fakat bir kez daha bir yere takılmış olabileceğini söyledi. Bu kez Levanter kadının sanki denge duygusunu birden yitirmiş gibi, arkaya doğru devrildiğinden emindi.

New York'taki evlerine döndüklerinde, Levanter karısına sağlığından kaygılandığını söyledi. Son haftalarda birkaç kez düştüğünü itiraf etti Mary-Jane, ama bunun sırf dalgınlıktan ve beceriksizlikten olduğunu ileri sürüyordu. Levanter

tepeden tırnağa bir tıbbî denetimden geçmesinde ısrar edince istemeye istemeye razı oldu.

Bir hafta içinde teşhis konmuştu: İç kulağında bir tümör vardı. Kısa bir zaman sonra da doktorlar kararlarını vermişlerdi: Kanser beyine yayılmaya başlamıştı bile; ameliyatla kurtarılması söz konusu değildi.

Birkaç hafta sonra Mary-Jane yatağa düşmüş, Levanter'i çok nadir olarak tanıyabilir hale gelmişti. Bu bilinçli anları beklenmeksizin geliyor, aynı şekilde gidiveriyordu. Böyle anlarda hemşire farkettirmeden odadan çıkıyordu. Mary-Jane, Levanter içeri yeni gelmiş gibi onunla konuşmaya başlıyordu; sanki o Levanter'i bekliyormuş da Levanter gittiği yerden yeni dönmüş gibi. Levanter yatağın ucuna ilişiyor, uzun bir ayrılıktan sonra birbirini yeniden keşfetmenin gözlere verdiği canlılıkla, bakışıyorlardı.

Mary-Jane, hastalığının da, teşhisin de bilincindeydi. Yalnız bir kez ağladı; bu hastalığın görevi olarak gördüğü işi tamamlamaktan kendisini alıkoyduğunu Levanter'e söylerken, Levanter'in özgürlük sınırlarını genişletmek, böylesine büyük bir servet miras kalmış olsaydı yaşayabileceği hayatı ona yaşatmak istemişti. Levanter'in, varislerin genellikle saplandıkları suçluluk duygusuna kapılmadan parasını harcamasını ve hayatta en çok neyle ilgileniyorsa onu izlemesini istiyordu.

«Oysa şimdi bir bitkiyle evli durumdasın,» dedi kadın, «yasalar da en az yedi yıl boyunca senin zihinsel yetenekleri sakatlanmış karın olarak, benden ayrılmana engel olur. Ya ben yıllarca böyle solarak yaşamaya devam edersem? Çocuk sahibi olmadan, başkasıyla evlenemeden benim tutsağım gibi kalacaksın böyle.»

«Sen bana hayatımın en güzel anlarını yaşattın,» dedi Levanter.

Kadın düşüncelere dalmış halde, ona baktı, sonra düşünceleri başka yere kaydı. Gözleri hâlâ bakıyordu ama dimağı başka yerdeydi. Vücudu canlıydı; ama o, vücuduna karşı kayıtsızdı. Hemşire odaya dönüp yatağın başucundaki yerini aldı.

Levanter günlerce evde kaldı, açık duran ama görmeyen gözlere bakıp bakıp bir bilinç belirtisi bekleyerek... Arada bir Mary-Jane'in yemeğini veriyor ve koluyla destekleyerek, başını omuzuna yaslayarak banyoya kadar götürüp getiri-

yordu. Giysilerini soyup giydiriyor, saçlarını tarıyor, banyosuna yardım ediyor, kuruluyor, uykuya yatırıyordu. Böyle zamanlarda onun küçük bebeği gibiydi karısı.

Son canlılık belirtileri de, düşüncelerin dimağını terkedip gitmesi gibi vücudu sessizce terketti. Tek çocuğunu kaybediyormuş ve kendi yetim kalıyormuş gibi bir his duydu Levanter. Eski dairesine taşındı; talihe karşı bir jest olarak, evliliği boyunca büro gibi kullanarak açık tutmuştu orasını.

Mary-Jane'in komodinin üstündeki resmine gözü her takıldığında, «olmuştu ve olmamıştı» sözcükleri aklına geliyordu.

Bir akşam Carnegie Hall'un oradan geçerken, bir dizi afişten kendisine bakan tanıdık bir yüz gördü Levanter. Kadının kalın siyah puntolarla basılı adı, açık renk saçları ve solgun gözleriyle çelişiyordu.

Konser başlamıştı bile, gişe kapanıyordu. Gişe memuresi Levanter'e bakıp mekanik bir sesle tüm biletlerin satıldığını söyledi. Levanter ses çıkarmadan bir kağıtla kalem çıkardı. Titrek hareketlerle, sol eliyle sağ bileğini kavradı, kağıdın üzerinde iterek kocaman, çarpık çurpuk harflerle ancak müzikle yatışabilen krizler geçirdiğini, mutlaka girmesi gerektiğini yazdı. Kadın yazıyı okudu. İsteğini reddetmeye vakit bulamadan, Levanter sağ elini solundan kurtarıp spazma tutulmuş gibi kulağına birkaç kez şaplattı. Kadın, karşısındaki adamın yine kriz geçireceğinden korkar bir tavırla hemen gişenin altına elini atıp başka birinin ayırtıp henüz almadığı bir bileti uzattı. Levanter parasını verdi ve yine titrek hareketlerle içeri daldı.

Konser salonu, piyanistin parmaklarından akan seslerle doluydu. Kadının çaldığı müzik, Levanter'e coşku duygusu veriyordu. Annesi de bu parçayı çalardı; sanki müzik, kendi başına, geçmişte içinde uyandırdığı duyguları yeniden canlandırabilirmiş gibi, nasıl sık sık bunun plaklarını dinlediğini anımsadı.

Yeri salonun arkalarına düşüyordu; piyanistin yüz hatlarını zorlukla seçebiliyordu, sanki opera dürbününün ters tarafından bakıyormuş gibiydi. Kadının çalışını ilk duydu-

günda ne hissettiğini çok iyi anımsıyordu şimdi. Ne var ki bu duyguyu tanımlamaktan o zaman ne kadar aciz kalmışsa, şimdi de o kadar acizdi.

Çevresindeki dinleyicilere baktı. Kımıldamadan oturuyorlardı; o an, içlerine işleyerek, sözsüz, hareketsiz saf bir ruh gibi kendilerine gelen müziğe dalmışlardı. Konser bitene kadar kimse kıpırdamadı.

Levanter kulise gittiğinde, tekrar için yapılan tezahüratı duyabiliyordu hâlâ. Kendinden emin bir havayla bekçinin yanından geçip Madam'ın kendisini beklediğini mırıldanarak, hizmetçisine, kendisini giyinme odasına almasını istedi. Sahne işçileri kocaman kocaman çiçek sepetleri getirdiler içeri; dışarıda bir hayranlar kalabalığının toplandığını görebiliyordu Levanter.

Pauline kapıyı açtıktan sonra sırtı odaya dönük olarak koridordaki fotoğrafçılara bir süre poz verdi, kendisine uzatılan programları imzaladı ve kapıyı arkasından kapatıp içeri yürüdü. Yüzü ve boynu heyecandan pembe pembe olmuştu. Odanın ortalarına geldiğinde, Levanter'i farketti. Önce şaşırmış gibi oldu, sonra yanındaki masada bulunan şarabı açmasını istedi sadece. Levanter iki bardak doldurdu. Piyanist, hizmetçisini savdıktan sonra masanın öbür yanındaki bir iskemleye oturup şarabından bir yudum aldı.

«Bir büyük başarı daha,» dedi Levanter.

Kadın dalgın dalgın gülümsedi. «İyi bir dinleyici topluluğu. Ama şimdi dinleyiciler yok. Geriye tek kalan şey ses kaydı, bir anı.»

«Ama duygu yüklü bir anı, birçok kez yeniden dinlenebilecek bir anı.» dedi Levanter.

«Dinlenebilir,» dedi kadın. «Ama yalnızca bir düşünce kaynağı olarak; o anın büyüsü yok artık.» Durakladı. «Val-Pina'daki o yeraltı mağarasında, bana sevdiği kızı öldüren bir beyzbol oyuncusunu anlatmıştın,» dedi.

Levanter başını evet anlamında salladı.

«Bir nedenle anlattın sen onu. Neydi o neden?»

«Öyküyü sonradan hatırlamanı ummuştum. Ve belki öyküyü anlatan kişiyi de anımsayacaktın o zaman.»

«Nasıl anımsanmak isterdin?» Beyaz ampullerle çevrili makyaj aynasına bakarak saçını düzeltti kadın.

«Duygu yüklü bir anı olarak.»

«Anın büyüsünden yoksun mu?»

Kadın ayağa kalkıp çiçek sepetlerini incelemeye başladı. Üstlerindeki kartları ve telgrafları okudu, goncaları kokladı, yapraklarının bazılarını yeniden düzenledi. Levanter ona gözlerini dikmiş bakarken, yüreklilliğini kaybedeceğinden korktu.

«Buradan yarım blok ötede oturuyorum,» dedi. Sonra kadının bir tepki göstermesine fırsat bırakmadan, kendini yalvarmaya zorladı. «Benimle gelin. Lütfen.»

Kadın dudaklarını ısırdı. Tek kelime söylemeden bir paravanın arkasına geçti, biraz sonra yalın bir giysiyle dışarı çıktı. Mantosuna uzandı, Levanter giymesine yardım etti. Arkasında dururken, yüzünü hafifçe saçlarına sürdü kadının.

Koridora çıktıklarında, Pauline hafifçe koluna dokunarak durdurdu onu. «Neden?» diye sordu.

Levanter şimdi kendini rahat hissediyordu. Kadına uzanıp onu kendine çekti, dudakları kadının boynuna sürtündü, yüzü saçlarına gömüldü. Kadın Levanter'in ensesinde kenetledi ellerini; Levanter kadının incinebilir ve uysal vücudunun, kendininkine yaslandığını hissetti.

«Neden?» diye yineledi kadın.

«Seni yitirmekten korkuyorum,» dedi Levanter. Sözcüklerinin çıkardığı sesi ona çok uzaklardan bir anı getirmişti, ama o kadar uzaktan ki, silip çıkardı aklından.

«Neden?» diye sordu kadın bir kez daha.

«Bana aşık olmanı istiyorum,» dedi Levanter, «şu anki halimle arzulamanı istiyorum. Nedense, benim son şansım olduğunu hissediyorum.»

Kadın kendini onun kollarından sıyırarak geriye bir adım attı. «Son şansın mı? Ne için?»

«Hatırlanmak yerine arzulanmak için. Yalnızca sekerek kayan bir anıdan ibaret olmayan, taze bir duyguyu yaşamak için. O anlık büyünün bir parçası olmak için.»

Asansörden çıkıp Levanter'in dairesine yaklaşırlarken, Levanter dışarıdayken kapısının boyanmış olduğunu farketti. Boya kurumuştu, ama anahtarı kilide soktuğunda dönmedi; kilide sızıp kuruyan boya engel oluyordu. Pauline'i bir damla boya yüzünden yitireceğini düşündü.

Pauline'i eğlendiriyordu durum. «Burada oturduğuna emin misin?» diye sordu.

Levanter hâlâ kilitle savaşıyordu. Ama anahtar kıpırdamıyordu bile. «Yanında oje temizleyici gliserin falan yok mu acaba?» diye sordu.

«Geceliğim bile yok,» diye yanıtladı Pauline.

Levanter ne yapacağını bilmez haldeydi. Neredeyse gece yarısı olacaktı; binanın kapıcısı burada oturmuyordu.

Pauline yardımına geldi. «Boyacılar malzemelerini nereye koymuşlardır acaba?» diye sordu.

Beraberce bodruma indiler. Kırık buzdolapları ve elektrikli süpürgeler, paspaslar ve kovalar arasında, Pauline bir kutu terebentin buldu, Levanter de birazını boş bir şişeye boşalttı. Yukarı döndüklerinde Pauline tarağının sapıyla kilidin içine terebentini akıttı, anahtarı soktu. Kapı açılıverdi.

Küçük bir lambanın ışığını yaktı Levanter. Solgun ışıkta yazı masasının, kitap raflarının, TV cihazının, fotokopi makinesinin, iki koltuğun, eski yataklı kanepesinin ve küçük salıncaklısının dış hatları seçilebiliyordu.

Pauline mantosunu çıkarıp kanapenin üstüne bıraktı. Levanter onun plâklarından birkaçını hemencecik stereo pikabının üstüne yığdı; ilki düşüp çalmaya başladı. Pencerelerin ve teras kapısının perdelerini çekti, ceketini çıkarıp kadının mantosunun üstüne koydu, sonra onun yanına giderek masaya yasladı arkasını. Dizleri üstüne çöküp eteklerini yavaşça beline kadar kaldırdı. Külotunu çekiştirip indirdi. Pauline bir adım atıp çıktı külotun içinden. Uyluklarının arasındaki ipeğimsi kürkün içinde saklı kalan etine dokundu Levanter. Nemliydi, hoş kokuyordu; yüzünü daha sıkıca bastırdı oraya, soluğuyla ısıttı onu. Kadının kalçalarının titrediğini hissedince parmaklarıyla açarak dilini soktu içeri.

ValPina'dan bellediğinde kalan görüntüler film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu şimdi. Otelin bekleme salonunda, ara istasyonun terasında, yeraltı gölünde. Karşılık vereceğini umarak, onun bakışlarını yakalamaya çalışmasını anımsadı.

Kadının vücudunda dalga dalga sarsılmalar başlamıştı, Levanter'in yüzünü daha da içeri bastırdı. Sonra çekilip ellerini destek yaparak kendini masanın üstüne kaldırdı. Levanter, ağzını onun teninden ayırmadan kalçalarını masanın üstüne itti. Kadın ellerini Levanter'in omuzlarına koy-

muştu. Sonra, içindeki arzulara kendini teslim etmek üzereyken geriye çekilip fısıldadı. «Yapamıyorum, hiç yapamadım.»

Levanter kadını öpmeye devam etti, kadının vücudunda gezinen özlemi sezinlemişti. Kadının elleri omuzlarını kavradı, ensesini ve saçlarını okşadı. İçinden yükselen arzuya sarsıla sarsıla, kıvrana kıvrana kendini teslim etmek üzereyken yine umutsuzlukla tekrarladı, «Yapamıyorum.» Levanter ağzını çekti vücudundan. Onunla birlikte yere kaydı kadın, kolları boynuna dolanmıştı. Levanter kadının giysilerini çıkarmaya başladı yavaş yavaş; çıkardıklarını koltuklardan birisinin üstüne atıyordu. Sonra çabucak kendininkileri de çıkardı.

Kadını elinden tutup salıncaklı koltuğa doğru götürdü. Önce kendi oturup bacaklarını açtı ve kadını üstüne oturttu. Koltuk hafif hafif sallandıkça Levanter'i daha derinlere itiyor, kadının ona daha sıkı binmesine neden oluyordu. Kollarını kadının kalçalarına doladı Levanter; kadın da ellerini Levanter'in omuzunun üstünden aşırıp koltuğun arkalığına dayadı. Vücutlarından yayılan sıcaklık, kadının memeleriyle Levanter'in göğsü arasındaki dar aralığı dolduruyordu. Işığın parıltısında kadının gözlerini gördü Levanter; yusyuvarlak açılmış, ona bakıyorlardı. Dudakları onunkilere sürtündü, etinin tadı hâlâ dilindeydi, onun dilini hissettiğinde Pauline'in kendisini ilk kez öptüğünü hatırladı.

Salıncaklı koltuk sallanırken birbirlerine sarılmışlar, birlikte inip çıkıyorlardı. Kadının gözleri açıktı hâlâ, ıstırapla ona bakıyordu. Yeni bir plâk düştü tablaya; koltuktan kalktılar, Levanter onu yavaşça yatak odasına doğru götürdü.

Pauline sırtüstü uzandı, bacakları açık, kolları iki yanında, Levanter'in dolaba doğru yürüyüp kapağını açarak kravat dolu bir çekmeceyi açışını izledi. Levanter çekmeceden, en yumuşak olanlarından birkaç tane kravat seçti.

Yanına döndüğünde kadın kıpırdamadı. Kadının ellerini başının üstüne kaldırıp bileklerinden karyolanın direklerine bağladı, fazla sıkı olmamasına gayret göstererek. Bilekleri bağlanırken vücudu gerilmemişti, ayak bilekleri yatağın ucundaki direklere bağlanırken de gerginleşmedi. Levanter, kadının altına iki yastık yerleştirdi; göğsü yukarıda, karnı göçük, uylukları düz bir durumda bir köprü meydana getirmişti kadın. Bir kravat ile lâstik bant alıp kadının sa-

çını atkuyruğu şeklinde bağlayan Levanter, kravatı altından geçirip karyolanın parmaklığına tutturdu. Kadının ensesini de bir yastıkla destekledi.

Levanter'in parmakları hafif hafif Pauline'in boynundan başlayarak koltukaltlarına, uyluklarına indi, sonra çaprazlama, tekrar yukarı çıkıp göbeğinde ve memelerinde dolaştı. Göğsü kadının memelerine sürtünüyor, eti kadının uyluklarına bastırıyor, kadının üzerinde bir yırtıcı kuş gibi dengelenmiş, yalnız derisini ince ince dişlemek, kızarıp şişene kadar ısırmak için alçalıyordu; etini onunkine bastırıp bastırıp yalnız ucu kadının tenine dokunacak şekilde yükseliyordu yine. Altındaki vücutta halka halka yayılan titremeyi eliyle izledi. Kadın gerginleşene kadar oynadı onunla; tüm varlığı, Levanter'in istediği gibi delip geçebileceği, ince bir zar gibiydi. Ona girmeye başlamışken kendini geri çekiyor, sonra yine girer gibi yapıp yine çekiliyordu; içinde durgunlaşıyor, sonra dönüp bükülüyor, kimi zaman kalın ve katı, kimi zaman ince ve uysal, kendini bir çekiyor, bir bırakıyordu. Boynundaki ve kollarındaki damarlar şişerek gerginleşen kadın bağlarını zorlamaya başlamış, gözleri boşlaşmış, ağzı açık ama ses vermez bir hal almıştı. Kadının uyluklarını arasına çömelip parmaklarını etinin arasına yerleştirdi Levanter. Eliyle iki yana ayırdı etini, yavaş yavaş duyarlı dokularına temas ederek ilerledi. Kadın gerginleşip kaslarını sıktı, kendini çekmeye çalıştı, ama bağları onu bırakmıyordu. Levanter'in eli bir köstebek gibi kadının kaygan dokularını iki yana ayıra ayıra, gittikçe daha derinlere iniyordu. Kadın yine bir titremeyle sarsılınca, kendisinden durmasını istemesini bekledi Levanter, ama kadın istemedi durmasını. Elini daha içeri itti Levanter, ama kadının kasları bileğini kavradığında, onun mu, kendinin mi nabzını hissettiğini anlayamadı. Kadının vücudu daha yukarıya doğru kalktı. Yüzü kasıldı; «Hayır!» diye inledi. Yüzünden yıldırım gibi bir akım geçti; sonra, birden, tüm vücudunu pençesine alan gerilim çözüldü. Levanter kendi gözünde şekilsizleşti, gözlerinin körleştiği son anda, kadının «Evet!» diye fısıldadığını duydu ve bu fısıltı yavaş yavaş zayıflarken Pauline'in bedeni yumuşadı; kendi tutsaklığından kurtulmuştu, herhangi bir kısıtlamaya karşı mücadele vermiyordu artık.

Kayaklarını gondolun askısından alıp inişin başına yürüdü Levanter. Kayak mevsiminin son gününde, PicSoleil'e çıkan son gondoldaki tek yolcuydu. Öteki teleferiklerin hepsi kapanmıştı, oradaki görevli de bugün başka hiçbir kayakçının çıkmadığını söyleyerek uyardı Levanter'i. Bütün dağda tek başına olabildiği ilk kezdi bu. Aval en sevdiği inişti ve gözleri kapalı olarak kayabilirdi orada. Yarım saate kalmaz, ValPina'da olurdu.

Coşku içinde hissediyordu kendini. Sonsuz yamaçların lekesiz beyazlığı, süreklilik ve kalıcılığıyla, görkemliliğiyle sarsıyordu onu. Kayakla iniş, yaşam gibiydi; bunu sevmek, her anını sevmek demekti, her anın ustalığı ve hızından zevk duymak demekti. Birazdan bu yamaçlardan aşağı inerken, sanki bu pistler sırf onun için açılmış gibi sahip çıkacaktı onlara, bir anlık sahip çıkacaktı, oradan geçer geçmez kaybolan bir sahiplikti bu. Sonunda yalnızca dağa sahip olmuş olmanın anısı kendisinde kalacaktı.

Hava olağanüstü hareketsizdi, arada bir gelen soğuk esintiler dışında. Sağ yandaki ovaların üzerindeki gökyüzü, yavaş yavaş dönen kara bulutlarla doluydu. Ama sol yandaki millerce uzanan buzulun üzerinde, fırtınaların koptuğu yerde gökyüzü masmavi, güneş pırıl pırıldı; uzaklardaki beyaz doruklar hemen buzların içinden yükseliyor gibiydi. Aval'ın ilk vadisine, ovalardan yükselen sis hızını kesmeden varacağına emindi Levanter.

Kayaklarını taktı. Kilidini kapadı. Uzun, duraksız her inişten önceki gibi, birkaç ısınma hareketi yaptı: Dirseklerini ve dizlerini birkaç kez kırdı, göğsünü ileri geri büktü, kayaklarının arkasına oturup ellerini kullanmadan kalktı. Sonra inişe geçti. Aniden kopan bir esinti onu yana kaydırdı, bir an için neredeyse dengesini yitirmişti.

Rüzgâr yön değiştirip arkadan gelmeye başlamıştı. Buzlanmış kar üzerinde takırdayan kayakları, yarığa doğru hız kazanmaya başladı. Güneş gözlükleri biraz buğulandı, beklenmedik soğuk bir esinti vücudunu ürpertti. Yamaç dikleşiyor, o ise hâlâ hız kazanıyordu.

Rüzgâr yine yön değiştirdi. Karşıdan kopuk kopuk vurarak hızını kesiyordu şimdi de. Artık yeşillenmeye başlayan bağlardan gelen bir soğuk rüzgârla karşılaşmak şaşırtmıştı onu. Isı hızla düşüyor gibiydi. Gömleğinin üstüne yalnızca hafif bir yarışçı parkası, ellerine ince eldivenlerini giymiş,

başına külahını koymamıştı. Görme mesafesi azalıyordu, uzaklardaki dorukları artık seçemiyor, sırtıysa güç belâ görebiliyordu.

Vadinin öte yanındaki ValPina'ya bakmak üzere döndüğünde, kendisine doğru fabrika bacalarından çıkan dumanlar gibi yükselen kahverengi sis helezonlarını gördü. Birkaç saniye içinde dondurucu sis bedenini sarmış, kayaklarının ucu bile görülmez olmuştu. Ama inişe devam etti. Sırta az bir mesafe kalmıştı.

Kayaklarının altında, başka kayakçıların donmuş kayak izlerini hissedebiliyordu. Sırta vardığını biliyordu, ama birkaç santimden daha ilerisini göremiyordu. Sırtın ötesinde her iki yanı kütle halinde yamaçlarla korunan Aval'ın ilk vadisi başlıyor dik bir inişle ikinci ve üçüncü vadilere açılıyordu. Vadiye girince görme mesafesinin artacağını rüzgârın şiddetinin azalacağını düşündü Levanter.

Sırtı aşıp yeniden inişe geçtiğinde, yanıldığını anladı. Fıslayarak ortalığı birbirine katan bir bulutun ortasına düşmüştü. İniş yolunu iyi hatırlıyordu, vadinin fırtınanın merkezinden aşağıda kalan alt bölümüne varabileceğini hesapladı. Birkaç yüz metre gitmişti ki müthiş bir soğuk hava kütlesi aşağıdan kopup büyük bir hızla geldi. Levanter inatla karşı koymaya çalıştı, bir santim daha ilerleyemez hale gelince durdu. Çevresindeki fırtına artıyordu, sürüklenip kayalara çarpacağından korkmaya başladı. Görünmez körüklerle üflenen rüzgâr, onu havalandırıp yere attı. Birkaç saat içinde bitebileceği gibi, günlerce de sürebilecek bir bahar fırtınasıyla karşı karşıya olduğunu anladı o zaman. Titreye titreye soluk almaya çabalayarak, sürüne sürüne aşağı inmeye çalışmanın, bir uçuruma yuvarlanmak ya da vadide bir çığın altında kalmak demek olabileceğini düşündü. İnişten vazgeçip, PicSoleil teleferik istasyonuna kadar yeniden, iki saatte tırmanmaktan başka çaresi yoktu.

Parkasının cebi olmadığından, ısıyı muhafaza etmek için ellerini durmadan oğuşturmak zorundaydı. Yüzü hissizleşmiş, boynu soğuktan katılaşmıştı. Dudaklarını kıpırdatamıyordu; burun delikleri buzlu kar taneleriyle doluyordu. Kulaklarına dokundu, fakat ellerinin temasını duymuyordu. Kanının devrini sağlamak için eğilip hiçbir şey hissetmeyen ellerle bir avuç kar alıp yüzünü ve kulaklarını oğuşturmaya başladı. Acıyla kıvranarak oğuşturmayı bırak-

tı. Gözlerini kapayıp çocukluğunda, savaş sırasında gördüğü, çeneleri, burunları, kulakları kopmuş, donmuş yanaklarındaki deliklerden dişleri parlayan Alman ölülerini düşünmeye zorladı kendini. Bu görüntü kendi kendine çektirdiği acıdan daha da ıstırap vericiydi, duyuları yeniden çalışır hale gelene kadar oğuşturmaya devam etti.

Sırta varmak için yukarı doğru yürümeye başladı. Sırtın yanıbaşındaki büyük kayanın arkasında rüzgârdan barınabileceğini düşünüyordu. Fakat yön duygusunu yitirdiğinden, birden fazla gittiğini sanıp korktu. Herhalde sırtı geçmiş, kendisini istasyona çıkan tek patikadan gittikçe uzaklaştıracak dev bir yamaca çıkmış yürüyordu.

Tırmanmaya devam etmeliyim, diye tekrarladı kendi kendine. Tırmanmaya devam etmeliyim. Siste tüm zaman ve uzaklık kavramlarını yitirdiğinin bilincinde, buzlu karların üstünde kayaklarının çıkardığı seslerden hâlâ başka kayakçıların bıraktığı izlerin üzerinde olup olmadığını saptamaya çalışarak kendini yukarı çekiyordu.

İzi şaşırdığını sandığında, eldivenlerini çıkarıp kayaklarını iki yana açarak, yere eğiliyor, parmaklarını buz kaplı yüzeyde gezdirerek izleri arıyordu. Fakat az zaman sonra elleri dokunduğu şeyin ne olduğunu anlamasına olanak vermeyecek kadar donmuştu. Yine de adım adım yukarı tırmanmaya devam etti; bulutlar bir saniyelik olsun dağılsa, nerede olduğunu saptayacaktı.

Tırmanmaya devam etmeliyim, diye düşündü. Ama bu kez «ben» ile «etmeli» arasında bir boşluk vardı. Karlı boşluğun beyaz örtüsünün ötesinde, «ben» hâlâ anlamı olan bir sözcüktü; «etmeli» ise başka bir yerden gelen belirsiz bir buyruk gibiydi, alnına yapışan güneş gözlükleri kadar yararsız «ben» hâlâ oradaydı, sisle örtülü bu dik yamaçtaydı; «etmeli» ise rüzgârın önüne katılmış sürüklenerek uzaklaşıyordu.

Yorulmuştu; oturup dinlenmeliydi. Belki de, bir an için bile olsa kayaklarını çıkarıp uzanmalıydı yere. Sol kolunun altında hissettiği acının kendisini paniğe kaptırmasına izin vermemişti. Kalbi bir iki kez ritmini yitirmişti; bu yükseklikte, bu soğukta, üstüne üstüne gelen rüzgârların altında kendi yaşındaki bir adamdan beklenirdi az bir sarsıntı. Fırtınanın içinde, yalnız başına, üşümüş ve yorulmuş haldeydi; bir dinlenmeyi haketmişti.

Her şeyi elinden geldiğince iyi yaptığını, hedefe tam ulaşamazsa, daha iyisini yapmak için çalıştığını düşündü. Bir keresinde Broadway'deki kemeraltlarından birinde karaderili bir adam görmüştü; hırpani kılıklı adam bir top atma oyunu oynuyor ve her atışında en yüksek sayıyı yapıyordu. Levanter başka bir alanda oynamaya başladı, fakat birkaç denemeden sonra en düşük sayıyı bile tutturamadı. Karaderili adamın yanına gidip kendine parayla ders vermesini istedi. Oyunu iyi oynamasını öğrenmek istiyordu.

Karaderili adam güldü. «Bu oyunu mu?» diye sordu. «Bu oyunu neden öğrenmek istiyorsun ki? Kimse oynamıyor bunu artık!»

«Sen oynuyorsun ya,» dedi Levanter, «üstelik her defasında en yüksek sayıyı yapıyorsun!»

«Yaparım, abi, yaparım!» Adam birbiri ardına topları yuvarlarken gülmeye devam ediyordu. Her top hedefini buluyordu. «Ama bildiğim tek şey de bu oyun. Bu oyunu iyi oynadığımı bilmek bana iyi bir duygu veriyor. Ama kardeşim sen neden oynayacaksın?» Yüzü neşeyle dolu, rampanın altından geri dönen tahta topları alıp, kolunu önce kırıp sonra uzatarak fırlatıyor, yine tam hedefini buluyordu; bu arada göz ucuyla da Levanter'e bakıyordu. Kendisinden ve Levanter'in oyununu seyretmeyi sürdürmesinden hoşnut, gülüp duruyordu.

Levanter soluk alamıyordu. Buz gibi rüzgâr ciğerlerini doldurmuştu. Kafası karışıktı; yarı uyuklar halde yüzünü kollarıyla örtmüştü. Oynadığı oyunlarda iyi sayı yapıyordu, ama karaderili adam gibi, aynı oyunu öğrenmek isteyecek çok az kişi vardı. Oyun ona iyi geliyordu, ama tek başına bir oyuncunun bile dinlenmeye gereksinimi vardır. Kayak sopalarına yaslanarak durdu, ama rüzgâr onu devirecek gibiydi. Yere çömelip yüzünü rüzgârdan ters yöne çevirdi. Yavaşça kayak kolanlarına uzandı; donmuştu ama açmayı başardı. Kayakları yanına koydu; dizleri ve ayak bilekleri hareket yeteneklerini yeniden kazanmak için birden kıpırdandılar.

Dinlenmek için sığınabileceği bu yamacı bulmak şans, diye düşündü. Fırtına şimdi yanından geçip gidiyor olabilirdi, en iyisi bu arada uyumaktı. Birazdan güneş tepesinde olacak, buzdan sandukasının duvarlarını eriterek vücudunu ısıtacaktı.

Dinlenmesi, fırtınaya teslim olmak demek değildi; dinlenirken de çabası devam edecekti. Bacaklarında ya da ellerindeki kanın dolaşımını artık hissedemiyordu. Vücudunun sakladığı azıcık sıcaklığı korumak için parkasının fermuarını açıp, başının üstüne çekti. Göğsü buzdan bir yelek giymiş gibi sıkışıyordu. Yüreği başkaldırmaya başlamıştı, sessiz durup durup atıyordu. Buzdan yelek daha daralmış, göğsünü cendereye almıştı; ama uykuya dalarken, kardan bir yatağın ne kadar rahat olacağını düşündü.

Yavaş yavaş, hissettiği soğuğun o gün Palın Beach'teki sıcaktan daha fazla ilgilendirmediğini kavramaya başladı. Arkadaşları dışarıda durulamayacak kadar sıcak var diye kaygılanmışlardı. O ise sıcaklığa aldırmamıştı. Kumsaldaki küçük bir çocuğu gözlüyordu. Çocuk, Levanter'in anlatmaya başladığı bir öyküyü dinlemek istiyordu. Fakat çocuğun telaşlı bir Amerikalı dul olan anasıyla İngiliz flörtü, Levanter'in çocuğa anlattıklarını uygun bulmamışlardı. Çocuğun böyle şeyleri duymasını istemediklerini söylemişlerdi; çocuk denizin tadını çıkarıp, yabancılarla konuşmamalıydı.

Çocuk söz dinledi. Yerinden kalkıp yavaşça denize doğru yürüdü. Dizboyuna kadar yükselen suyun içinde durdu. Dalga ona doğru gelirken, eskrim pozisyonu alıp görünmez bir kılıçla ileri hamle yapıyor, suları yarıyordu. Dalga onu sıyırıp kumsala vuruyordu. İkinci dalga geldiğinde çocuk iki kez vurdu, sular yatışıp ayaklarının dibinde köpükleneрek çekilene kadar. Bir hamle anında donup kalmış bir eskrimci gibi, bir sonraki dalganın kumların üstünde kabararak kendisine doğru gelişini izledi, arkadan bir dalganın daha gelişini. Dalgalar köpüklerini buharlar yükselen kumlarda bırakıp bırakıp çekiliyorlar, sırtı Levanter'e dönük olan çocuk ise öylece bakıyor duruyordu dalgalara.

KÖR RANDEVU

JERZY KOSINSKI

"BOYALI KUŞ" YAZARI

CEP KİTAPLARI

KÖR RANDEVU, dünyada milyonlarca okurun "BOYALI KUŞ"uyla, "ADIMLAR"ıyla, "BİR YERDE"siyle, "BOŞLUK"uyla, "ŞEYTAN AĞACI"yla tanıdığı Jerzy Kosinski'nin en çarpıcı romanı.

Kosinski'nin diğer romanlarında olduğu gibi, bu romanında da kendi kişiliğini yansıtan bir kahramanı var: Levanter. İçinde yaşadığı dünyanın bütün çarpıklıklarına, bunalımlarına, çirkinliklerine tanık olan, zaman zaman adaleti kendi eline alarak kendi iradesine göre bir düzen kurmaya çalışan, ama yine de talihin "Kör Randevularıyla" buluşup duran Levanter, ülkesinde aydınları işkenceyle susturan bir devlet adamına bombalı, "kişisel" bir suikast düzenliyor, bir kıza zorla tecavüz ediyor, Stalin'in kızı gibi, Charles Lindbergh gibi, Jacques Monod gibi çağının ünlüleriyle bir araya geliyor.

İnsanlığın geçirmekte olduğu en güç dönemi, bütün renkliliği ve çarpıcılığıyla bu kadar kısa bir kitaba sığdırmak da, ancak Kosinski gibi derinliği olan bir yazarın harcı...

200 Lira